

WESTERN

M. Gordon

FERNANDOVA OSVETA

BROJ 262 • 35 DINARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

262

1991

Mel Gordon

**FERNANDOVA
OSVETA**

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miroslav Karadžić ● za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije Zdenka Karabasil ● Korektor: Dragan Matović

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

Mel Gordon

FERNANDOVA OSVETA

Gradić Koulmen bio je smešten skoro na pola puta između San Antonija i Lareda, bliže Rio Grandeu, a samim tim i meksičkoj granici.

Osnovan je dvadesetak godina pre rata za nezavisnost, a njegov utemeljitelj i prvi gradonačelnik bio je Stenli Koulmen, deda sadašnjeg gradonačelnika i vlasnika gotovo polovine svih saluna, prodavnica i štala u gradu, kao i velikog ranča, petnaestak milja udaljenog od grada.

Geri Koulmen se na svom ogromnom ranču bavio isključivo uzgojom i prodajom rasnih konja, a njegova ergela bila je jedna od najpoznatijih u Teksasu.

Energičan, čvrst, ponekad i grub, Geri Koulmen je uspeo da znatno uveća materijalna dobra koja je nasledio od svog oca.

Celokupna njegova pojava je odražavala njegov karakter i nesalomivu volju.

Bio je visok, krupan, dobordržeći pedesetogodišnjak, smeđe kose sa prosedim zaliscima, i gustih, uredno podsečenih brkova.

Na licu su mu se naročito isticale oči, bistre, prodorne i zelene, kao i jaka, četvrtasta brada.

Uvek je znao šta hoće, i to je redovno i postizao.

Nasuprot njemu, njegova žena Sara bila je blaga, tiha, gotovo neprimetna ženica svetloplave kose i velikih, plavih očiju.

U grad je odlazila jednom nedeljno, i to najčešće samo u crkvu, i, ponekad, u nabavku.

Živela je u potpunoj senci svoga muža, podređujući se njegovoj volji.

Pored svega, posluga ju je poštovala i ophodila se prema njoj sa uvažavanjem i sa puno pažnje, uvek rado izlazeći u susret njenim skromnim željama.

Kćerka Gerija Koulmena, zanosna lepotica rde kose, Samanta, bila je po karakteru isti otac.

Vulkanskog temperamenta, zamamnih oblina, velikih tamnih očiju, jedina je uspevala da se suprotstavi očevoj volji i da se izbori za sve što je želela da postigne.

Ona je bila jedina slaba tačka Gerija Koulmena; jedino je prema njoj on bio popustljiv i pokazivao neku vrstu nežnosti.

Sem je to znala da iskoristi, mada je i ona njega volela.

Prema majci uvek se odnosila zaštitnički, sa nežnošću, kao prema velikom detetu.

Bila je veoma samostalna.

Bila je i provklasan jahač, a bičem je baratala bolje od većine kauboja zaposlenih na ranču, što je bio jedan od razloga da među njima stekne veliki ugled i poštovanje.

Često je jahala divlje, tek dovedene konje, i uspevala da ih ukroti.

U grad je odlazila kad joj se prohte, i to najčešće sama, jašući na svom ždrepcu Mefistu, koji u sedlu nije trpeo nikoga osim svoje gospodarice.

Imala je gomilu udvarača, među kojima najviše sinova dobrostojećih građana i rančera, sa kojima je lako izlazila na kraj.

Razlog tome bio je taj što joj nije-dan od njih nije bio dorastao, niti je uspevao da takne njeno još uvek slobodno srce.

Kauboji sa ranča su se prema njoj odnosili sa poštovanjem, jer je, pre svega bila gazdina kćerka, a, osim toga, poneki novajlija osetio je njen bič na sebi, kada bi, po njenom mišljenju, prešao granice pristojnog.

Pošto su joj roditelji redovno odlazili u crkvu, sledila ih je i ona, mada nerado.

Teško je podnosila utegnute haljine i šešire koje je tom prilikom morala da nosi.

Još teže joj je padalo da se vozi u kočijama, jer je najradije jahala svog Mefista.

Međutim, tu je njen otac bio nepopustljiv.

U crkvu je morala i tačka! Uspela je čak i da, u San Antoniju dobije solidno obrazovanje, što je takođe s mukom postignuto.

Iako je za devojkicu bila neuobičajenog ponašanja, ženstvenost joj nije nedostajala.

Naprotiv. Prosto je zračila iz nje.

Hodala je u pantalonama i čizmama kao da na sebi ima najnoviju evropsku kreaciju, a stetson je nosila kao da je najmaštovitiji pariski šešir.

Svega toga ona nije bila svesna, to joj je naprosto bilo urođeno.

Sto se ticalo vođenja poslova, otac ju je, na njeno insistiranje, uputio u sve svoje poslove, počev od vođenja saluna i prodavnica, pa do upravljanja rančem.

Njoj ni to nije bilo dovoljno, već je često rame uz rame sa prekaljenim kaubojima obavljala svakodnevne poslove oko timarenja, kroćenja i čuvanja rasnih konja.

Nekoliko puta je već bila sa njima u Meksiku, kuda su s vremena na vreme terali konje na prodaju.

Njen zaštitnik i najbolji prijatelj među kaubojima bio je Majk Preston, najstariji radnik na ranču.

Preston nikada nije bio oženjen. Ceo svoj radni vek proveo je na Ko-

ulmenovom ranču, a Samantu je voleo kao rođenu kćer.

Tvrđoglavo se opirao zameni u dotadašnjim poslovima, mada je višednevno jahanje već bilo naporno za njega, pa je i dalje ravnopravno radio sa svim ostalim, mlađim kaubojima.

Geri je hteo da ga smesti u salun ili neku od štala, ali Majk nije nika-ko hteo da pristane na to, iako je time ljutio gazdu.

Koulmen se zaklinjao da će ga jednog dana odvući u grad, i protiv njegove volje, zatvoriti ga u štalu da se brine o smeštaju i iznajmljivanju konja, ili da će ga otpustiti, ako stari Preston ne pristane na to.

— Ako Majk ode, idem i ja! — odlučno izjavi Sem.

Geri je pogleda i promrmlja sebi nešto u bradu, besno izašavši iz prostorije. Sem sa likovanjem pogleda za njim.

*

Koulmen je u suštini bio miran gradić.

Sredovečni šerif Čarls Bartlet i sudija Semjuel Meriveder su i ali malo posla. Poneki pijani kauboj bi napravio izgređ u salunu ili bi nepošteni kockar bio uhvaćen na delu i to je bilo sve.

Već duže vreme u gradu se nije dogodilo ubistvo, pa je stanovništvo mirno živelo.

Tu i tamo su se na obližnjim rančevima održavale roštiljade, ili neke druge svečanosti, na kojima su učestvovali uglavnom ugledni rančeri i građani.

Jednom godišnje se u Koulmenu održavao rodeo, na koji su dolazili najbolji takmičari iz skoro svih krajeva zemlje.

Nekolicina kauboja sa Koulmenovog ranča je odnela vredne nagrade jašući divlje konje i bikove.

Jednom je čak i Sem učestvovala i uspela da ostane u sedlu mustanga

duže od tri minuta, te tako osvojila prvu nagradu.

Otac se dugo mrštio pri pogledu na medalju, a bilo je i žučnih reči pre nego što je dobila dozvolu da učestvuje.

Međutim, Sem je kao i uvek, postigla ono što je htela.

— Uostalom, tata, zar to nije odlična reklama za naš ranč? — upitala je na kraju gledajući ga vragolasito.

Geri se namrštitio, ali brk mu se smešio.

Majka je njihov razgovor pratila zabrinutim pogledom. Kauboji, a naročito stari Majk, su se, međutim, prosto naduli od ponosa.

Preston je, po ko zna koji put, prepričavao kako je on prvi stavio Sem u sedlo kada joj je bilo samo pet godina i kako ju je naučio da jaše. Pored toga, naučio ju je da barata bičem.

Pošto je tog dana malo više potegao iz flaše sa viskijem, zaplitaio je jezikom, dok na kraju nije zahrkao na bali sena u štali.

*

Fernando Amita Valdes bio je melez, od majke Indijanke i oca Meksikanca.

Sin skromnog farmera iz Reinosaa, gradića s druge strane Rio Grandea, u Meksiku, živeo je na farmi svog oca Raula Valdesa do svoje trinaeste godine.

Majka mu je bila Indijanka iz plemena Apača, lepa, visoka i dostojanstvena žena koju su svi, pa i njen sin, zvali Bonita*). Iako je prihvatila hrišćansku veru svog muža, u potaji je učila Fernanda običajima i jeziku Apača, njihovom verovanju u velikog Manitua, pa čak ga je pomalo upućivala i u vradžbine i lečenje travama.

Ona ga je najčešće zvala Amita, što na jeziku Apača znači »Onaj koji se kreće kao duh«.

*) Bonita (šp.) — Ljupka

Mali Fernando se zaista prikrađao poput duha, izronivši iz šiblja ili iza vrata, kad mu se majka najmanje nadala.

Tu svoju veštinu je tokom godina doveo do savršenstva i ona mu je mnogo puta spasla život.

Imao je i petogodišnju sestricu Keridu, koju je majka zvala Asuna, što znači »Ona koja svojim osmehom obasjava«.

Bila je vesela devojčica, crnokosa i umiljata, a kada bi se osmehnula zaista se činilo kao da je sunčev zrak obasjao onoga kome se nasmejala.

Živeli su skromno, obrađujući nekoliko desetina jutara zemlje i pomalo gajeći ovce.

Ocu je pomagao Huan, Meksikanac koji nije imao porodicu, pa se nastanio i zaposlio na Raulovoj farmi.

Život na maloj farmi je tekao mirno, sve do jednog kobnog dana, kada je trinaestogodišnji Fernando lutao obližnjom šumom postavljajući zamke za zečeve i ostale sitne životinje.

Udaljivši se od farme, nije u početku čuo pucnje koji su dolazili iz tog pravca.

Zastavši na momenat da pogleda jednu zamku, Fernando začu dva pucnja, jedan za drugim. Zatim je zavládala tišina.

On ponovo oslušnu, i začu još jedan pucanj.

Bacivši zamku, pojurio je koliko su ga noge nosile, u pravcu kuće.

Približivši joj se, ugleda kako se iznad kuće vije gust oblak dima, a odmah zatim u daljini ugleda nekoliko jahača koji su jurili po dvorištu, sa zapaljenim bakljama u rukama. Osetivši silan strah i zebnju oko srca, Fernando požuri, prikrađajući se.

Stigavši neprimećen do ambara, on se sakri u obližnje gusto žbunje, posmatrajući šta se dešava.

Banditi su upravo palili štalu, pošto su prethodno izveli njihova dva

tegleća konja, krave i dva konja za jahanje.

Urlali su iz sveg glasa i zviždali, a Fernando se napreže da im razazna lica.

Bilo ih je ukupno petorica, a onaj koji je izdavao naredjenja je, očigledno bio njihov šef.

Bio je to čovek srednje visine, lica obrasla neurednom bradom, sitnih očiju i kukastog, orlovskog nosa.

Taj nos je bio tako karakterističan, da je dominirao celim licem.

— Hej, Kene! Zapali i ambar, pa da se gubimo! Uskoro će ovde biti gužve! — viknu nosati.

Jedan od bandita, plavokos i onizak, viknu:

— U redu, Krispine! Evo me, stižem!

Rekavši to, on zavitla baklju kroz otvorena vrata ambara, i pojuri za šefom.

Ostali uradiše isto, odvođeci za sobom konje i krave. Ubrzo se izgubiše u oblaku prašine.

Fernando je neko vreme čučao u žbunju, ne usuđujući se ni da diše.

Pošto se već odavno nije čuo topot kopita, a ambar je sve više goreo, on izađe iz žbunja i potrča u pravcu kuće.

Stigavši do trema, užasnuto ustuknu.

Licem prema zemlji, ležao je na tremu njegov otac, a ispod njega se širila lokva krvi. U ruci je stezao pušku.

Na pragu ulaznih vrata ležala je i njegova majka, otvorenih očiju, grčevito stežući u rukama beživotno telo njegove sestrice.

Svi su bili mrtvi.

Kuća je gorela, a unaokolo su padale zapaljene grede.

Fernando se malo pribra, i, tresući se, povuče telo svog oca sa trema i odvuče ga nasred dvorišta.

Bio je snažan za svoje godine, ali ipak je s mukom vukao mrtvog oca.

Zatim se vrati i izvuče majku i sestru iz kuće u plamenu. Najpre je izvukao majku, a sesticu je uzeo u naručje i odneo je kod ostalih.

Za sve to vreme Fernandu su se suze slivale niz obraze, tako da je Fernando Amita Valdes plakao.

Ubrzo su stigli susedi sa obližnjih farmi i pomogli da se požar ugasi i da se sahrane mrtvi.

Fernando je radio mehanički, suvih očiju i sleđena izraza lica.

Roditelje i sestru su sahranili na uzvišenju, u blizini šume. Jednostavni drveni krstovi i nekoliko buketa cveća na grobovima, bilo je sve što je ostalo od Fernandove porodice. Farma je bila totalno uništena.

Nagorele ruševine glavne zgrade su sablasno štrčale u sumraku.

Farma Pedra Herere bila je najbliža njihovoj. Dobri sused povede Fernanda svojoj kući, pošto dečak nije više imao gde da prenoći. Neoštećena je ostala jedino Huanova brvnara, koja je bila malo udaljena od farme i zgrada oko nje. Huan se nalazio na udaljenom pašnjaku, sa ovcama, i trebalo je da se vrati sledećeg dana. Sutradan je Fernando zahvalio svojim ljubaznim susedima na prenoćištu i vratio se na farmu.

U dvorištu je zatekao Huana, kako prebira po zgarištu i uzdiše. Ovce je smestio u improvizovani tor koji je sklepo od nagorelih dasaka.

— Aj, aj, aj, Fernando! — kukao je Huan. — Šta se to dogodilo, gde je senjor Raul, senjora Bonita i senjorita Kerida?

Fernando ga bez reči povede do brežuljka na kome su bile tri sveže humke. Huan pade na kolena i zari-
da. Fernando mu mirno stavi ruku na rame i reče:

— Pođimo, Huane. Više ništa ne možemo da učinimo za njih. Ipak, kunem se Bogom i zaklinjem Manituu, da ću osvetiti smrt svojih najbližih! Tražiću te zveri i neću se smiriti dok ih ne pobijem!

Huan ga pogleda začuđeno. Lice mu je bilo mirno, kao isklesano od kamena, a pogled tvrd, pun slepe mržnje.

Gospode, pomisli Huan, moj mali Fernando je preko noći postao čovek.

*

Geri Koulmen je sedeo u svojoj kancelariji u najvećem salunu u gradu, koji je jedini imao kockarnicu.

Bile su tu zastupljene sve igre, od ruleta, do pokera, kanaste, preferansa i ostalih igara. U salunu »Teksas« bili su zaposleni jedan barmen, nekoliko kelnerica, kuvar Kinez po imenu Čung Li i njegov pomoćnik.

Igre su nadgledala dva krupijea, a goste povremeno zabavljale četiri plesačice. U uglu saluna je stajao klavir, na kome je svirao crni klavirista Bač Samson.

Ponekad se plesalo uz muziku, najčešće za vreme gradskih svečanosti. Kockarnica se nalazila u posebnoj prostoriji iza saluna, a Koulmenova kancelarija na spratu. Salun je raspolagao i sa nekoliko soba za prenoćište, kao i sa dva kupatila, što je bila retkost u to vreme.

Gosti su bili uglavnom građani Koulmena, ali i mnogobrojni stočari i rančeri koji su poslom odlazili u Laredo ili Meksiko. Salun sa prenoćištem i kockarnica su dobro poslovali, pa se Geri Koulmen nije mogao potužiti na prihode.

Pošto je salun radio do tri sata ujutro, došlo je vreme da se za taj dan zatvori. Geri Koulmen i jedan od krupijea su brojali dnevni pazar, a vlasnik ga je upisivao u knjigu prihoda. Posao se bližio kraju, pošto je već i poslednji gost napustio salun.

Barmen je zaključao vrata i zatvorio prozore.

Geri je nameravao da odspava nekoliko sati, pa da se zatim vrati na ranč. Tog dana je trebalo da stignu četiri rasna pastuha, koja je kupio u San Antoniju.

Majk Preston i dvojica kaubojja su otišli po konje.

— Završili smo za danas, Pole. —

reče Krupijeu — Idi na spavanje, neću ni ja dugo.

Krupije ga pozdravi i izađe iz kancelarije.

Koulmen pride prozoru. Svitalo je, a nekoliko petlova zakukurikaše. Bio je umoran, ali ne i pospan. Žurilo mu se na ranč, pošto ga je mučilo neko loše predosećanje u vezi sa konjima. Imao je poverenja u starog Majka i ostale, ali uprkos tome, nije mogao da se smiri.

Posle sat vremena prevrtanja u postelji i uzaludnog pokušaja da zaspi, Koulmen ustade, umi se i izađe iz saluna.

Došavši do štale, probudio je konjušara koji mu je osedlao konja. Uzjahavši, Geri požuri u pravcu ranča.

*

Na ranč je stigao baš u vreme doručka. Kauboji su jeli u baraci koja je bila preuređena u trpezariju, glasno se smejući i šaleći se.

Prozori su bili otvoreni, tako da se njihov smeh i zadirkivanje čulo po celom ranču.

— Dobro jutro, gazda! — pozdravljali su Koulmena.

— Prijatno, momci! — uzvraćao im je Geri.

— Da li su stigli Majk i ostali sa konjima? — raspitivao se primakavši se jednom prozoru.

— Još nisu — odgovori jedan od kaubojja — Očekujemo ih svakog časa. Ostavili smo im tople kafe i viskija! — završi kauboj smejući se.

Koulmen produži do glavne zgrade, sjaha i zaveza konja za drvenu prečagu. U kući je još uvek vladala tišina, samo se iz kuhinje čulo zveckanje posuda.

Ušavši u kuhinju, zateče svoju ženu kako sa kuvaricom priprema doručak za ukućane.

— Danas si poranio, Geri — reče Sara — Podi u trpezariju, doručak samo što nije gotov.

— Da li je Sem ustala? — upita Koulmen.

— Jeste, samo što nije stigla.

U tom trenutku devojka ulete u kuhinju, još uvek neočešljana, ali kompletno obučena.

— O, tata, kakvo iznenađenje! Sigurno si nas se zaželeo kad si tako rano stigao. Uostalom, nismo se videli već dva dana! — reče Sem smejući se i poljubi oca.

Nakon toga, pride majci, poljubi je u čelo i reče:

— Mmm. . . ovde nešto fino miriše! Šunka i jaja, moje omiljeno jelo! Mamice, ti si sjajna! A i ti, Mici, nemoj odmah da se duriš! — reče i cmoknu kuvaricu, okruglu postariju ženu koja se blaženo nasmija.

Dok su sedeli za stolom i doručkovali, u dvorištu se začu topot kopita, izmešan sa uzbuđenim glasovima.

Koulmen skoči i pojuri napolje. Sem ga je sledila u stopu.

U dvorištu je vladala gužva. Majk i ostala dva kauboja su upravo sjahali, prašnjavi i umorni kao i njihovi zapenjeni konji. Prestonova desna ruka je bila u povezu, a krvava mrlja se širila po tkanini.

Od konja koje je trebalo da dovedu, nije bilo ni traga ni glasa.

— Mesta, momci! — grmnu Koulmen krčeći put do Majka. — Šta se dogodilo, Prestone? Gde su konji? — upita ga.

— Prokleti nitkovi i konjokradice! — psovao je Majk.

— Neka idu u pakao zajedno sa svojim šefom! — besneo je Preston, ne mogavši od ljutnje više niša da prozbori.

— Smiri se, Prestone, i daj da ti vidim ruku! — zapovedi Koulmen. — Sada mi mirno ispričaj šta se dogodilo.

— Ostavi sada moju ruku, gazda, obična ogrebotina! Treba da sakupimo poteru i krenemo za huljama! — žestio se Majk.

— Prestone, učini kao što sam ti rekao! Pričaj! — Sat vremena nakon

ponoći, krenuli smo iz San Antonija — započe Majk, duboko uzdahnuvši. — Želeli smo da što pre stignemo na ranč.

— Dalje, Prestone, dalje! Izostavi detalje! — požurivao ga je Koulmen.

— U međuvremenu, oblaci su zakrlili mesec, pa smo morali da nađemo mesto za logor. Zapalili smo vatru i naizmenično stražarili.

Stisnuvši zube zbog iznenadnog bola u ruci, Majk napravi malu pauzu, pa zatim nastavi sa pričanjem.

— Posle izvesnog vremena, prišla su nam petorica stranaca, ljubazno nas pozdravivši i zamolili za malo kafe.

— Rekli su da putuju za Laredo i da su, videvši našu vatru, odlučili da zastanu i da se malo odmore.

Od samog početka su mi bili sumnjivi, posebno onaj koji je stalno govorio i očigledno bio njihov šef, neka ga pakao proguta!

— Hajde, Majk, pređi već jednom na stvar! — ponovo ga prekide Koulmen.

— Hoću gazda — reče Preston i nastavi: — Taj njihov šef, odvratni nosati hulja, odjednom prvi poteže pištolj. Ostali banditi učiniše isto. Nismo stigli da reagujemo, jer smo sedeli, a oni su stajali. Naseli smo kao poslednje budale. Ja sam pokušao da se dokopam puške, ali me je nosati sprečio — reče Preston pokazujući na ranjenu ruku.

»Još jedan glupi potez i svi ste gotovi!«, viknuo je nosati, a mi smo se smirili. Pet koltova je bilo upereno u nas, prokleti bili.

»Ostanite na svojim mestima i da se niko nije mrdnuo!«, vikao je i dalje nosati. »Mi ćemo uzeti ova četiri lepotana koja su tu vezana!«

— Pošto su odvezali pastuha — nastavi Preston, — uzjahaše, stalno nas držeći na nišanu.

»Dovidenja, prijatelji!«, viknu njihov šef i povede konje. Pozdravite vašeg cenjenog gazdu i zahvalite mu na poklonu!« završi cerekajući se.

»Požuri, Krispine!«, viknu jedan od bandita. »Bolje da što pre nestanemo!«

— Eto, gazda, to je cela priča! — završi Preston. — Još samo da dodam da su odjahali prema severu i da im se šef zove Krispin.

Koulmen je ćutao, savršeno mirnog izraza lica. Međutim, u duši je osećao silan bez i nemoć. Prvi put u životu nije znao šta da preduzme.

Ako krenu u poteru za njima, verovatno će samo gubiti vreme. Ta banda je prepredena i verovatno su se već sakrili negde u neprohodnim planinama. Njegovi kauboji, međutim, nisu bili dorasli okorelim revol-verašima.

Ipak, nije nameravao da im tek tako prepusti plen.

Zapamtiće za sva vremena ime Krispin, a kad mu se ukaže prva prilika, unajmiće nekoga da pronađe tu bandu.

Za to vreme, Sem je pažljivo odmotavala Majkovu ruku.

— Dobro je, kost nije oštećena — reče devojkica sa olakšanjem. — Ti, stari tvrdoglavče, kako si mogao da budeš tako nepromišljen!? — grdila je Majka. — Čudo da te taj ubica nije usmrtio.

— Ma, hajde, Sem — branio se Majk. — Nije to ništa, samo ogrebotina. Zar misliš da bi tamo neki propalica mogao tek tako da izađe na kraj sa starim Majkom! Eh, da sam bar desetak godina mlađi, pokazao bih ja njemu!

— Hajde, stari, smiri se i daj da ti previjem ruku — nastavi Sem. — Posle ću otići u grad po doktora da ti sredi tu ranu. Danas ćeš ostati u postelji, bez pogovora!

Majk je zinuo da još nešto kaže, ali videvši devojčin odlučan izraz lica, samo odmahnu rukom i krenu prema baraci.

— Gazda, šta sada da radimo? — upita jedan od kaubojica.

— Ako ste završili sa doručkom, vratite se svojim poslovima. Jedna grupa neka obide pašnjake i smeni

momke koji tamo čuvaju konje. Ostali neka krenu u štale, pošto danas treba da se oždrebe tri kobile.

Napravivši pauzu, Koulmen nastavi.

— Odlučio sam da posle ručka odjašem u San Antonio da se tamo raspitam o toj bandi. Možda će njihov šerif moći nešto da mi kaže o njima. Marv, ti i još neko koga odabereš, krenućete sa mnom.

Kauboj klimnu glavom i požuri da izvrši gazdino naređenje. Koulmen krenu prema glavnoj zgradi. Dvorište je uskoro opustelo.

Sem je smestila starog Prestona u njegovu baraku i požurila za ocem. Na ulaznim vratima su stajale Sara i Mici, koje su nameravale da krenu u baraku i pomognu Majku.

— Ponela sam zavoje, kafu i doručak za Majka. Htela bih da mu pomognem dok ne dođe doktor — reče Sara.

— Ne treba da mu previjaš ruku, mama, ja sam to već uradila! Doručak će mu dobro doći.

Dve žene se uputiše prema baraci, a Sem se obrati ocu:

— Odjahaću u grad po doktora Rodžersa. Rana, doduše, nije ozbiljna, ali Prestonu je ipak potrebna stručna pomoć — završi Sem i krenu prema štali.

— Samo trenutak, mlada damo! — zaustavi je otac. — Ne sećam se da sam ti dopustio da sama jašeš u grad.

— Tata, molim te nemoj biti cepidlaka! Koliko sam već puta sama jahala i ništa mi se nije dogodilo. Uostalom, znaš da tvoja Sem zna da vodi računa o sebi — završi devojkica i vragolasto namignu ocu.

— Jednog dana ću isprašiti tu ovu devojku! — gundao je Koulmen sebi u bradu.

Sem ga više nije čula, jer je pretrčala više od pola puta do štale.

*

Visok, vitak lepo građen mladić, nešto duže kose, očiju tamnih i pro-

dornih boje indiga, nišanio je kol-
tom i gađao prazne flaše poredane
po ogradi.

Lice mu je bilo tamnoputo, kao da
je stalno bilo izloženo suncu, nos
pravilnog oblika, a jagodice malo
podignute.

Usne su mu bile veoma lepo obli-
kovane, malo punije, međutim, po-
što su stalno bile stisnute, delovale
su tanje.

Gađao je brzo i precizno, ne pro-
mašivši nijednu flašu. Odmakavši
se još nekoliko metara, uzeo je puš-
ku i nanišanio. Repetirajući, pucao
je sve dok nije oborio preostale fla-
še.

— Fernandooo! Fernandooo! —
začu se glas iz daljine.

Mladić spusti pušku, okrenu se i
pogleda u pravcu male brvnare is-
pred koje je stajala muška prilika i
mahala mu.

Fernando mu odmahnu, pokupi
oružje i krenu prema kući. Hodao je
lako, uspravno, dostojanstveno, kao
što hodaju Indijanci. Činilo se kao
da ne dodiruje zemlju.

— Sto mu gromova, Fernando,
požuri! — vikao je Huan. — Ručak
se skoro ohladio! Trebalo bi da više
jedeš, sine, da ojačaš — dodade
Meksikanac brižno.

— Ne brini Huan, dovoljno sam
ojačao! — reče mladić i uđe u
brvnaru.

Seli su za sto i započeli sa jelom.

Huan je pričao nešto o ovcama
koje su se ojagnjile, o tome koliko će
jaganjaca prodati i koliko će novca
dobiti, ali Fernando je samo ćutke
jeo.

Izgledalo je kao da uopšte ne čuje
šta mu Meksikanac govori.

— Fernando, pa ti me uopšte ne
slušaš — primeti Huan. — Kaži mi
šta te muči i o čemu razmišljaš.
Zbog čega si danas opet vežbao ga-
đanje? — zapitkivao je Huan.

— Ti znaš, Huan, zbog čega vež-
bam. Sigurno nisi zaboravio zaklet-
vu koju sam položio na grobovima

mojih najmilijih. Došlo je vreme da
ispunim zakletvu!

— Huan od iznenađenja ispusti
kašiku.

— Zaboga, sine, šta to govoriš?
Kakva zakletva i osveta? Ti si onda
bio dete, unesrećeno i ožalošćeno.
Zar ti nije dobro sa mnom? Zabora-
vi osvetu, dete, ona nikome nije do-
nela dobro.

— Ne mogu, Huan! Oprosti mi, ali
ne mogu. Mnogo si mi pomogao,
smatram te drugim ocem, ali onaj
užas ne mogu da zaboravim. Mo-
ram ih osvetiti!

— Nemoj tako, Fernando — reče
Meksikanac umirujući ga. — Moraš
da misliš na svoju budućnost. Mlad
si čovek, ne možeš svoj život da po-
svetiš gonjenju tih ubica. Ko zna da
li su uopšte i živi.

— Raspitaću se i saznaću da li su
živi. Ne mogu se smiriti dok ih ne
likvidiram! — nastavi mladić sa
mržnjom u glasu.

— Razmisli dobro sine. Pomisli
šta će biti sa farmom, sa mnom.
Ove godine nam je krenulo, moći
ćemo uskoro da sagradimo i veliku
kuću. Osim toga, vreme je i da osnu-
ješ porodicu, da tvoj stari Huan
podiže unučice.

— Oprosti mi, ali ne mogu da mis-
lim na takve stvari. Ja nikada više
neću imati porodicu. Uništili su je
oni zlotvori i za to će morati da pla-
te. Volim te, Huan, ali moram da
idem! — završi mladić odlučno.

Za trenutak su obojica začutala
gledajući se.

Huanu se oči ovlažiše i on prvi
prekide tišinu:

— Šta će biti sa mnom? Kuda da
idem?

— Ne moraš ti nikuda da ideš —
reče Fernando mekše uhvativši ga
za ruku. — Ostani na farmi ako že-
liš, to je ionako tvoj dom. Ako se me-
ni nešto dogodi, farma pripada tebi.
Ukoliko uspem da ispunim zakletvu
i ostanem živ, vratiću se, obećavam!

Starac obrisa suzu i upita:

— Ako si već čvrsto rešio da ideš,

znaj da ću ostati na farmi i čuvaću je za tebe. Moliću boga da mi te vrati. Kaži mi još kada krećeš?

— Sutra ujutro — kratko odgovori mladić.

— Kuda si naumio da odeš? — pitao je Huan.

— Otići ću najpre u Laredo, možda ću tamo saznati nešto o tim nitkovima. Ukoliko ne dobijem nikakve informacije, produžiću dalje, sve dok ih ne nađem.

Pošto je Meksikanac i dalje tužno šmrkutao, Fernando mu priđe i zagri ga.

— Nemoj da tuguješ, dobri moj Huan! Obećava da ću se čuvati i da ću ti se vratiti.

*

Sunce je peklo svom žestinom kada je Geri Koulmen ujahao u San Antonio. On i njegovi pratioci su krenuli glavnom ulicom, tražeći pristojan salun da se okrepe i štalu za konje.

Na nekoliko zgrada Koulmen primeti poternicu sa likom bradatog, nosatog čoveka opakog izgleda.

Njegovi pratioci su, međutim, radoznalo zagledali prolaznike, izloge prodavnica, a naročito devojke koje su s vremena na vreme prolazile tuda.

Jedan od njih zadivljeno zviznu za lepom, gizdavom devojkom koja je upravo prelazila ulicu.

— Momci, budite pristojni! — strogo ih opomenu Koulmen.

— Izvini gazda, omaklo mi se! — reče kauboj slagnuvši ramenima.

U tom trenutku ugledaše lep, velik salun na kome je visila tabla sa natpisom »Barnijev salun sa prenoćištem«.

Sjahavši, zavezaše konje za prečage i udoše. Unutra je vladala prijatna hladovina, a ljubazni barmen ih upita šta žele.

Naručiše hladno pivo i sedoš za sto u uglu. Pošto su popili piće,

Marv izađe da se pobrine za konje, a Koulmen naruči jelo.

Jelo ubrzo stiže, a Marv se pojavi, pa započese sa ručkom. Bili su gladni i ćutke su jeli.

Posluživala ih je lepuškasta plavuša, koja se smeškala kaubojima. Ovi su se uzdržavali od komentara, ali su uzvraćali poglede.

Pošto su ručali i popili drugo pivo, Koulmen reče:

— Vi ste sada slobodni, a ja ću da odem do šerifa. Naći ćemo se ovde za dva sata.

— U redu, gazda — odgovoriše kauboji.

Pre nego što će krenuti, Geri dodade:

— Klonite se nepritika, momci, zapamtite šta sam vam rekao!

— Ne brinite, gazda, zapamtićemo! — obeća Marv.

Koulmen sumnjičavo odmahnu glavom i izađe iz saluna.

Šerifova kancelarija se nalazila nekoliko ulica dalje, tako da ju je Koulmen brzo pronašao. Pokucavši, uđe u kancelariju. Bila je to nevelika prostorija, koju je šerif delio sa svoja dva pomoćnika.

Pored nje, nalazila se jedna manja prostorija, a vrata na čeonom zidu su vodila u hodnik duž koga se nalazilo nekoliko zatvorskih ćelija.

Šerif je sedeo za stolom i nešto pisao, a pomoćnici su se pripremali da podele hranu nekolicini zatvorenika.

Koulmanu odmah pade u oči poternica zalepljena na vidnom mestu, sa koje ga je posmatralo lice bradatog bandita, ogromnog, orlovskog nosa.

— Dobar dan! — pozdravi ih Geri.

— Dobar dan, mister! — vrati šerif — Izvolite, šta želite?

— Moje ime je Geri Koulmen i dolazim iz grada Koulmena — odgovori Geri rukujući se sa šerifom. — Potrebne su mi informacije o bandi izvesnog Krispina, ako možete da mi pomognete.

— Drago mi je, mister Koulmen — reče šerif. — Ime mi je Ejmos

Dekster, a ovo su moji pomoćnici Martin i Frenk.

Pomoćnici klimnuše glavom u znak pozdrava, a Koulmen im uzvratila.

— Što se informacija o Krispnovoj bandi tiče, izgleda da ste došli u pravo vreme — nastavi šerif.

Koulmen ga upitno pogleda.

— Jutros smo raspisali poternicu za njima. Nadam se da su to isti banditi koje tražite — reče pokazujući poternicu iza sebe.

— U pravu ste, prema opisu mojih kauboja, a i prezimenu, to je taj Krispin i njegova banda.

Prišavši, Koulmen pročitao da su glave bandita i njihovog šefa bile učenjene na 12.000 dolara.

— Ipak, nešto se ovde ne slaže — reče Koulmen. — Ovde piše da se traže trojica, a moji kauboji su mi rekli da ih je bilo petorica.

— U pravu ste, bilo ih je petorica, ali smo dvojicu ubili pre dva dana prilikom pljačke banke — odgovori šerif. — Krispin i ostala dvojica su uspeli da umaknu. Ako nemate ništa protiv, upitao bih vas zbog čega ih tražite.

— Reći ću vam, nije tajna — odgovori Koulmen. — Pre tri dana su mi ukrali četiri pastuha koje sam kupio ovde, u San Antoniju i ranili jednog od mojih kauboja. Pretpostavljam da su konje zadržali za sebe. Dao sam za njih priličnu svotu novca — završi Geri.

— Nije neka uteha, ali mogu vam reći da su vaši kauboji imali sreće. To je banda beskrupuloznih ubica i čudim se da su ih pošteđeli.

— Verovato im se žurilo — zaključila Koulmen.

— Prilikom pljačke hladnokrvno su ubili blagajnika i ranili jednog prolaznika. Prema svedočenju prisutnih, to je uradio lično Krispin — reče šerif. — Budite ubeđeni da će ubrzo biti uhvaćeni, jer ih traži cela država.

— Da li možete da mi kažete u kom su pravcu pobešli?

— Vrlo rado, mister Koulmen. Mi smo domah krenuli u poteru i prema tragovima koje smo izvesno vreme sledili, odjahali su u pravcu Lareda, verovatno u nameri da pređu granicu. Pretpostavljam da su jahali vaše konje, pošto nismo mogli da ih stignemo.

— Mora da su vraški žurili, pošto su zaobišli Koulmen — dodade Geri savlađujući ljutnju.

— Pratili smo ih sve dok nismo izgubili tragove na kamenitom terenu — nastavi šerif. — Ako želite moj savet, mister, nemojte ništa preduzimati na svoju ruku. Prepustite stvar zakonu.

— Želim samo da povećam nagradu na 15.000 dolara, ako je to izvodljivo.

— Izvodljivo je, novac možete da ostavite ovde. Ja ću vam dati priznanicu, a novac sklonite na sigurno mesto — odgovori šerif. — Želim još da vas obavestim da će uskoro u San Antonio stići federalni šerif, pa ćemo organizovati veliku poteru.

Koulmen ćutke izvadi novac i predade ga šerifu. Ovaj ga izbroja i napisa priznanicu. Koulmen se pozdravi sa svima i napusti kancelariju.

Prošetao je malo po gradu i svratio u najveću prodavnicu da kupi neke sitnice. Između ostalog, kupio je lepe, kožne, jahaće čizme za Sem, kao i pleteni bič čija je drška bila ukrašena indijanskim ornamentima.

Nakon toga, Koulmen se vratio u salun, gde zateče kauboje u živom razgovoru sa plavokosom kelnericom.

— Momci, jeste li obišli konje? — zapita strogo, a kelnerica se odmah povuče.

— Jesmo, gazda, dobro su smešteni — odgovori Marv.

— U redu. Rezervisaću sobe, pošto ćemo prenoćiti ovde. Ja ću odmah otići u sobu da se odmorim, a vi ste slobodni. Naći ćemo se uveče, u salunu.

Kauboji se veselo pogledaše i kradom namignuše jedan drugom. Ovaj gazda i nije tako loš, pomisliše.

Koulmen je u međuvremenu rezervisao sobe i krenuo odmah u svoju. Bilo mu je neophodno kupanje i odmor.

Njegovi pratioci veselo požuriše u grad.

*

U kasnim popodnevnim satima tog dana, jedan jahač na lepom doratu je ujahao u grad. Bio je visok, vitak, mlad, crnokos, očigledno melez.

Na čelo je navukao crni šešir sa indijanskom vampum-trakom. Traka je Indijancima služila kao amajlija, jer se smatralo da je nosilac pod zaštitom Manitua, ali i kao sredstvo za prenošenje važnih poruka.

Bio je uredno odeven, iako prašnjav od puta, a dve kožne torbe su visile iza sedla.

Zastavši ispred Barnijevog saluna, sjaha, priveza konja i uđe u salun. Prostorija je bila poluprazna. Nekoliko gostiju sedelo je za šankom, a svega dva stola su bila zauzeta.

Mladić pride baru i poruči pivo i viski. Barmen mu pruži piće radoznalo ga posmatrajući. Dvojica gostiju pored šanka pogledaše ga i odmakoše se.

Mladić kao da nije primetio njihov gest, već mirno ispijao svoje piće.

— Dolazite izdaleka, mister? — upita ga barmen.

— Da! — kratko odgovori ovaj.

— Ostajete li u gradu ili ste u prolazu? — bio je radoznao barmen.

— Ostajem izvesno vreme, pa bih želeo da rezervišem sobu — odgovori mladić.

— U redu, na koje ime?

— Valdes, Fernando Valdes.

— U redu, mister Valdes. Nekoli-

ko ulica odavde imate dobru štalu za konja. Večeru obično služimo od 7—9 časova.

— Hvala! — odgovori Fernando i izađe iz saluna.

Pošto je smestio konja u štalu, prošetala po gradu. Odjednom se trže i zastade kao ukopan.

Krispin!

Sa zida jedne zgrade posmatralo ga je lice čoveka zaraslog u bradu, ogromnog, orlovskog nosa.

Fernando pride zidu i kao opčinjen se zagleda u poternicu. Pročitavši deo teksta, pomisli: najzad sam te našao, zlikovče!

Nastavivši da čita, začudi se što se traže samo tri člana bande. Verovatno su ga dvojica napustila, pomislio je.

Ta zmija je počela da ujeda sopstveni soj, nastavi sa razmišljanjem. Iza njega se sakupilo još nekoliko radoznalaca. Jedan od njih reče:

— Taj nitkov je zaslužio vešala, zajedno sa svojom bandom. Ubio je blagajnika u banci ne trepnuvši i ranio jednog prolaznika.

Fernando se okrenu i upita:

— O čemu vi to govorite, mister?

— Vi ste sigurno novi u gradu pošto ne znate za pljačku banke koju su počinili ovi banditi. Potera je krenula za njima, ali su uspeli da umaknu. Izgubili su im tragove u blizini Lareda — nastavljao je pričljivi prolaznik.

— Hvala! — prekide ga Fernando učtivo dotakavši ivicu šešira, i krenu u pravcu saluna.

Uzbuđenje, pomešano sa besom i mržnjom, razdiralo ga je. Najradije bi pojurio u pravcu Lareda, ali je znao da bi to bilo uzalud, pošto se spuštala noć, a i konj je bio premoren.

Odlučio je da prenoći u salunu i da sutra rano krene za banditima. Mora da su već prešli granicu, razmišljao je. Stići ću ih, pa makar išao na kraj sveta, zaricao se u sebi.

Bilo je nešto pre osam časova te večeri kada je Geri Koulmen sišao u salun. Njegovi pratioci su ga već čekali, zauzevši jedan sto. On im se pridruži i poruči večeru za sve.

U salunu je vladala prijatna atmosfera. Klavirista je svirao neku setnu melodiju, gosti su večerali i razgovarali.

Za jednim stolom u blizini ulaznih vrata, Koulmen ugleda crnokosog mladića, ozbiljna izraza lica kako pije pivo i nezainteresovano gleda oko sebe.

Bio je uredno obučen, a hladan pogled kojim je posmatrao kelnerice, nije pristajao njegovim godinama. One su stalno nalazile razlog da prođu pored njega dobacujući mu zavodljiv osmeh.

Jedna brineta bila je naročito uporna i prosto je obletala oko njega. U jednom trenutku se izazovno sagnula i nešto mu šapnula na uho. Mladić slegnu ramenima i kratko klimnu glavom.

Koulmenovi pratioci su ga takođe primetili i bili pomalo ljubomorni na zainteresovansot koju je pobudio kod devojaka.

— Onaj prikan pored vrata očigledno ima uspeha kod žena, šteta samo što ne ume to da iskoristi — reče Marv zavidljivo.

Pošto im je, u međuvremenu, stigla večera, razgovor se završi i oni započeše sa jelom.

Nakon izvesnog vremena, u salun uđe Indijanac, očigledno Apač, i priđe baru. Svi prisutni začutaše i u salunu zavlada neprijatna tišina.

— Takoma želi vatrenu vodu — reče Inijanac pružajući novac.

— Ne uslužujemo crvenokošce! — neljubazno reče barmen.

— Takoma ima novac ! — bio je uporan Indijanac.

Jedan od gostiju za šankom, već prilično podnapit, ustade i reče Indijancu:

— Zar ne čuješ šta ti se kaže? No si se odavde sa svojim prljavim novcem, crvenokošce!

— Takomin novac ne prljav! On dobar kao tvoj!

— Ti ćeš mi reći da si dobar kao ja, pasji sine! Pokazaću ja tebi! — reče gost i pođe rukom prema koltu.

— Ne diraj taj kolt, mister! — grmnu jedan glas sa suprotnog kraja saluna.

Fernando je stajao preteći gledajući pijanca.

— Šta! Ti ćeš meni da naređuješ, balavče! — viknu pijanac i izvuče kolt, ali već sledećeg trenutka odjeknu pucanj i izbi mu oružje iz ruke.

Fernando je i dalje mirno stajao, a pijani gost je psovao trljajući ruku.

— Proklet bio, ljubitelju crvenokožaca! Možda si i ti jedan od njih, ličite. Bolje bi bilo da nestaneš iz grada.

Barmen je za to vreme pozvao vlasnika saluna, koji umiri pijanca, a zatim priđe Fernandu.

— Ne želim neprilike u mom salunu, mister. Čuo sam da ste rezervisali sobu, pa bih vas molio da otkazete i nađete neko drugo prenoćište.

Fernando vrati kolt u futrolu i reče kratko:

— U redu!

U međuvremenu je neko o svemu obavestio šerifa, koji je stigao u salun i zapitao vlasnika šta se dogodilo. Pre nego što je ovaj išta stigao da kaže, pijanac se umeša:

— Onaj tamo, ljubitelj Indijanaca, pucao je u mene, jer sam hteo da isteram ovu crvenu hulju iz saluna! Šerif se okrete Fernandu.

— Da li je to istina, mister?

— Pucao sam u samoodbrani — kratko odgovori ovaj.

Barmen je takođe hteo nešto da kaže, ali ga Geri Koulmen prekide.

— Mladić govori istinu! Ovaj ovde je započeo kavgu.

Šerif pogleda u Koulmena i prepoznađe svog jutrošnjeg posetioca.

— Verujem vam, mister Koulmen. Želeći da što pre zataška stvar i da se reši Indijanca koji je sve vreme zbunjeno stajao, vlasnik saluna dade znak klaviristi da nastavi sa muzikom i reče Fernando:

— Možete noćas da prespavate ovde, mister, ali vas molim da se klonite nepravilika.

Fernando samo klimnu glavom i obrati se Indijancu na jeziku Apača:

— Idi odavde, brate i vrati se svom plemenu. Vatrene vode ti neće doneti ništa dobro.

Indijanac mu stegnu ruku i reče:

— Takoma ti zahvaljuje i neka te veliki Manitu štiti!

Pošto je Indijanac izašao, vlasnik saluna isprati šerifa objašnjavajući mu nešto usput.

Fernando pride Koulmenovom stolu.

— Želeo bih da vam zahvalim za podršku, mister.

— Rekao sam istinu — odgovori Koulmen. — Ako želite, možete da nam se pridružite za stolom, pošto vidim da ste ovde stranac, kao i mi — završi i neprimetno dade znak kaubojima da se udalje.

Kauboji shvatiše šta se od njih traži Marv reče:

— Gazda, mi bismo hteli da pogledamo i ostale salune.

— U redu, ali vodite računa da se na vreme vratite, pošto sutra zorom krećemo.

Kauboji pozdraviše Fernanda i izadoše.

Fernando i Koulmen su neko vreme ćutali, zabavljeni svojim mislima. Mladić prvi progovori:

— Oprostite, zaboravio sam da se predstavim. Zovem se Fernando Valdes iz Reinose u Meksiku.

— Drago mi je, mister Valdes. Moje prezime ste čuli, a ime mi je Geri. Dolazim iz Koulmena.

— Poznat mi je taj grad. Pre neki dan sam onuda prošao.

— Pretpostavljam da ste u prolazu, mister Valdes?!

— Tačno. Vi takođe sutra putujete?

— Da, vraćamo se na moj ranč, pošto sam ovde obavio posao koji sam imao. Ukoliko idemo u istom pravcu, mogli bismo da krenemo zajedno, ako nemate ništa protiv.

— Vraćam se u Laredo — odgovori Fernando, — pa bih mogao da vam se pridružim.

Razgovor ponovo zamre. Fernando je nameravao da se pozdravi i ode. Međutim, Koulmen je očigledno želeo još nešto da kaže.

— Izvinite što vas zadržavam, ali želeo bih da vam predložim jedan posao u Laredu. Dobro bih vam platio.

Fernando ga upitno pogleda.

— O kakvom poslu se radi?

— Tražim jednog nitkova po imenu Čak Krispin i njegovu bandu. Ukrali su mi četiri skupocena ždrepcu i ranili kauboja.

— Ne shvatam kakve to veze ima sa mnom?

— Jako mi je stalo da se dočepam tih bandita, pa sam povećao nagradu koja je raspisana za njihovo hvatanje. Video sam kako brzo i vešto baratate oružjem, pa sam pomislio da vam predložim posebnu nagradu, ukoliko pristanete da ih gonite.

— Ne znam na šta vam ja ličim, mister Koulmen, ali nisam ni revolveraš, niti lovac na ucene.

— Izvinite, nisam hteo da vas uvredim. Shvatite ovo kao čisto poslovni predlog.

— Nisam se uvredio, ali sam samo hteo da znate da nisam za iznajmljivanje. Slučajno, i ja tražim tu hulju, pa bih mogao da vam pomognem. Nije potrebno da mi plaćate; najveća nagrada će mi biti da ga se dočepam.

— Mora da je i vama naneo zla, kad se ne obazirete na nagradu — nastavi Koulmen.

— Ne bih sada o tome — preseče ga Fernando.

— U redu. Ukoliko želite da nam se pridružite, krenućemo rano ujutro.

— Prihvatam vaš predlog, pošto

nas izgleda vežu zajednički interesi. Nameravam da što pre stignem u Laredo, tako da se neću dugo zadržavati na vašem ranču.

*

Sunčevi zraci su se tek pomaljali kad četiri jahača napustiše San Antonio. Jahali su ćutke neko vreme, kad jedan od kauboja reče:

— Mister Valdes, sinoć ste nas zadržali brzinom kojom ste potegli kolt. Smatram da ste bili u pravu, jer i Indijanci su ljudi, zar ne!?

— Što se rukovanja koltom tiče, to je samo stvar vežbe. Mnogi Indijanci koje poznajem pošteniji su i bolji od većine belaca — odgovorio Fernando.

Nakon kratke pauze, mladić dodade:

— Moja majka je bila Indijanka i ja se time ponosim!

Kauboji začutaše, a Koulmen reče:

— Mister Valdes je u pravu. Ljude ne treba ceniti po boji kože, već po karakteru.

Nakon ovog razgovora, nastaviše ćutke da jašu.

Napredovali su dosta brzo jer su im konji bili odmorni. Nekoliko puta su zastali da napoje konje, a za to vreme su kauboji neumorno brbljali razmenjujući utiske o gradu, a naročito devojkama.

Prilikom jedne takve pauze, Koulmen leže na ćebe da se odmori, a Fernando se nasloni na stablo i duboko navuče šešir na oči.

Ostala dvojica su sedela u hladovini i odmarali se.

Fernando je zatvorio oči, ali nije spavao. Prišćao se prošle noći, provedene u Barnijevom salunu.

Posle one scene sa Indijancem, otišao je da legne sat pre ponoći. Već je bio spreman da zaspi, kad su se vrata od sobe polako otvorila. Prokleo je sebe što je zaboravio da ih zaključa i polako stavio ruku na

kolt koji se nalazio na noćnom stočiću.

U sobi je vladao polumrak, i on je uspeo da nazre žensku priliku kako mu se približava.

— Hej, mister! — šapnu devojka. — Spavate li?

— Ne spavam — odgovori mladić.

— Sklonite onda tu ruku sa kolta i nemojte da me plašite — nastavi devojka. Bila je to brineta iz saluna. Fernadno ju je prepoznao pri slaboj svetlosti mesečine.

— Došla sam da vas podsetim na obećanje koje ste mi dali dole, u salunu — reče ona izazovno se približavajući krevetu.

— Ah, to si ti Seli! — reče Fernando — Umalo da zaboravim na tebe

— Nadam se da me posle ovoga nećeš tako lako zaboraviti, lepotane — mazno reče devojka, legavši pored njega.

U međuvremenu se već svuka sada je počela da svlači njega. Milo vala ga je znalački i ljubila ga. Fernando joj odgovori na poljupce i uskoro se njihova tela spojiše.

Čudno, razmišljao je kasnije Fernando, osećam samo olakšanje, neku vrstu opuštenosti. Ni traga o nekih osećanjima.

Devojka je, međutim, bila zadovoljna i otišla je ne prihvativši ponudenu nagradu.

Fernando je razmišljao o svom nedostatku osećanja. Činilo mu se da oko srca ima ledeni oklop koji ništa ne propušta. Bio je sarm fizički sposoban da vodi ljubav, ali osećanja nije bilo. Možda zbog toga što nije sreo pravu osobu. Tu i tada imao je veze uglavnom sa lakim ženama.

Odjednom mu pred očima i krsnu slika mrtvih roditelja i sestre i on shvati da će tako biti sve dok ne ispuni svoju zakletvu i osveti ih. Konačno, razmišljao je, ako se to i dogodi, da li će moći da živim običnim životom, tamo na farmi, da li će moći da imam sopstvenu porodicu. Hoće li se ikada otopiti taj oklop oko srca?

U želji da odagna sumorne misli, Fernando podiže šešir i ustade. Ostali su takođe ustali i osedlali konje. Nakon toga, krenuše put ranča.

*

Večernja svežina se polako spuštala na preriju, kad su stigli u blizinu ranča. Još uvek bilo je vidno, ali sunčevi zraci su postajali sve slabiji.

Odjednom, u daljini ugledaše priliku koja im je jurila u susret, jašući na veoma brzom konju. Kada se malo približila, Fernando ugleda prelepu devojkicu, duge crvene kose, koja je sijala kao bakar, obasjana večernjim sunčevim zracima.

Jahači zastadoše, veselo mašući. Devojka im je otpozdravljala i ubrzo im pride, snažno zategnuvši uzde.

Divan crni ždrebac se prope, ali devojka ostade u sedlu. Pošto se konj smirio, ona lako skoči na zemlju.

Koulmen sjaha, a ostali se povedoše za njegovim primerom. Devojka mu strelovito polete u susret, grleći ga i ljubeći u obraz.

— Hej, tatice, brzo si se vratio! Tako mi je drago što te vidim! Zdravo Marv, zdravo Sid! — reče pozdravljajući kauboje.

Zatim se okrete Fernando, još uvek razbarušene kose, sva zarumenjena u licu, dok su joj oči veselo iskrile:

— A ko je ovaj ozbiljni mladi gospodin? Zar mi ga niko neće predstaviti?

— Ja ću, samo čekam da dođem do reči — reče Koulmen i pokaza rukom na Fernanda.

— Ovo je mister Fernando Valdes iz Reinsa, a ovo je moja kćerka Samanta. Mister Valdes i ja imamo zajednički posao u Laredu.

— Drago mi je, mis Koulmen — reče Fernando učtivo pružajući ruku.

— Zovite me Sem, molim vas. Svi koje poznajem tako me zovu, pa

možete i vi. Ne znam da li bih se i odazvala ako bi me neko pozvao drugačije! — završi devojka smejući se i radoznalo posmatrajući mladića, pošto mu je srdačno stegla ruku.

— U redu, Sem, ako tako želite — odgovori Fernando i nešto kao osmeh, protiv njegove volje, pojavi mu se na licu.

Za trenutak, zainteresovano osmotri devojkicu, pošto takvu osobu još nije sreo u životu. Njena ljubaznost u ophođenju, pomešana sa dozom humora, prosto je plenila.

— Pa, hoćemo li da krenemo? — upita devojka nestrpljivo, — Mama i Mici vas već odavno očekuju i sigurno mole Boga da se večera ne ohladi.

Stigavši na ranč, kauboje odvedoše konje u štalu i požuriše do svojih drugova da im ispričaju novosti. Marv je detaljno prepričavao događaj iz saluna, hvaleći Fernandovu veštinu i hladnokrvnost.

— Neobičan neki momak — priča je Marv. — Nije revolveraš, ali je brži od mnogih koje sam video. Rekao je da mu je majka Indijanka, ponaša se veoma pristojno i civilizovano. Veoma je hladnokrvan u odnosu na žene, a one se prosto lepe za njega.

— Zbog čega ga je gazda doveo na ranč?

— Ne znam — odgovori Marv. — Njih dvojica su nasamo razgovarali, a spominjali su i neki posao u laredu. Uostalom, to se nas ne tiče. Ako gazda smatra za potrebno, sigurno će nam reći — završi Marv i nastavi da priča o pljački banke u San Antoniju.

On i Sid su upadali jedan drugom u reč, pričajući kako su u gradu videli poternicu za Krispinom i njegovom bandom.

Majk Preston prestade da jede i opsova:

— Uh, da mi se samo dočepati tog nitkova, proklet bio. Onda bih mu se revaniširao za konje i ovo — reče pokazujući na zavijenu ruku.

— Smiri se, matori, i budi srećan što si živ! Onaj blagajnik iz San Antonija nije bio te sreće. Hoćeš da se boriš sa Krispinom, a ne možeš ni da se držiš u sedlu!

— Možda i ne mogu, ali da sredim takvog žutokljunca kao što si ti, sigurno mogu i jednom rukom — ljutito odgovori starac.

— De, de, matori, nemoj odmah da se ljutiš! Znamo mi da ti nisi za staro gvožđe!

— Da, ali to ne zna ona vetropirasta cura, Sem. Ne dozvoljava mi ništa da radim, već se ovako besposlen muvam po ranču.

— Mogao bi da pomažeš Mici u kuhinji — zadirktivao ga je Sid, smejući se.

— Majk Preston nikad u životu nije zavirio u kuhinju, a ti, klinac, ako ne prestaneš da me zadirkuješ, završićeš u Micinoj ostavi, među teglama! — ljutnu se Majk.

Ostali se grohotom nasmejaše, a i Preston im se ubrzo pridruži.

*

Za to vreme su Koulmen i njegov gost sedeli u trpezariji, očekujući da im se servira ručak. Koulmen je prethodno upoznao svoju ženu sa Fernandom i ona mu se odmah dopala. Mirna i blaga, podsetila ga je na njegovu majku Bonitu.

Sari se mladić takode dopao, ali nije mogla da ne primeti isuviše ozbiljan, čak tvrd izraz njegovog lica. Sigurno ga nešto muči, pomislila je. Ovog momka je neko jako povredio, zaključila.

Sem je, u međuvremenu, raspakivala poklone. Glasno se divila svakom poklonu i komentarisala:

— Mama, pogledaj ove divne čizme baš mi odgovaraju! A tek ovaj prekrasan bič! Vidi samo ovu prelepu šaru, pa ovu finu kožu! Ne mogu da dočekam da ga isprobam! Hvala ti, tatice, ti si najbolji na svetu! — re-

če oduševljeno i cmoknu ga u obraz.

— De, de, Sem — dobroćudno se bunio Koulmen. — Malo više takta pred gostima!

— Ne smeta, mister Koulmen! — odgovori Fernando. — Bič je zaista lepo izrađen. Ova šara znači da će vlasniku biča duhovi predaka biti naklonjeni. Sigurno ga je napravio neki pripadnik plemena Apača.

— Oh, Farnando — reče Sem. — Ako dozvoljavate da vas tako oslovljavam, vi sigurno poznajete običaje Apača?

— Mjka mi je bila iz tog plemena. Inače, nemam ništa protiv da mi se obraćate imenom.

— Majka? — začudi se Sem. — Da li i ona živi u Reinosu?

— Ne, mrtva je! — kratko odgovori Fernando.

Sem je taman htela da kaže kako joj je žao, kad je Sara prekide, mimo svog običaja:

— Ne zapitkuj gosta, Sem, nije pristojno!

— U redu, izvinjavam se! — pokunjeno odgovori Sem.

Ipak, morala je da prizna sebi da je ovaj zagonetni mladić interesuje više nego što bi to želela. Osećala je neku čudnu privlačnost, što joj se do sada nije dogodilo. Najčešće je morala da odbija udvarače, jer joj se nijedan nije svideo. Međutim, ovaj mladić je bio izuzetak. Nije bio nasrtljiv, niti preterano samouveren. Jednostavno, bio je nekako nedokučiv, a to je prosto iritiralo njenu radoznalost.

Uf, šta me je spopalo, pomisli Sem. Bolje da prestanem da buljim u njega, ko zna šta će pomisliti.

Fernando je bio zabavljen sličnim mislima. Takode se čudio naglom interesovanju koji je ova neobična devojka probudila kod njega. Trudio se da je ne gleda suviše često, jer to ne bi bilo pristojno.

Tokom razgovora koji se vodio za stolom, devojčin smeh je često odjekivao tako zarazno, da se Fernando

skoro osmehnuo nekoliko puta. Ne smem sada da mislim o tome, sutra putujem i moram da ispunim svoju zekletvu, razmišljao je Fernando.

— Mister Valdes, predlažem da ostanete nekoliko dana na našem ranču, da se malo odmorite — reče Sara ljubazno.

— Zahvaljujem za ponudu, gospođo, ali moram što pre u Laredo, pa nameravam da krenem sutra ujutro. Možda ću nekada imati prilike da prihvatim ponuđeno gostoprimstvo, ali sada to nije moguće.

— U redu, mister Valdes — odgovori Koulmen. — Ukoliko niste suviše umorni, mogao bih vam pokazati naše konje. Možda biste se zainteresovali za takvu vrstu posla. Čistokrvni konji su uvek na ceni.

— U pravu ste, mister Koulmen. Možda bih jednog dana mogao da se bavim time.

— Dok se vi divite našim lepotanima, ja ću da odjašem do severnog pašnjaka i pomognem momcima, ako je potrebno — reče Sem obraćajući se ocu.

— Ne bi trebalo da jašeš sama, draga — reče Sara zabrinuto. — Posebno me je strah kad jašeš na taj pašnjak, zbog one mračne šume usput.

— Tvoja majka je u pravu, Sem — reče Koulmen. — Znam da nećeš pristati na pratnju, te ćemo u vezi sa tim i još nekim stvarima ti i ja razgovarati ovih dana — završi Geri ozbiljno.

— Ma, tata, pa ti znaš kako je mama plašljiva — pobuni se Sem. — Uostalom, toliko puta sam jahala sama i nije mi se ništa dogodilo! Eto, obećavam da ću se vratiti pre večere.

— U redu, ovaj put neka bude tako, ali ne zaboravi na razgovor sa mamom!

— Neću, tatice, hvala ti! — reče Sem i odjuri.

Ubrzo zatim se začu topot kopita koji se udaljavao prema severu.

— Ova devojka mi zadaje više bri-

ge nego nekoliko muškaraca. Jedva čekam da se uda, valjda će se tada malo smiriti.

Fernando je ćutao ne želeći da se meša u porodične razgovore. U stvari, devojka mu se sve više svidala, a i njena porodica.

Zamišljao je da bi i njegovi roditelji tako reagovali, da su živi i da bi se tako brižno odnosili prema njemu i sestri. Što se Sema ticalo, činilo mu se da je lakše ukrotiti divljeg ždrepcu, nego takvu devojku.

Teško da će se naći muškarac sposoban da je obuzda, pomislio je. Negde u dubini njegove duše javila se želja da to bude on, ali on je brzo odagna, za trenutak se skoro uplašivši te pomisli. Uostalom, on je pre svega morao da misli na osvetu.

Ručak je uskoro završen, pa su Fernando i Koulmen krenuli do korala sa konjima. Tu su bile smeštene kobile koje su se oždrebile ili trebale da se oždrebe, kao i nekoliko pastuha koji su služili isključivo za priplod.

Fernando je slobodno prilazio i najplahovitijim konjima nežno ih gladeći i šapućući im nešto na uho. Kauboji su ga sa zanimanjem posmatrali, sve više ga ceneći.

Koulmen pomisli kako je ovaj zagonetni mladić prosto stvoren za ovu vrstu posla. Fernando se divio konjima, ždrepcima koji su trčkali oko majki. Koulmen mu je objasnio da se ostala grla nalaze na pašnjacima, gde ih čuvaju kauboji.

Rekao mu je da na dva pašnjaka gaji dva krda rasnih goveda koja takođe imaju dobru prođu. Po svemu se dalo zaključiti da je Koulmen veoma uspešan i vredan rančer.

*

Za to vreme, Sem je bezbrižno jahala zviždućući neku veselu pesmicu. Dokopavši se otvorene prerije, popustila je Mefistu uzde i ždrebac pojuri kao strela.

Ništa na svetu se ne može uporediti sa ovim jahanjem, pomislila je uživajući u vetru koji joj je strujao oko glave.

Jahala je tako nekoliko milja, dok ne stiže do šume kroz koju je vodio put, a koja je bila obrasla gustim žbunjem. Odlučila je da malo uspori i da jaše kroz šumu.

Pored jahanja na otvorenom, najviše je volela ovaj put kroz šumu. Gusto zelenilo, svež vazduh i cvrkut ptica su je odmarali. Ponekad bi se la pored velikog, starog hrasta da se odmori i sa uživanjem posmatra plavo nebo kroz granje.

Ovaj put je odlučila da zastane na tom mestu, ali pre nego što je sjahala, ždrebac zafrkta i uznemireno za topta kopitama.

— Šta je, mali? — upita Sem milujući ga po vratu u nameri da ga umiri. — Šta te je to preplašilo? Da nije neka zmija? — reče i nagnu se u sedlu gledajući u zemlju.

U tom trenutku, jedna prilika munjevito iskoči iz žbunja i baci se na Sem u nameri da je skine sa konja. Mefisto zaništa i prope se, zakačivši čoveka kopitom. Ovaj uz psovku pade.

Sem se odmah uspravi, zgrabi bič i zamahnu prema drugoj prilici koja se pojavi iz žbunja sa suprotne strane. Napadač kriknu i pade držeći se za obraz.

Devojka je htela da obode konja i pobegne, kad se odjednom ispred nje stvori prilika obrasla u prosedu bradu, ogromnog kukastog nosa. Muškarac vešto zgrabi konja za oglav, na vreme izbegavši njegova kopita.

Devojčin bič nije izbegao, jer ga ona iz sve snage ošinu po ledima. Mefisto se propinjao i njištao, a Sem je ponovo pokušala da udari čoveka koji se grčevito držao za oglav.

Odjednom se bandit sa leve strane uspravi, skoči, zgrabi devojku oko pojasa i obori je iz sedla.

Druga dvojica su se borili sa Mefistom, dok se Sem rvala sa napada-

čem. Bič joj je ispao iz ruke, pa je stisnutim pesnicama udarala muškarca koji je pokušavao da je savlada. Očajnički se otimala, ali napadač je bio teži i mnogo jači od nje, tako da je uskoro ležala savladana na zemlji. Ubrzano je disala, sevajući očima do besa pomešanog sa strahom.

Napadač joj prisloni kolt uz slepočnicu i reče:

— Budi mirna, curo, inače ću ti prosvirati glavu! Prokleta bila, dobro si me udesila! — opsova pipajući se drugom rukom po obrazu.

— Naredi ovoj svojoj beštiji da se smiri, inače će dobiti metak! — viknu nosati još uvek se boreći sa Mefistom. Drugi bandit je vadio kolt u nameri da puca u konja.

— Miran, Mefisto, miran momče! — viknu Sem umirujuće.

Začuvši glas svoje gospodarice, konj se smiri. Banditi ga vezaše za drvo, gde je još uvek poskakivao i frktao.

— Da vidimo, kakvu smo to ptičicu ulovili — reče nosati prišavši Sem i njenom čuvaru.

— Vidi, vidi, takva dama a bori se kao neka divljakuša — reče prišavši devojci kojoj je njen čuvar dopustio da sedne, ne skidajući joj kolt sa slepočnice.

Pogledavši svoje drugove i pogladivši se po ramenu po kome ga je Sem udarila bičem, dodade podrugljivo:

— Mlada gospodica je veoma vešta sa ovim — reče podižući bič sa zemlje. — Mora da se dobro izvežbala šibajući nesrećne kauboje — završi uhvativši je za bradu i zabacivši joj glavu.

Sem besno odmahnu glavom i viknu:

— Pusti, me prljava huljo, inače...

— Inače šta, lepotice? — rugao se nosati. — Možda se nadaš da će neko doći da te spase? Nema ovde nikoga, osim mene i mojih momaka, a

mi nismo baš drušivo za potcenjivanje, zar ne momci?

Druga dvojica su se cerila, očigledno uživajući u prizoru. Unosili su joj se u lice i ona oseti jak zadah viskija, pomešan sa znojem i mirisom duvana za žvakanje. Sva trojica su bili visoki i prilično snažni, ružnih, opakih lica, slepljene, masne kose. Najmlađi, onaj koji ju je prvi napao, mogao je imati oko trideset godina, a druga dvojica su već prevalila četrdesetu.

— Budi dobra devojčica i kaži nam kako se zoveš i odakle dolaziš — reče nosonja ponovo je uhvativši za bradu.

— Ne pada mi na pamet — prkosno odgovori Sem, iako joj je srce lupalo od straha.

— Ostavi nas malo nasamo, gazda — reče bandit koji joj je držao kolt uperen u glavu. — Za kratko vreme će mi ispričati sve o sebi — reče cereći se i slobodnom rukom milujući devojčin vrat.

Sem naglo okrenu glavu sa odvratnošću.

— Stoj, Sendi! — zapovednički viknu nosati. — Ja sam ovde šef i mala pripada meni!

— U redu, Krispine! — složi se ovaj nevoljko. — Ostavi nešto i za nas! — završi podmuklo se cereći.

Krispin grubo uhvati devojku za ruku i podiže je.

— Dodaj mi konopac, Roje. Ovu divlju mačku treba vezati, da nam ne priredi novo iznenađenje.

Roj ga posluša, a Krispin čvrsto veza devojci ruke na leđa.

— Tako, medena! — reče smejući se. — Sada ćeš lepo da odgovaraš na pitanja, ili ću primeniti svoj poseban način ispitivanja — završi namignuvši banditima koji se zace-rekaše.

— Idi u pakao, nitkove! — viknu Sem, trudeći se da ne pokaže strah koji je pretio da je parališe.

Grozničavo je razmišljala kako da se oslobodi veza i pobegne od ovih zveri. Čutala je, želeći da što vi-

še dobije na vremenu. Nadala se da će se neko od kauboja možda vratiti na ranč i naići na njih.

— Vidi molim te! Gospodica je izgleda navikla na fino društvo, mada se to po njenom ponašanju ne bi dalo zaključiti — reče Krispin. — Hajde momci, prošetajte malo, da se nas dvoje malo bolje upoznamo. Možda će tada pristati da učtivo odgovara na moja pitanja — završi bandit satanski se cereći i zgrabi Sem za ramena.

Banditi su nestali u žbunju, a on je sve više privlačio devojku k sebi. Sem se otimala, ali uzalud. Ruke su joj bile vezane, jedino je mogla da se bacaka nogama i okreće glavu da bi izbegla Krispinove usne.

U jednom trenutku, bandit je vešt看 pokretom baci na zemlju i leže preko nje.

— Hajde, mačkice, neću te povrediti! Najpre ćemo se malo zabaviti, a zatim ćemo razgovarati.

Zgrabivši je za kosu, natera je da mu pogleda u lice. Odvratne, sitne oči su požudno buljile u nju, a slinave usne se približavale njenim. Silan strah je obuze pri pomisli na ono što će se dogoditi i Sem zapade u neku vrstu letargije. Ležala je nepomično ne mogavši da se pomeri, svim silama se boreći da potpuno ne izgubi svest.

*

Tog dana je u San Antonio stigao federalni šerif. Odmah nakon njegovog dolaska, sakupljena je potera od desetak ljudi, u nameri da krenu za Krispinovom bandom.

Pored šerifa iz San Antonija i njegovih pomoćnika, poteru je činila i grupa odvažnih građana, vičnih oružju. Federalni šerif je takođe doveo dva svoja pomoćnika. Trebalo je još da utvrde plan potere.

— Pratićemo ih sve dok bude tragova — predloži šerif Dekster. — Zemlja je suva pa ćemo ih lakše

pratiti. Frenk je veoma dobar tra-
gač — reče pokazujući svog pomoć-
nika. — Služio je vojsku u Fort Vor-
tu, gde je od starog Apača naučio
da prati tragove i po najtežem tere-
nu.

— To će nam, svakako, mnogo
pomoći! — reče federalni šerif sa
odobravanjem. — Koliko sam oba-
vešten, vi ste ih već pratili do Lare-
da. Predlažem da se na tom mestu
razdvojimo u dve grupe. Jedna ne-
ka krene u pravcu Lareda, a druga
nekoliko milja uodno uz Rio Gran-
de. Možda su već prešli u Meksiko.

— Slažem se — odgovori Dekster.
— ne treba da se udaljavamo mno-
go jedni od drugih, pošto grupa ko-
ja nađe tragove treba da javi onoj
drugoј. Ako se to desi, neka neko is-
pali tri metka iz puške u razmaku
od po dva minuta. Zatim ćemo se
ponovo sastati i krenuti po tragovi-
ma.

— Dobar predlog — odgovori fe-
deralni šerif. Pošto smo se dogovo-
rili, krenimo.

Nakon izvesnog vremena, potera
protutnji kroz grad i krenu u prav-
cu Lareda, dižući iza sebe oblake
prašine.

*

Kada su Koulmen i njegov gost uš-
li u kuću, bilo je već kasno popodne.
Sara i Mici su pripremale večeru.

Geri i Fernando su sedeli na tre-
mu uz hladno pivo koje im je poslu-
žila Sara. Ona je bila vidno zabrinu-
ta i svaki čas je gledala niz put, u
nadi da će ugledati Sem.

— Ne budi tako nestrpljiva, Saro
— reče Koulmen. — Znaš kakva je
Sem, doleteće u poslednjem trenut-
ku uz hiljadu opravdanja — završi
Geri, mada je i on već bio zabrinut.

— Brinem za nju, Geri. Tako je
neoprezna i neobuzdana — žalila se
Sara. Pogleda još jednom niz put i
sa uzdahom uđe u kuću.

Koulmen samo pogleda za njom i
obratila se Fernandu:

— Jeste li sigurni da želite sutra
sami da krenete za Laredo? Moji
kauboji, Marv i Sid, bi rado krenuli
sa vama. Još uvek su kivni na ban-
dite što su im ukrali konje ispred
nosa.

Fernando je taman hteo da nešto
kaže, kad Koulmen nastavi.

— Oni su, pre svega kauboji, ali
dosta dobro barataju oružjem. Mog-
li bi vam biti od koristi.

Fernando odmahnu rukom i reče:

— Niko mi nije potreban, mister
Koulmen! Moram lično da raščis-
tim račune sa Krispinom i njego-
vom bandom. Ipak, hvala za ponu-
đenu pomoć.

— Mora da su vam ti nitkovi na-
neli mnogo zla — reče Koulmen za-
mišljeno.

Mladić je ćutao, ne želeći da daje
detaljnija objašnjenja. Smatrao je
da se njegova zakletva tiče samo
njega.

— Da sam samo nešto mlađi —
nastavi rančer — sigurno bih vam
se pridružio. Takve bande treba
uništiti, jer one koče razvitak zemlje
i stalna su opasnost za poštene lju-
de.

Osetivši potrebu da makar iz pri-
stojnosti nešto kaže, Fernando se
obratila Koulmenu posle izvesne pau-
ze.

— Možda ću vam jednog dana is-
pričati šta su mi učinili, za sada ne
mogu. Nadam se da ću se živ vratiti
na svoju farmu i da ćemo se još koji
put sresti. Jako me je zainteresovao
uzgoj konja, pa bih želeo da se o to-
me posavetujem sa vama.

— Želim vam od sveg srca da us-
pešno rešite svoj problem i da se po-
novno sretnemo. Mogao bih da vam
pomognem u početku. Osim toga,
nameravam često da idem u Meksi-
ko, pošto sam čuo da se tamo mogu
nabaviti rasna grla goveda. Želeo
bih da kupim još nekoliko krda, jer
imam dovoljno pašnjaka.

U tom trenutku, kuvarica izade

na trem obaveštavajući ih da je večera gotova.

Mladić i rančer ustadoše, a Koulmen još jednom pogleda niz put, mrmljajući sebi nešto u bradu. Sem se nije pojavljivala.

*

Osetivši kako joj Krispinove ruke otkopčavaju košulju i njegov vreodah, Sem se u trenutku osvesti i viknu:

— Čekaj! Reći ću ti sve što želiš, samo me ostavi na miru!

— Aha! — dahnu bandit zastavši za trenutak. — ptičica želi da propeva! U redu, ostaviću te, za sada. Uvek ima vremena za našu malu zabavu, ukoliko tvoja priča ne bude interesantna.

Odmakavši se od nje, sede na travu i zapovedi:

— Govori!

Sem takođe s mukom sede i reče:

— Zovem se Samanta Koulmen i ćerka sam Gerija Koulmena, rančera i gradonačelnika Koulmena. Ti i tvoja banda ste mu pre nekoliko dana oteli četiri pastuva i ranili kauboja — reče Sem u jednom dahu.

— Hej, pa ti si prvoklasni ulov, bebice! — uzviknu bandit oduševljeno. — Baš imam sreće! Tatica će sigurno biti spreman da plati gomilu dolara, samo da te dobije živu i zdravu!

— Tačno, živu, zdravu i nepovređenu! — upade mu Sem u reč. — Ako mi išta učiniš nažao, oprost se sa životom. Novac nećeš dobiti, jedino ćeš dobiti uže oko vrata!

— Samo ti miruj, zlato, pa ćeš dobro proći — reče Krispin glumeći dobrodušnost. — Ipak, više volim novac, nego da se bakćem s tobom.

Pogledavši u pravcu njenih obnaženih grudi, reče:

— Zakopčaj tu bluzu, da nas ne bi dovela u iskušenje — isceri se namignuvši joj.

Sem ga pogleda i reče:

— Kako da se zakopčam, kad su mi ruke vezane?

— Tačno, zaboravio sam — lupi se bandit po čelu. — Ako obećaš da nećeš praviti gluposti, odvezaću ti nakratko ruke.

— Obećavam! — brzo reče Sem i bandit joj skinu veze. Ona se na brzinu zakopča, a Krispin joj odmah veza ruke, ali ovaj put napred.

— Hej, momci! — viknu Krispin.

— Dodite da čujete šta smo ulovili! Banditi prideše, a on im ukratko ispriča ko je devojka i šta namerava sa njom.

— Kako ćeš poslati poruku tatici? — upita jedan bandit.

— Ne brini, već sam smislio način — odgovori Krispin. — Ona beštija sigurna zna put kući — reče pokazavši na Mefista. Treba mi samo malo hartije i nešto za pisanje.

— Zar ti umeš da pišeš? — začudi se njegov drug.

— Nego šta! — nadu se Krispin. — Posedujem ja još mnoge sposobnosti o kojima vi i ne sanjate — završi prepotentno.

Jedan od bandita mu pruži poveće parče hartije od kojeg je otkidao i zavijao cigare, te upali nekoliko drvaca šibice.

Krispin napisa sledeću poruku:

Koulmene, kćerka ti je u našim rukama. Ne preduzimaj ništa, čekaj sledeću poruku. Krispin.

— A sada, mala — obrati se on Sem, — Smiri tu svoju životinju da mogu da joj prikačim poruku za sedlo. Nemoj da ti nešto padne na pamet, inače ste pokojni i ti i tvoj konj!

Sem pride Mefistu blago mu tepajući, dok je Krispin kačio hartiju za sedlo. Dobro ju je pričvrstio, vodeći računa da bude na vidnom mestu.

Završivši sa poslom, odveza konja i reče devojci:

— Hajde, pošalji ga kući! Bolje da mu ti narediš, nego da ga ja ošinem! — završi preteći dižući bič.

— Nemoj! — uzviknu Sem.

Bandit spusti ruku i podrugljivo se nasmeja.

— Hajde, Mefisto, hajde momče
— tepala je devojka konju. — Idi ku-
ći, tati, požuri! — završi blago ga
lupnuvši po sapima. Konj je uzne-
mireno toptao i okretao glavu u nje-
nom pravcu.

Sem ga još jednom lupnu i viknu:

— Kreći, Mefisto, jahoo!!!

Konj posluša i odjuri u galopu.

Krispin joj pride i prebaci ruku
preko ramena.

— Bila si dobra, ne boj se, neću ti
ništa.

Sem ga hladno pogleda i izmače
se.

— Dobro, dobro! — rugao se Kris-
pin. — Ja držim data obećanja — re-
če, a zatim dodade kezeći se: — Ug-
lavnom!

Banditi su se takođe cerekali, a
Krispin ih prekide.

— Momci, vreme je da krenemo!
Mala ide s nama.

— Kuda? — upita devojka.

— Eh, zini da ti kažem! — odgovo-
ri joj Krispin. — Budi srećna što ne-
ćeš ići pešice, već ćeš jahati iza me-
ne, na mom konju. Nadam se da će
ti biti udobno.

Ostala dvojica su se spremala da
uzjašu, ne pitajući ništa. Samo su se
značajno pogledali.

Krispin uzjaha poslednji i pruži
ruku Sem. Ona je sa oklevanjem
gledala u njega i najзад mu pokaza
vezane ruke.

— U redu, odvezaću te, samo dok
ne uzjašeš. Posle ću te vezati za se-
be. Ne bih hteo da mi usput klisneš.

Pidigavši je u sedlo, naredi joj da
ga obuhvati oko struka, pa joj zatim
ponovo veza ruke.

Sem je i protiv svoje volje morala
da nasloni glavu na njegova leđa.
Okrenula je lice na stranu, poku-
šavši da izbegne ustajao miris ban-
ditove odeće.

— Krenimo, momci — reče Kris-
pin, — Izgleda da će biti mesečine,
pa ćemo deo puta moći da predemo
noću.

*

Mefisto je jurio kao vetar u prav-
cu ranča. Sunce je već skoro bilo za-
šlo, kada je sav zapanjen dojurio u
dvorište. Kraj njega se odmah stvori
nekoliko kauboja, pokušavajući da
ga savladaju.

Začuvši galamu u dvorištu, Koul-
men izađe, Fernando pođe za njim.

— Mefisto! — viknu Koulmen i
pride konju.

— Gde je Sem? — upita kauboje
oko sebe.

— Ne znamo, konj je sam dojurio!
Jedan od kauboja ugleda hartiju
zakačenu za sedlo i skinuvši je, pru-
ži je Koulmenu:

— Gazda, pogledajte ovo!

Koulmen prelete pogledom harti-
ju i uz glasnu psovku pruži je Fer-
nandu.

— Prokleti ubica i kidnaper! Oteo
je moju devojčicu!

Fernando ćutke pročita poruku, a
usne mu se stegoše. U očima mu za-
svetluca ubitačna mržnja.

Najзад si dolijao! Reče u sebi.

Sara i kuvarica dotračaše vidno
uzbuđene.

— Šta se dogodilo? — upita Sara,
pa pogledavši unaokolo dodade
prestrašenog: — Gde je Sem?

— Smiri se, Sara — reče Geri ne-
što mirnije i zagrlj svoju ženu.

— Kaži mi, Geri, šta se dogodilo
mojoj devojčici? — uznemireno je
ponavljala Sara kršeći ruke.

— Onaj nitkov Krispin je oteo
Sem. Sigurno će tražiti novac za ot-
kup, prijavj učenjivač!

— Oh, jedno moje dete! — zapla-
ka Sara.

— Ne brini, draga, naći ću ja nju,
makar morao u pakao da idem!

— Nadi je, Geri, što pre, molim te!
— kukala je žena.

Fernando uzdahnu i okrenuvši se
Koulmenu, reče:

— Imam predlog, ako dozvoljava-
te.

Svi sa nadom pogledaše u njega.

— Pošto dobro poznajem bandu i

njihovog vođu, a imam sa njima neke neraščišćene račune, predlažem da pođem za njima i pokušam da spasem Sem.

— Ne znam da li je to baš pametno — reče Koulmen. — Njih je trojica, a vi hoćete da idete sami.

— Ne brinite za mene, umem da se staram o sebi. — Osim toga. Krispin me ne poznaje, a sam ću manje upadati u oči.

— Još uvek se ne slažem sa vama — reče Geri. — Povedite bar mene, ne mogu ovde da čekam ne preduzimajući ništa, dok je Semin život u opasnosti.

— Morate dobro da razmislite, mister Koulmen, i da se saberete — savetovao mu je mladić. — Za Semino dobro, ne treba za sada ništa da preduzimate, nego da čekate sledeću poruku.

— Šta ćete vi, u međuvremenu da preduzmete?

— Pokušaću da im uđem u trag i obećavam da ću biti veoma oprezan. Te hulje su spremne na sve; ne smem da rizikujem Semin život — odgovori Fernando.

Koulmen je neko vreme ćutao, boreći se u sebi sa nagonom da krene za kćerkom i oprezom koji mu je razum nalagao. Na kraju teško uzdahnu i reče:

— Pa dobro, pristajem! Recite mi samo kako da vam javim, ukoliko dobijem još neku poruku od bandita?

— Pošaljite je u Laredo, u Mendosin salon. Vlasnik je moj dobar prijatelj.

Sara je uzdisala i plačući se privijala uz svog muža. Koulmen se još uvek borio sa željom da odmah krene za Laredo. Međutim, zdrav razum mu je nalagao da posluša Fernanda.

— Mislim da ne treba da strahujete za Semin život, za sada. Poznajući te bandite, smatram da je njima najviše stalo do novca i dok ga ne dobiju, pošteće devojku — tešio ih je Fernando, mada je i sam sumnjao

u svoje reči. Poznavao je Krispina i njegovu surovost.

— Preostaje nam da se, za sada, nadamo da je tako — reče rančer stisnuvši zube.

— Ja ću odmah da krenem, a vi čim dobijete poruku, uzmite novac i krenite za Laredo. Ja ću navraćati u Mendosin salon reče mladić.

— Zbog čega ste sigurni da su krenuli baš u pravcu Lareda? — upita Koulmen.

— Vratili su se da bi zavarali trag i da se što pre dokopaju Meksika. Ovde su učinili mnogo zla, pa žure da umaknu. Bilo bi dobro, mister Koulmen, kada biste sa pratnjom krenuli u Koulmen-Taun, pošto će onuda sigurno proći potera sa federalnim šerifom, a i banditi će moći lakše da vam dostave poruku — završi Fernando.

— Šta da kažem federalnom šerifu ako ga budem video? Bojim se da mu pominjem otmicu Sem, jer banditi mogu da joj naude, ukoliko čuju da je potera krenula za njima.

— U redu, Fernando — nevoljno se složi Koulmen. — Ja ću odmah da krenem za Koulmen-Taun i povešću još dva kauboja. Marv, ti ćeš me zamenjivati dok sam odsutan. Pripazite na ranč, a pošalji i nekoliko momaka na severni pašnjak kao pojačanje. Saro — reče okrenuvši se ženi, — nemoj da očajavaš, spasićemo našu Sem. Znaš i sama da je ona prilično izdržljiva i snalažljiva devojka, izdržaće ona sve to — završi Koulmen uhvativši svoju ženu za ruku i blago je milujući.

— Ja ću odmah da krenem za Laredo, samo mi je potreban dobar konj. Moj je prilično umoran, a nameravam da jašem i tokom noći, jer će izgleda biti vedra! Banditi imaju skoro pet sati prednosti, što i nije tako malo! — reče Fernando.

— Dobićete konja, Fernando, najboljeg koga imam! — reče Koulmen — U stvari, najbolji je Semin Mefisto, samo što njega niko ne može da jaše osim njegove gospodarice!

— Srediću ja to već! — reče Fernando i polako pride ždrepcu. Ovaj je stajao još uvek drhteći, ali ne od umora, nego od uzbuđenja. Ugleđavši Fernanda kako mu se približava, on uznemireno zafrkta i strignu ušima. Mladić mu je prišao, stalno mu nešto nerazumljivo mrmljajući. Glas mu je bio blag i umirujući, pa ga Fernando polako uhvati za oglav. Konj se nije micao, a mladić mu je šaputao na uho blago ga gladeći po vratu. Uskoro se Mefisto sasvim umiri i, na opšte iznenađenje, dopusti Fernandu da ga uzjaše.

Mici je u međuvremenu, donela torbu sa hranom i čaturicu sa vodom, pa je dade Fernandu.

— Gospodin Valdes, molim vas spasite moju Sem i dovedite je nama. Ja mnogo volim moja mala Sem! — reče i zaplaka se.

— Hvala vam, Fernando i neka vam je Bog u pomoći! — sa suzama u očima reče Sara i pruži mu ruku.

— Ne brinite — odgovori Fernando pozdravljajući se s njima. — Učiniću sve da je spasem i da oni nitkovi dobiju što su zaslužili!

Na kraju se pozdravivši sa Koulmenom čvrstim stiskom ruke, Fernando mahnu ostalima i u galopu odjaha u pravcu Lareda.

*

Noć je bila mirna, obasjana mesečinom. Trojica bandita su brzo jahala sa svojom zarobljenicom, daleko zaobišavši glavni put za Laredo. U silnoj žurbi da što dalje odmaknu, nisu stajali da se odmore. Nekoliko puta su samo usporavali konje da popiju malo iz čaturica koje su nosili sa sobom.

Sem je sedela iza Krispina koji ju je vezao za sebe, tako da je izgledalo kao da ga je grlila oko pojasa. Licem je stalno bila naslonjena na banditova leđa udišući neprijatan miris njegove prljave odeće. Pored svega, stalno je drhtala, nešto od

straha, a nešto od hladnoće, jer je na sebi imala samo flanelsku košulju.

Jednom prilikom, kada su malo usporili, Kripsin primeti da ona drhti i reče:

— Šta je lutko, strah te je ili ti je hladno?

Sem je ćutala stisnuvši zube.

— Ako ti je hladno, samo lepo zamoli starog Čaka, pa ćeš dobiti ćebe?

— Ne pada mi na pamet! — protisnu Sem kroz zube.

— Onda se smrzavaj, glupačo! — besno reče bandit. — Steta što moramo da žurimo, ugrijao bih te ja već, pa ne bi bila tako drska! — završi Krispin.

— Šefe, teren postaje kamenit, uskoro ćemo stići u blizinu Lareda — reče Roj, bandit koji je jahao prvi.

— U redu, Roje! Zaobići ćemo ga u širokom luku i preći ćemo nekoliko milja uzvodno. Znam jedan dobar prelaz koji niko ne koristi. Slučajno sam ga pronašao. Svratićemo u Orizabu, nije daleko od prelaza. Imam tamo i nekoliko prijatelja, a postoji sasvim pristojna pećina u planini nedaleko od sela.

— Kako ćemo poslati poruku matorom Koulmenu? — interesovao se Sendi. — Posle onog našeg posla u San Antoniju, sigurno je krenula potera za nama. Ako stari Koulmen obavesti zakon o otmici, nagrabusili smo.

— Ne brini, Sendi, Koulmen neće prstom mrdnuti dok mu ja ne javim. Zna on dobro s kim ima posla, sigurno je već obavešten o nama. Što se potere iz San Antonija tiče, mi smo u velikoj prednosti, sigurno nas neće stići pre prelaska reke. Kao što sam već rekao, u Meksiku imam prijatelje koji će nam rado pomoći. Potera će morati da se obrati mesnim vlastima, što će nam dati još veću prednost. Kad se jednom dočepamo Siera Madre i moje pećine, niko nam više neće ući u trag — završi bandit.

— Šteta samo što Dan i Milt nisu sa nama! Bilo bi nas više i bili bismo sigurniji! Samo da su bili malo pažljiviji, ne bi ih oni glupaci ustrelili!

— Jednom za svagda da znate, više mi ne spominjite onu dvojicu blešana. Mogli smo svi da nastradamo zbog njih. Nisu bolje ni zaslužili, jer me nisu slušali. — reče Krispin besno. — Upozorio sam ih da se strogo drže mojih naređenja, ali oni su se pravili važni! Osim toga, zbog njih nismo uspjeli da pokupimo sav novac, jer su i torbe ostale tamo u gradu, u prašini, proklete budale! Tako im i treba! — završi Krispin besno.

Banditi ućutaše i pogledaše se iznenađeno, a Sem pomisli: »Ovaj je gori od šakala! U stanju je da napadne sopstveni soj. Šta ja mogu da očekujem od njih, kada se međusobno mrže«, — mislila je, a strah joj je kao neka ledena ruka stezao srce i oduzimao dah. »Bar da sam poslušala tatu i ostala kod kuće!«, očajavala je u sebi. — »Ostaje mi jedino da se nadam da će tata prikupiti novac i da će ga na vreme dostaviti ovim banditima. Takođe se nadam da će se oni zadovoljiti novcem i da će me pustiti, inače...«, Sem se stresse ne usuđujući se dalje da razmišlja o svojoj sudbini.

Banditi ponovo poteraše konje i skrenuše sa dotadašnjeg pravca. Sem se trudila da upamti put, mada joj je to teško polazilo za rukom. Od neudobnog položaja i umora, oseti silnu pospanost. Oči su joj se same od sebe sklapale i ona je, s vremena na vreme, upadala u neku vrstu polusna. U više navrata joj je pred oči izlazilo mirno, ozbiljno Fernandoovo lice i ona bi odmah osetila izvesno olakšanje. »Pa da, ja sam skoro zaboravila za njega!«, pomisli Sem s nadom u jednom trenutku. »On će sigurno pomoći tati da me nađu, de-luje mi kao pošten čovek. Osim toga, kauboji su pričali da veoma brzo poteže koltove i da ja hrabar! Oh, samo da me nađe!«, pomisli de-vojka duboko uzdahnuvši.

*

Fernando je već odmakao daleko od ranča. Mefisto je savršeno sledio njegove komande i jurio kao vetar. Kao da je znao da nosi spasioca svojoj gospodarici. Fernando je razmišljao o Krispinu, otetoj devojci, o svojim roditeljima i sestri. Ovaj put neće dozvoliti tom nitkovu da povredi Sem. Naplatiću svoj dug, a i njen. Sigurno je premrla od straha, kao i njeni roditelji. Ako je samo takne, živog će ga odrati! — mislio je Fernando goreći od nemoćnog besa.

Neko vreme je jahao putem, a onda skrenu, predomislivši se. »Nitkovi sigurno neće po ovakvoj noći jahati putem i ostavljati tragove«, razmišljao je. — »Iako je mesečina, pa se vidi skoro kao po danu, nemogu da ih pronađem«, očajavao je.

Jahao je još neko vreme pored puta, postepeno se udaljavajući, usporivši konja. Nakon izvesnog vremena, ugleda u nešto kraćoj travi otiske kopita. Zaustavivši konja, siđe i sagnu se pipajući zemlju.

— Ovde su zastali, ali nisu sjahali. Tri jahača, a na jednom konju je dvostruki teren, jer su tragovi nešto dublji. Mora da taj nitkov nosi i devojku — zaključio Fernando brzo uzjahavši.

Polako je sledio tragove, naprežući vid da ih ne izgubi. Znao je da na taj način gubi u vremenu, ali nije mogao da rizikuje i krene u pogrešnom pravcu.

»Kako li će samo ta hulja da pošalje poruku Koulmenu?«, razmišljao je.

*

Isto to pitanje je mučilo i Krispinove saputnike. Sendi ne izdrža, već ga upita kad su sledeći put malo zastali:

— Šefe, kako ćeš poslati poruku Koulmenu?

— Ti za to ne brini, već sam unapred smislio. Uskoro ćemo naići na jedno svratište, čiji je vlasnik moj ortak. On mi prodaje konje i ostalu robu koju mu dostavim. Sećate se, uostalom, starog Marka Dajmonda? Prošli put nam je prodao goveda, uklonivši prethodno žig. Svi smo dobro zaradili i on i mi.

— Sećam se matorog lisca! — nasmeja se Sendi.

— Ovaj put ću mu predati poruku, a on će poslati nekoga u Koulmen da je preda. Vi nema šta da brinete, samo izvršavajte moja naređenja.

Uskoro ugledaše prilično oronulu daščaru kroz čije prozore je dopiralo svetlo. Približivši se kući, Krispin zastade, odveza Sem ruke i sjaha.

— Vas dvojica dobro pazite na ovu lutku! Glavom ćete platiti ako vam umakne. Ja ću odmah doći! — reče i uđe u daščaru.

Sem je trljala utrnule zglobove i razmišljala kako da umakne. Međutim, nije imala nikakve šanse, jer su oba bandita držala uperene koltove u nju, približivši joj se. Odjednom joj sinu ideja. Ako već ne može da umakne, ostaviće bar neki trag po kome će gonioći znati da je bila ovde. Dok se borila sa banditom koji ju je srušio sa sedla, a kasnije sa Krispinom, pocepala je rukave od košulje koji su joj sada visili u ritama. Nastavljajući da trlja zglobove, Sem neprimetno otkinu parče kockaste tkanine i spusti ga pored konja.

U tom trenutku Krispin izađe iz svratišta praćen mršavim, onižim čovekom čije je lice bilo nalik na pacovsku njušku.

— Sto mu gromova, Krispine, lepu si ribicu ulovio, matori pasji sine! — reče mršavi podmuklo se cereći. — Šteta što nemate vremena da se malo zabavimo sa ovom lepoticom! — završi oblizujući se.

— Odbij, matori kojote! — reče Krispin kroz smeh. — Lepotica je-

moja, a ti ćeš već dobiti svoj deo u dolarima!

— Uh, jedva čekam, možda ću i ja moći onda sebi da nabavim jedno takvo luče da me zabavlja u ovoj zabiti. — završi pacoliki mašući im u znak pozdrava.

Ubrzo su odmakli od daščare, a Sem odahnu sa olakšanjem. Niko nije primetio njen gest.

— Šta si napisao u poruci, šefe? — bio je radoznao Roj.

— Napisao sam da matori Koulmen spremi 20.000 dolara, ukoliko želi da vidi svoju ljubimicu, i da novac donese za tri dana u podnožje planine Monklove, četiri milje severno od Orizabe. Takođe sam zapretio da novac donese sam, jer ako primetim bilo šta sumnjivo, više neće videti svoju kćerčicu. Mi ćemo za to vreme biti smešteni u pećini koja se nalazi petnaestak metara uzbrdo, gotovo nevidljivoj, pošto je obrasla gustim žbunjem.

— Stvarno si bistar šefe, kao da si završio velike škole! — odadoše mu priznanje njegovi pratioci.

Potera iz San Antonija je stigla u Koulmen—Taun. Šerif Dekster odmah svrati do Gerija Koulmena da ga obavesti o dolasku federalnog šerifa i da ga upita nije li čuo nešto novo. Poveo je sa sobom i svog pretpostavljenog, a ostali članovi potere sjahaše ispred saluna da se malo odmomore.

— Dobro je što ste stigli šerife — reče Koulmen pružajući ruku Deksteru koji ga upozna sa federalnim šerifom. Objasnio je da su Koulmenu takođe ukrali konje isti oni banditi koje sada gone.

— Ah, pustite sada konje, ne mislim više na njih — odmahnu Koulmen rukom i nastavi. — Juče su mi kidnapovali kćerku negde na putu za severni pašnjak i poslali poruku! — završi pružajući im hartiju.

— Prokleti nitkov! — opsova Dekster. — Otkud to da se vratio, kad smo ga pratili skoro do Lareda?

— Verovatno je hteo da zavara

tragove — reče federalni šerif. — To je njegova stara taktika. Tako je radio i u drugim krajevima zemlje, samo što vi ovde do sada niste čuli za njega.

— Čuo sam da je pljačkaš i ubica, ali nisam znao da se bavi i otmičom, prljavi hulja! — besneo je Dekster.

— Sigurno je saznao od devojke čija je kćerka, pa se polakomio na novac. Učinilo mu se da je to laka prilika da zaradi velike pare — dodade federalni šerif, pa nastavi:

— Najbolje je da promenimo konje i odmah krenemo. Nadam se da u gradu imate štalu sa konjima za iznajmljivanje? — reče obraćajući se Koulmenu.

— Imamo, kako da ne! Ja sam vlasnik najveće štale i daću vam najbolje konje. Osim toga, krenuću sa vama, jer ne mogu više da trpim ovu neizvesnost!

— U redu, mister Koulmen, ako tako želite. Trudićemo se da budemo što oprezniji, da banditi ne bi posumljali. Mislim da su do sada već prešli Rio Grande. Možda ćemo usput doznati nešto više o njima, a možda su negde i ostavili poruku za vas.

Dok su šerif, Koulmen i ostali išli prema štali u nameri da promene konje, iz pravca Lareda u grad ujahao mladić od nepunih dvadeset godina, te sjahavši utrča u Koulmenov salon. Ne zaustavljajući se, priđe baru i predade barmenu ispresavijan list hartije.

— Za mister Koulmena! — reče i žurno izađe iz saluna.

Barmen nije stigao ni da progovori, kad mladić ponovo uzjaha i nestade u pravcu iz kojeg je došao.

— Hej, Marta! — viknu barmen jednoj kelnerici koja je brisala stolove. — Dodji za trenutak ovamo!

— Odmah! — reče devojka i požuri, ostavivši posao.

— Jedan momak kome se mnogo žurilo, doneo je ovo za mister Koulmena. Verovatno je nešto hitno, odnesi mu to u štalu.

— U redu! — odgovori devojka i požuri u pravcu štale.

— Mister Koulmen, Mister Koulmen! — dozivala je sustigavši ih ispred samih vrata štale.

— Šta se dogodilo, Marta? — upita Koulmen.

— Jedan momak je doneo ovo za vas! — reče pružajući mu hartiju.

Koulmen je razmota i pročitavši, poblede. Ne rekavši ništa, pruži je federalnom šerifu.

— Poruka od Krispina — reče ovaj Deksteru. — Traži 20.000 dolara da mu se donesu u podnožje planine Monklova u Meksiku.

— Možete li odmah da nabavite novac, Koulmene? — upita ga Dekster. — Bolje je da što pre krenemo, pošto moramo da se prijavimo i vlastima u Meksiku. Ovde piše da za tri dana morate da donesete novac, sami. Ne brinite, mi ćemo biti u vašoj blizini.

— Novac mi je u banci i odmah ću ga podići. — reče Koulmen. Međutim, molim vas da ne idete sa mnom, kad budem predavao novac. Bojim se da hulja ne povredi Sem, ako vas primeti. Uostalom, tu je i Fernando. Moraću nekako da mu ostavim poruku u Laredu. Povešću Sida sa sobom — odluči Koulmen.

*

U svitanje Fernando stiže do Dajmondove dašćare. Tragovi su se ovde ponovo grupisali, nagoveštavajući da je Krispinova banda ovde zastala. Pažljivo se približavao ulazu, prateći ih. Odjednom u travi ugleda parče crveno-plave karo tkanine. Sjahavši, neprimetno se sagnu, zaklonjen Mefistom i podiže tkaninu. Sem je imala na sebi takvu košulju kad sam je poslednji put video! — pomisli razvedrivši se malo. — Pametna devojka, ostavila je trag.

Odlučivši da uđe u svratište, pažljivo stavi tkaninu u džep od jakne.

Unutrašnjost dašćare bila je još gora nego spoljašnjost. Nekoliko

grubo istesanih, drvenih rasklimanih stolova i stolica bilo je raspoređeno po prostoriji sa zemljanim podom. Nekakav prljavi, ispucani drveni pult je služio kao šank, a u uglu je gorela vatra u improvizovanom kamionu. Iznad vatre bio je obešen čadavi kotao iz koga je dopirao prilično sumnjiv miris. Dva—tri pijana čoveka, nalik na skitnice, sedeli su za stolom i ćutke ispijali piće. Musava, raščupana starija žena je podsticala vatru, a za šankom je stajao sitan, mršav pacoliki čovek i žmirkajući posmatrao došljaka.

— Dobrodošli u Markovo svratište, mister! — reče čovek lukavo se cereći. — Šta mogu da učinim za vas?

— Potrebna mi je samo jedna informacija! — reče Fernando pogledavši ga sa nepoverenjemi izvesnom dozom gađenja. Celo ovo mesto je u njemu izazivalo odvratnost.

— Možda želite prethodno nešto da popijete i prezagajite? — nastavi pacoliki prečuvši Fernandove reči. — Danas imamo odlična jagnjeća crevca u saftu, zar ne stara? — obrati se ženi pored ognjišta.

— Da, da! — promrmlja ova mrzovoljno.

— Hvala, nisam gladan ni žedan, a i žurim. Kao što rekoh, potrebno mi je samo obaveštenje, ako možete da mi pomognete.

— Zavisi od toga šta pitate. Na žalost, mi smo u ovoj zabiti daleko od nekih zbivanja i novosti. Kao što vidite, imamo malo gostiju! Teška vremena, mister, teška! — žalio se Mark uzdišući.

— Interesuje me samo da li su skoro ovuda prošla tri muškarca i jedna mlada devojka. Ona je, verovatno, jahala sa jednim od njih.

— Tri muškarca i devojka? — ponovi Mark pretvarajući se da razmišlja. — Muškarci kao što su ovi — reče i pokaza na goste, — još i svrate, ali mladu devojku nismo videli u poslednjih nekoliko godina, na žalost! — završi prepredeno se cereći.

— Značili to da takva grupa nije ni prolazila ni svračala kod vas? — ponovo upita Fernando.

— Nije, mister, u to vam se mogu zakleti! Osim ovih ovde, danima nismo imali druge goste! — reče Mark turdeći se da svom licu da iskren izraz, mada mu to nije polazilo za rukom.

— U redu, zahvaljujem! — reče Fernando i dotakavši ivicu šešira, pođe prema izlazu.

— Doviđenja, mister, svratite opet! — vikao je pacoliki za njim cereći se.

»Idi dodavola i ti i tvoja rupa koju zoveš svratištem!«, pomisli Fernando uzjahavši. »Šteta što nemam više vremena, pritisnuo bih ja tebe, pa bi ta tvoja pacovska njuška propevala«, pomisli besno. »Dobro je što sam našao parče košulje, sada sam siguran da su bili ovde. Ta Sem je zaista veoma hrabra i pametna osoba. — Moram je spasiti!« razmišljajući i obode on Mefista.

Sada se već sasvim razdanilo i tragovi su bili vidljiviji. Na žalost, posle izvesnog vremena je počeo da ih gubi, jer je teren postajao kamenit. »Skrenuću u Laredo u Mendosin salun da sačekam vesti od Koulmena. Moram saznati da li je dobio poruku od Krispina! Banditi su sigurno u meksiku, ne smem da idem naslepo, zbog Sem!« — rojile su mu se ove misli u glavi.

*

Banditi su za to vreme prešli Rio Grande i jahali prema Orizabi. Bili su prilično umorni, kao i njihovi konji. Sem je sva utrnula i otupela od umora i hladnoće. Glad ju je takođe mučila. Ono nekoliko parčića suvog mesa koje je s mukom sažvakala, stalno su izazivali žeđ. Nekoliko puta je dobila i vode, ali žeđ ju je i dalje morila. Čutala je, stisnutih usana, uzdržavajući se da ne ječi ili stene. Banditi su bili izdržljiviji od nje, ali su već i oni posustajali.

— Šefe, kada ćemo već stići u Orizabu? Sav sam utrnuo od ovog jahanja? — upita Roj.

— Ja sam gladan kao vuk, a i žedan. Uh, kako bi mi prijalo hladno pivo! — uzdahnu Sendi.

— Dosta, vas dvojica mekušaca! Ako hoćete pare, morate i da trpite! Uostalom, još samo nekoliko milja i stigli smo. Eno, iza onog brda je selo — reče Krispin pokazujući na udaljeno brdo.

Teren je sada već uveliko postajao brdovit, što je otežavalo kretanje. Daleko na horizontu su se nazirali vrhovi Siera Madre. Planina Monklova je bila deo tog lanca, ali se još nije videla.

— U selu ćemo se odmoriti, napojiti konje, i snabdeti se hranom kod mog ortaka. On je vlasnik jedine prodavnice u mestu. Takođe ćemo nabaviti i metke za koltove i za puške.

— Kako ćemo konjima do pećine u brdu? — interesovao se Sendi.

— Poznajem stazu koja vodi skoro do pećine. Tu sam se skrivao neko vreme, pre nego što sam se udružio sa vama.

— Izgleda, šefe, da je tvoja prošlost prilično burna! Po svemu sudeći, i u Meksiku si poznat.

— Ah, to je bilo pre mnogo godina! Kada sam tamo postao isuviše poznat i kada su se moji bivši kompanjoni razbežali ili poginuli, prešao sam Rio Grande i nastavio da »radim« na severu, u Teksasu. Tu sam sreo i vas. A sada dosta priče, štedite dah do sela.

Za sve to vreme, Sem nije progovorila ni reč. Nadala se da će u selu bar malo zastati i da će moći da se napije vode i nešto prezaloga. O tome šta će se dalje dogoditi, nije smela da razmišlja.

*

Fernando je stigao oko podne u Laredo, prašnjav i umoran kao i Mefisto. Sjahao je ispred Mendosi-

nog saluna i privezao konja za prečagu. Ušavši u salon, potraži očima vlasnika. Za barom je stajao neki njemu nepoznati čovek i služio mušterije. Fernando mu priđe i upita:

— Gde mogu da nađem senjor Mendosu?

— On je u svojoj kancelariji — odgovori čovek pokazujući vrata iza bara.

— Hoćete li ga, molim vas pozvati? — upita Fernando.

— Šta da kažem, ko ga traži?

— Fernando Valdes! — kratko odgovori mladić.

Barmen se udalji i uskoro se vrati sa nižim, debeljuškastim Meksikancem, kose podeljene na sredini i tankih brčića. Bio je uredno odeven u tamno odelo i belu košulju.

Ugledavši Fernanda, lice mu ozari širok osmeh i on pođe prema njemu, šireći ruke.

— Fernando, amigo, jesi li to stvarno ti? Mnogo si se promenio od kada sam te poslednji put video. Isti si kao tvoj pokojni otac — reče, a na licu mu se pojavi izraz saučešća.

Fernando prihvati njegov zagrljaj i potapša ga po ramenu.

— Buenos dias, Pablito! Nadam se da se ne ljutiš što te tako zovem. Moj otac te je takođe tako zvao.

— Uopšte se ne ljutim, čak mi je drago. Pa ti si sada već odrastao čovek, Fernando. Kaži mi, šta te dovedo kod starog Pablita?

— Reći ću ti, samo bih te zamolio da odemo negde gde ćemo moći da razgovaramo nasamo!

— Bueno! Podimo u moj ofis, tako se kaže tamo preko u Americi, zar ne? Vidiš, postao sam pravi poslovni čovek! — reče Maksikanac smejući se.

— To se vidi i po ovom mestu — reče Fernando sa odobravanjem posmatrajući salon. — Ranije je to bilo malo svratište, a sada je pravi salon!

— Dobro mi je krenulo, pre nekoliko godina, pa sam ga preuredio.

Osim toga, imam još dva slična saluna u gradu! — završi Pablo sa ponosom.

— Drago mi je da to čujem, a sada hajdemo da popričamo.

Uđoše i lepo uređenu, omanju kancelariju i zatvoriše vrata.

— Sedi, amigo! Hićeš li nešto da popiješ?

— Hvala, prijalo bi mi hladno pivo, a trebalo bi i da se pobrinem za konja.

— Ne brini za konja, poslaću dečka iz kuhinje da ga odvede u štalu, a doneći i pivo.

— Molim te da kažeš dečaku da pažljivo postupa sa konjem. Životinja je plahovita i nije navikla na strance.

— Ne brini, mali Pedro je veoma vešt sa konjima. Naučio je to od svog dede, Apača — završi Meksikanac smeštajući se.

Nakon izvesnog vremena, vrati se Pablito sa dva hladna piva i upita Fernanda:

— Kaži mi šta te muči, Fernando, jer vidim da si zabrinut.

Fernando mu ukratko ispriča o Krispinu i nedelima koja je izvršio i o otmici Sem Koulmen. Takođe mu saopšti svoju odluku da prati bandite na svoju ruku i pokuša da ih uhvati. Na kraju mu reče da očekuje poruku od Koulmena, koju će ostaviti u njegovom salunu. Meksikanac ga je slušao vrteći glavom uz povremen uzvike čuđenja i neodobravanja.

— Amigo, vešala su isuviše dobra za tog desperadosa! Ostani u mom salunu koliko želiš. Gore imam i nekoliko soba. Brine me samo što si krenuo sâm protiv tih životinja. Čuvaj se, amigo, znaš kako su pobili tvoje sirote roditelje i sestru, ne bih hteo da i tebe ubiju. Tvoj pokojni otac mi je bio veoma dobar prijatelj! — završi Pablo uzdišući.

— Ne brini, Pablito, odrastao sam i umem da se čuvam. Nikada neću moći da zaboravim smrt svojih najmilijih i prvenstveno zbog to-

ga sam krenuo za njima. Zakleo sam se da ću se osvetiti na grobu moje porodice.

— Ah, Fernando, uradi kako moraš! Samo se čuvaj, želeo bih da i dalje budemo prijatelji, da te ne izgubim.

*

Potera iz San Antonija se približavala Laredu. Sledeći tragove, naidoše na još jedan, nepoznati trag kopita.

— Banditi su izgleda dobili društvo ili ih neko prati! — reče tragač. — Tragovi ovog konja su nešto svežiji, pa prema tome, izgleda da ih neko prati.

Jahali su još neko vreme, a Koulmen je ćutao. Nije hteo da im kaže za Fernanda, jer bi tako propala još jedna šansa, možda i veća da vrati Sem.

Uskoro naidoše na kamenit teren i tragovi bandita se izgubeše, ali su tragovi jahača vodili u Laredo.

Potera zastade. Šerif Dekster reče:

— Predlažem da i mi skrenemo u Laredo, možda ćemo tamo naići na ovog stranca ili nešto više saznati o banditima od njihovog šerifa. Nećemo se dugo zadržavati, samo da promenimo konje i uzmemo namirnice. Uostalom, imamo još dan i po da stignemo u Orizabu. Takođe, predlažem da ne govorimo ništa o otmici, možda banditi imaju tamo svoje prijatelje.

Svi se složiše sa Deksterovim predlogom, a Koulmen pomisli u sebi: To mi je prilika da predam Fernandu poruku. Možda ću ga i videti, ali ću se praviti da ga ne poznajem. Dobro što sam i Sida upoznao sa celom stvari.

Ubrzo zatim, on iskoristi priliku i neprimetno doturi Sidu unapred napisanu poruku za Fernanda. Jahali su negde na začelju pa mu je ukratko objasnio gde treba da

preda poruku, i da sačeka odgovor. Sid samo potvrdno klimnu glavom.

Ušavši u Laredo, svratiće najpre kod šerifa da se obaveste o Krispinu. Ovaj im reče da mu je ta banda poznata, ali da ih odavno nije video niti čuo da su u blizini grada.

Za to vreme je Sid sa nekolicinom kauboja otišao u štalu da zameni konje. U povratku, on ugleda natpis »Mendosin salun« i reče kaubojima:

— Vi produžite, momci, ja ću samo da svratim na trenutak i pozdravim staru prijateljicu koja ovde radi — reče namignuvši. — Neću se dugo zadržati, odmah ću vas stići.

Kauboji sa odobravanjem klimnuše glavom i nastviše svoj put.

Sid uđe u salun i požuri prema baru.

— Senjor — reče dotakavši šešir u znak pozdrava. — Imam hitnu poruku za mister Valdesa. On je očekuje.

— Mister Valdes je u svojoj sobi i ja ću mu je odneti! — ponudi barmen ljubazno.

— Zahvaljujem, ali treba lično da mu je predam.

— Podite onda na sprat, u sobu broj šest.

Sid potrča uz stepenice i pokuca na vrata naznačene sobe.

— Napred! — reče Fernando ustajući sa kreveta. On se ispružio ne svukavši se, samo da se na trenutak odmori.

Kauboj uđe i pozdravivši ga, predade mu poruku. Fernando je na brzinu pročitao i napisao odgovor na parčetu hartije: »Primio sam poruku. Krenuću večeras sa Orizabu i pokušati da ih pronađem. Vi postupite kako piše u poruci!«

Sid se pozdravi i izađe iz saluna. Barmen je začuđeno gledao za njim. Fernando obavesti Pabla o svom skorom odlasku i pođe da pripremi hranu i piće za put.

Kauboj je stigao ostale iz potere, baš kad su šefir i Koulmen, i federalni šerif izlazili iz kancelarije šerifa Lareda.

On neprimetno klimnu glavom Koulmenu, što je trebalo da znači da je poruka predata i da je dobio odgovor. Smestili su se u salun koji je bio najbliži štali sa konjima. Odlučili su da prenoće u gradu i da sutradan u zoru krenu u Orizabu. Selo nije bilo daleko od granice, tako da će stići pre podneva. Nisu imali nameru da se zadržavaju u Orizabi, već da odmah pređu tih nekoliko kilometara koji su ih delili od Monklove, mesta predaje novca.

Sid je ugrabio priliku da preda Koulmenu poruku od Fernanda, koji se za trenutak udalji od društva i pročitao je. Osetio je izvesno olakšanje, jer se nadao da će Fernando pronaći bandite i pružiti Sem zaštitu. Konstantno ga je mučila sumnja da se banditi neće zadovoljiti novcem i da će možda, ako već nisu, povrediti njegovu kćerku. Da bi se oslobodio tih crnih misli, odmahnu glavom i pridruži se grupi: »Samo da Fernando stigne na vreme!« pomisli očajno.

Fernando se već bio spakovao i izveo Mefista iz štale. Bilo je kasno popodne, pa su se i on i konj odmorili. Uostalom, Mefisto je bio vema izdržljiv konj, kao i njegov jahač. Krenuli su u sumrak put Rio Granda. »Sreća što je još uvek pun mesec, pa mogu da putujem noću«, pomisli Fernando. — »Pre svitanja ću biti u Orizabi, a ujutro kod Monklove.«

*

Krispinova banda je te večeri stigla u podnožje Monklove, a već je napredovala dobro skrivenom, brdskom stazom put pećine. U Orizabi su se snabdeli hranom i municijom i istimarili konje. Podnožje planine kao i skoro cela Monklova su bili obrasli gustim, visokim žbunjem i delimično drvećem. Tu i tamo su se nazirale stene, ali zelenilo je preovladavalo. Iz pećine, koja je bila svega nekoliko metara uzbrdo,

imali su dobar pregled prilazu sa svih strana.

Planina je bila deo lanca, pa je prilaz s druge strane bio gotovo nemoguć, u obimu od nekoliko desetina milja. Krispin je poznavao ovaj teren, pošto se i ranijih godina ovde krio.

Na nekoliko metara od pećine, s leve strane, raslo je žbunje i dva-tri drveta. Tu su ostavili konje i sjahavši, ušli u pećinu. S desne strane je takođe bilo gusto zelenilo, tako da se ulaz uopšte nije video. Pećina je bila mračna i prilično duboka, pošto su im glasovi odjekivali. Odmakavši se od ulaza, Krispin zapali malu vatru i reče:

— Sad smo na konju, momci! Lepo ćemo se odmoriti i pojesti nešto. Spavaćemo i stražariti na smenu. Sendi, ti ćeš prvi na stražu. Posle tri sata, smeniće te Roj, a ja ću stražariti poslednji.

— Šefe, hoće li neko, možda videti našu vatru? — zabrinu se Sendi.

— Ne brini, prilično smo se odmakli od ulaza, a i žbunje je gusto, pa je skriva. Rekao sam ti već da sam i ranije bio ovde — završi i pokaza na pepeo i ostatke nagorelog drveta.

— Uostalom, Koulmen neće smeti da rizikuje i postupi drugačije od mog naređenja! — nastavi.

Sem se za to vreme umorno spustila pored vatre, iscrpljena i prozebala. Glad više nije osećala, samo žeđ, strahovitu slabost i hladnoću koja je dopirala iz dubine pećine. U želji da se malo ogreje, primače se vatri.

— Hej, lepotice, kako ti se dopada moje gnezdašce? — zadirkirao ju je Krispin, — Ako želiš da jedeš, moraš da zaslužiš večeru! Odvezaću ti ruke, ako obećaš da ćeš biti dobra devojčica i spremiš nam nešto za jelo.

Sem samo potvrdno klimnu glavom i pruži vezane ruke Krispinu koji je sedeo pored nje. On ih odveza i pokaza na ranac pored sebe.

— Ovde ti je posude i nekoliko

konzervi pasulja. Ima i nešto brašna i masti, pa se snadi! — reče Krispin. — Voda je u onim čaturama! — reče i pokaza čuture pored ranca. — U drugom rancu imaš kafe i šećera. Nadam se da si dobra kuvarica! — reče podrugljivo se nasmejavši.

Sem ćutke pripremi večeru i skuva kafu. Dok su jeli, Roj reče punim ustima:

— Mmm! Nije ti ni tako loša ova večera!

— A i kafa je dobra! — reče Krispin, — Šteta što treba da te predam tvom tatici, mogao bih da te zadržim da mi kuvaš. Osim što si vraški zgodna, razumeš se i u kuvanje! Teška srca ću se rastati od tebe, bebiце! — reče srčuci kafu.

Sem se strese i spusti šoljicu sa kafom. Brinule su je reči ovog nitkova. Oh, samo da Fernando ili tata što pre dođu. Samo da me što pre izbave odavde!

Pošto su završili sa večerom, Sendi i Roj izadoše ispred pećine u nameri da malo razgledaju okolinu. Sendi je trebalo prvi da stražari, a Roj je hteo da udahne malo vazduha i popuši cigaru pred spavanje. Ponudio je jednu i Sendiju, namignuvši:

— Možda je lutka malo smekšala, pa će šef malo da se zabavi njome! Video sam kako ju je gutao očima za vreme večere. Izgledalo je kao da bi radije pojeo nju, umesto pasulja — završi cereći se.

— Bilo bi dobro kada bi se malo zabavio, opasan je kada se naljuti. Uostalom, možda bi se odobrovio, pa bi dozvolio i nama malo zabave — reče Roj i odbi ponudenu cigaru, pošto je on žvakao duvan, kao i Krispin.

Sem je raspremala sudove od večere, a Krispin ju je posmatrao izvalivši se na ćebe, žvaćući duvan. Kada je prošla pored njega u nameri da spremi poslednji sud u ranac, on je zgrabi za ruku i posadi pored sebe. Devojka se otimala pokušavaju-

ći da izvuče svoju ruku iz njegove, ali on nije popuštao.

— Ne budi tako divlja, golubice. Neću ti učiniti ništa nažao, samo ti može biti lepo sa mnom! — cerio se bandit privlačeći je u zagrljaj.

— Ako me samo takneš, nećeš izvući živu glavu Krispine! Moj otac će te goniti na kraj sveta — siktala je Sem. — Dobićeš konopac oko vrata, umesto dolara! — reče i ogreba ga po obrazu, pokušavajući da izbegne njegove odvratne usne.

— Ah, kučko! — viknu Krispin uhvativši se za obraz jednom rukom, a drugom joj zalepi šamar. — Hteo sam da budem dobar prema tebi, a da si pristala, ne bih te vezivao i dobila bi lepu, mekanu postelju od ćebadi. Sada ću ti vezati i noge, a ćebe nećeš dobiti. Smrzavaj se, prokleta bila. Da mi nisu draži dolari od užívanja u tvojim čarima, bila bi ti meni mekša od pamuka, a i momci bi dobili svoj deo — završi Krispin besno i veza joj ruke i noge. Sem se nasloni leđima na stenu, uzdahnuvši od olakšanja. »Samo da prođe ova noć«, grozničavo je razmišljala.

Krispin ustade i, došavši do ulaza u pećinu, zovnu Roja. Vратиše se obojica i Roj podstace vatru. Videvši ogrebotinu na šefovom licu i vezanu devojkú, htede da pita šefa šta se dogodilo ali, zbog njegovog namrgodenog izraza lica, odustade.

Ubrzo su obojica spavala umotana u ćebad. Sem se namesti što je udobnije mogla i zapade u neki polusan. Sanjala je oca, bandite i na kraju Fernanda kako joj pruža ruku i smeška se. Ona je takođe htela da mu pruži svoju, ali su joj ruke bile kao oduzete i nije mogla da makne. U očajanju je taman htela da vikne, jer se Fernandoovo lice udaljavalo, kad je probudi Sendijev dolazak.

— Na tebe je red, Roje! — reče svom drugu probudivši ga.

Ovaj ustade i uzevši pušku izade iz pećine. Sendi leže na njegovo mesto i uskoro zahrka.

Sem više nije mogla ni oka da sklopi. Noge i ruke su je užasno bolele kao i celo telo, od neudobnog položaja. Obraz joj je još uvek briđeo od šamara, a bilo joj je i hladno iako je vatra gorela. U svitanje, Krispina probudi Roj i ovaj ode da zauzme njegovo mesto. Sendi je i dalje spavao, a Roj pristavi lonče vode za kafu.

Kad se razdanilo, Sendi ustade i pridruži se Roju koji je pio kafu. Na Sem uopšte nisu obraćali pažnju. Ona se pretvarala da spava da bi na taj način izbegla razgovor kada je Krispin ušao u pećinu. »Samo još malo da izdržim, sigurno će uskoro neko doći«, razmišljala je tešeći samu sebe.

*

Fernando je prešao Rio Grande pre nego što je svanulo. Sunčevi zraci su se tek pomaljali kada je stigao u Orizabu. Selo je bilo malo, samo dva reda kuća. Nikoga nije bilo na ulici, samo se tu i tamo čulo kukurikanje petlova. Fernando produži ne zadržavajući se u selu. Nado mak selu, ugledao je Monklovu, koja je dominirala tim delom planinskog lanca. Sada joj se približavao i video da je skoro sva obrasla u zelenilo. Ovo će mi otežati traganje, ali će mi pomoći da budem neprimećen. Odmah iza sela je naišao na šumu. Put se ovde račvao. Jedan je vodio kroz šumu u pravcu planine, a drugi pored šume u istom pravcu. Fernando odluči da ide kroz šumu. Jahao je neko vreme udišući svež, jutarnji vazduh. Uskoro se drveće proredi i on zastade. Šuma je rasla do samog podnožja, a i na padinama planine je tu i tamo bilo drveća, nešto manjeg, okruženog gustim žbunjem.

Zavezavši konja za jedno stablo, Fernando pešice krenu ka izlazu iz šume. Na samoj ivici zastade i ugleda na nekoliko metara ispred sebe žbunje. Prikradajući se stiže do žbu-

nja i sede. »Moram da razmislim šta dalje da radim. Banditi se sigurno kriju nedaleko odavde, u planini«, motalo mu se u glavi. Provirivši kroz žbunje, osmotri padinu. Nije mogao da primeti nikakav otvor koji bi nalikovao na pećinu, samo žbunje i delimično stene.

»Krenuću uzbrdo, držeći se zele- nila. Možda ću naići na neke trago- ve«, pomisli Fernando i krenu na- sumce, prikradajući se.

Teren je bio delimično obrastao travom, delimično kamenit. Već je počeo da očajava i da razmišlja o promeni pravca, kad levo od sebe među žbunjem, ugleda početak ne- ke brdske staze, poluobrasle u tra- vu. Krenuvši oprezno u tom pravcu, ugleda i tragove konjskih kopita. »Ah, najzad«, pomisli sa olakšanjem i dalje se držeći žbunja. »Sada mo- ram da budem jako oprezan, inače će devojka nastradati ako me pri- mete!«

*

Prešavši granicu, potera je stigla u Orizabu oko deset časova pre pod- ne. Obratili su se mesnim vlastima, objašnjavajući ko su i zbog čega do- laze. Nakon dužeg razgovora i ube- divanja, dobili su dozvolu da produ- že do Monklove. Stigavši do šume, odlučise da idu putem koji vodi kroz nju, da ih banditi ne bi primeti- li. Uskoro naidoše na Mefista, koji je pasao travu, pošto je bio vezan za duži povodac. Zaustaviše se i sjaha- še u nameri da se dogovore šta da- lje da rade.

— Ja ću da idem dalje sam i pone- ću novac! — reče Koulmen. — Ne smem da rizikujem i povedem ne- koga sa sobom, zbog Sem.

— Ponesite barem kolt — reče fe- deralni šerif. — Mi ćemo se sakriti ovde, na ivici šume, da nas ne pri- mete. Kad dođete na čistinu i kad vas opaze, zahtevajte da povedu i devojku. Čim predate novac i uzme-

te kćerku, podite prema šumi. Osta- lo je naš posao. Gledajte samo da se razmena održi što bliže šumi! — za- vrši federalni šerif.

— Oružje ne smem da ponesem, bojim se da će ga primetiti i da neće hteti da mi predaju Sem. Osim toga, mogli bi je i ubiti, pošto su oni bes- krupulozne životinje. Inače, držaću se ostalih uputstava.

Rekavši to, Koulmen uze torbu sa novcem i pođe ka izlazu iz šume, praćen zabrinutim pogledima. Os- tali članovi potere rasporediše se duž ivice, a federalni šerif reče:

— Pucajte tek kad vam dam znak!

*

Fernando je neprimećen stigao do mesta na kome su bili vezani konji. Njegova stara veština prikradanja, po kojoj je i dobio indijansko ime Amita, i ovaj put mu je dobrodošla. Nijednu grančicu nije slomio, nije- dan kamenčić se nije otkotrljao dok je napredovao prema pećini. Vešto je koristio žbunje kroz koje je vodila staza za sakrivanje. Plašio se da ne uznemiri konje, ali vetar je duvao u suprotnom pravcu, pa ga nisu oseti- li. On ih je na vreme spazio kroz granje i postao još oprezniji. Još sa- mo nekoliko desetina koraka ga je delilo od ulaza u pećinu, kad ga je ugledao. Najpre se iznenadio što ov- de uopšte postoji pećina, a zatim ugleda Krispina kako izlazi i govori nešto banditu koji je stajao ispred ulaza sa puškom u ruci.

Krispin je pokazivao nešto rukom u pravcu čistine tik ispod podnožja i do Fernanda uskoro dopreše delovi razgovora:

— ... sam, kao što sam zahtevao u poruci. Ipak treba biti oprezan, možda je i poveo nekoga za sobom.

— Ne verujem, šefe — reče drugi bandit. — Nije toliko lud da rizikuje kćerkin život.

— Ipak, dobro otvori oči, a ja idem da dovedem devojku i da zo- vem Sendija.

— Okej, šefe! — odgovori Roj.

Fernando se pritaji, ne usudujući se da diše. U ruci je držao spreman kolt i očekivao povoljan trenutak da reaguje. »Sačekaću da povedu devojku nizbrdo. Sada moram da mirujem, ne smem da se okrenem i proverim da li je to Koulmen stigao«, mislio je mladić.

Ubrzo se na ulazu pojavi i drugi bandit, a za njim Krispin vodeći devojku kojoj je vezao ruke na leđa. Sem je delovala izmučeno, ali izgledalo je kao da nije povređena.

»Hvala bogu!«, odahnu Fernando »Izgleda da su je ovi banditi poštedeli«. Bolje da je tako, inače bi ovog momenta bili pokojni.

— Hej Koulmene! — viknu Krispin držeći Sem ispred sebe. Kolt je uperio u njena leđa. Druga dvojica su stajala sa strane i budno osmatrала.

Geri Koulmen zastade na čistini, pokušavajući da odredi iz kog pravca dopire glas. Činilo mu se kao da ga neko zove direktno iz nebesa.

— Ovde sam! — viknu Koulmen.

— Spusti torbu i podigni ruke da vidim da li si naoružan. Bolje bi bilo da nisi, inače će tvoja kćerkica da nastrada. Jesi li došao sam, ili se možda tu neko krije?

Koulmen ga posluša i spusti torbu, podiže ruke i viknu:

— Nisam naoružan i sam sam. Ne bih nikada rizikovao život svoje kćeri. Predaj mi je i uzmi novac, ja ću je odvesti, a ti idi kud ti je drago.

— Tako te volim, prijatelju — viknu Krispin zadovoljno. — Za nagradu, moći ćeš da čuješ svoju kćerku! Hajde, javi se ocu.

— Tata, tata, dobro sam. Ne brini. Ja... — htede devojka da nastavi, ali joj Krispin stavi ruku na usta.

— Za sada je dovoljno. — viknu. — Ostavi torbu i povuci se desetak koraka. Sendi će dovesti devojku. Pazi, na najmanji sumnjivi potez mala dobija metak. Drugi će biti upućen tebi.

— U redu! Poslušaću, samo nemoj

da je povrediš — reče Koulmen i odmaknu se desetak koraka od torbe.

Krispin predade devojku Roju i reče:

— Palo mi je nešto na um! Onaj matori dole sigurno ima još mnogo love, čim je bez po muke nabavio 20.000 dolara. Kad budeš sišao i približio se torbi, uzmi je i ne puštaj devojku. Vratite se zajedno, a ako se Koulmen buni, pucaj u curu. Ja ću se pobrinuti za starog.

Zatim se okrenu Sem koja je zapanjeno zurila u njega i reče:

— Ti, bebice, pazi da ne pisneš, inače ste gotovi i ti i tvoj tatica. On je prava zlatna koka i ja ne nameram tako lako da ga ispustim.

— Ti, prljavi... — zausti Sem besno, očajnički se otimajući, ali je Krispin snažno ošamari, tako da devojka pade na zemlju.

— Miruj, kučko! — zasikta Sendi dižući je i zabode joj kolt među rebra.

Fernando se jedva obuzdavao da ne skoči i dohvati Krispina za gušu. Činilo mu se da bi ga udavio jednom rukom. Međutim, morao je da miruje, da ne bi doveo devojčin život u opasnost.

Iskoristivši priliku kad je bandit uspravljao Sem, u nameri da krene, i slušao poslednja Krispinova uputstva, Fernando se polako odšunja nekoliko koraka dalje i zauze bolji položaj. Tu se pritaji, očekujući bandita i devojku.

Uskoro zatim, začu korake i ugleda Sem kako ide ispred Sendija koji je stalno držao kolt uperen u njena leđa. U momentu kad je prolazio pored njega, Fernando skoči nečujno poput pume i obori Sendija na zemlju. Istovremeno je uspeo da ga ščepa za ruku i ispravi je. Odjeknu pucanj, a Fernando viknu Sem:

— Lezi!

Devojka ga posluša i pade kao poškoćena u žbunje pored puta.

Sendi nije stigao ni da opsuje, kad mu Fernando zadade strahovit udarac u bradu i izbaci kolt iz ruke.

Odmah zatim se otkotrlja u žbunje pored devojke i viknu Koulmenu:

— U zaklon, mister Koulmen!

Međutim, upozorenje je stiglo prekasno. Koulmen se uhvati za rame i stropošta na zemlju. Krispin i Roj se povukoše u pećinu, neprestano pucajući.

Prekinuvši na čas pucnjavu, Krispin viknu:

— Sendi! Sendi! Šta se dogodilo! Gde je devojka?

U međuvremenu, šerif Dekster i još nekoliko kaubojja krenuše prema Planini hvatajući zaklon. Išli su u Fernandovom pravcu. Druga grupa krenu na levu stranu predvođena federalnim šerifom. Dvojica su nameravala da izvuku Koulmena, a ostali da nastave uzbrdo. Pretpostavljali su da je negde u blizini zaklon u kome se kriju banditi.

Fernando je za to vreme odvezivao Sem ruke.

— Jeste li dobro? — upita je.

Ona klimnu glavom i reče tiho:

— Šta je sa tatom?

— Ne znam, nadam se da je dobro. Pokušaću da pogledam! Vi se ne mrdajte odavde. Evo vam kolt, ako ovaj ovde dođe sebi, ili neko od onih gore odluči da siđe. Biću ovde, u blizini — reče Fernando i pruži joj drugi pištolj.

Oprezno se spustivši nekoliko koraka, pogleda kroz nešto ređe žbunje i ugleda kako dva čoveka pokušavaju da izvuku Koulmena. »To mora da je potera«, pomisli. »Ostali su sigurno krenuli s druge strane«.

Banditi su takođe primetili taj pokušaj i otvoriše vatru na tu stranu. Ljudi su u poslednjem momentu uspeli da dovuku Koulmena do zaklona. Jedan od dva kaubojja je tom prilikom ranjen u nogu. Ostali zapucaše u pravcu odakle su dolazili meci bandita, skrenuvši im tako pažnju sa drugog dela potera koji je polako napredovao prema pećini.

Fernando je korak po korak vodio Sem u pravcu odakle su dolazili

spasioci. Baš kad je trebalo da se sretnu iza stenovitog zaklona, Roj ih primeti i pripuca na tu stranu vičući:

— Šefe, dolaze i sa druge strane!

— Prokleta gamad! Ti ih drži na odstojanju, a ja ću ove druge. Prijavi pokvarenjaci, sigurno su sredili Sendija. — reče i nastavi sa pucnjavom.

Fernando i Sem su uspeli da se sklone u zaklon, gde ih prihvati Dekster sa svojim ljudima:

— Jeste li dobro, mis? — upita Sem, koja samo klimnu glavom. — A ko ste, dodavola, vi? Ah, sećam se. Vi ste onaj iz saluna što je branio Indijanca. Šta radite ovde?

— Duga je to priča, šerife, sada nemamo vremena. Na vašoj sam strani, to je važno. Trebalo bi najpre da isteramo one pacove iz njihove rupe. Moramo da smislimo način.

— Ne znam kako, oni su u mnogo povoljnijem položaju od nas. Imaju nas na nišanu, a verovatno su dobro snabdeveni municijom.

— Šta je sa mojim tatom? — najzad progovori Sem oporavivši se malo od šoka.

— Mislim da je samo ranjen. Koliko sam uspeo da vidim, davao je znake života! Ne brinite, biće sve u redu.

Sem nije imala snage više ništa da kaže. Ležala je i tupo buljila ispred sebe. Više nije ništa osećala.

Fernando to primeti i približi joj se, blago je tapšući po obrazu:

— Hajde, Sem, izdrži još samo malo. Molim, te, skupi još samo malo snage, ja ću se pobrinuti za ove bandite! Dugo već čekam na to — reče uhvativši je za ruku, blago je milujući. — Tvom tati će biti dobro, videćeš.

Sem ga pogleda i u očima joj se pojaviše suze. Čvrsto mu stisnuvši ruku, bezglasno je jecala.

— U redu je, mala, biće sve dobro. — tešio ju je Fernando i dalje je blago gladeći po ruci. — Ja ću sada da pokušam da nađem drugi ulaz u pe-

ćinu. Mora da postoji — reče obraćajući se Deksteru. Vi čuvajte devojku i držite bandite na nišanu. Sam ću se lakše prišunjati, nego da idemo svi.

— U redu, mister Valdes. Štitićemo vas — reče Dekster i naredi ljudima da zauzmu bolji zaklon.

Sem je još uvek grčevito stezala Fernandovu ruku, moleći ga:

— Nemoj da ideš. Ubiće i tebe.

— Ne brini, mala, umem da se čuvam. Pusti me, obećavam da ću se vratiti — reče i polako izvuče svoju ruku iz njene.

Dekster je smesti dublje u zaklon, a Fernando mu reče, pre nego što će krenuti:

— Napred, na stazi, leži onesvešćen jedan od bandita. Bilo bi dobro da se neko prišunja i da ga veže.

Rekavši to, oprezno krenu uzbrdo. Dekster i još jedan kauboj takođe krenuše držeći se staze. Ostali zapucaše na bandite da im odvrate pažnju.

Sendi je za to vreme došao sebi i još uvek ošamućen, sedeo na stazi. Pored njega je ležao kolt i on ga podiže, nameravajući da ustane, kad Dekster izroni iz žbunja:

— Baci oružje i podigni ruke — naredi mu.

Bandit ga ne poslušao već napravi poluokret u nameri da puca. Međutim, šerif je bio brži i Sendi se stro-pošta smrtno pogoden. Dekster odskoči i na vreme izbeže metak koji je došao iz pravca pećine.

— Hej, Sendi, Sendi. Šta se događa? Jesi li ga sradio?

Dekster se već vratio kod ostalih i viknu odgovor:

— Sendija više nema a i vi ćete tako proći, ukoliko se ne predate.

— Idi u Pakao, proklet bio! — viknu Krispin i zapuca. Pucnjava je neprekidno trajala, dok se Fernando neopažen sve više peo. Zaobišavši pećinu u blagom luku, on se pope još nekoliko metara i zastade. Zele- nilo je ovde postajalo rede, a prolaza nije bilo. Sada se nalazio, otprili-

ke, u istoj ravni sa pećinom i ukoliko nastavi dalje, neće moći više da računa na dobar zaklon.

»Mora da postoji drugi ulaz, mora!« grozničavo je razmišljao. »Krenuću dalje, valjda me neće primetiti«, pomisli i puzeći krenu. Sada ga je od pogleda bandita delila samo visoka trava i poneki kržljavi žbun. Na sreću, potera je pojačala paljbu sa obe strane pećine, tako da su banditi bili zabavljeni odgovarajući na pucnjavu.

Odjednom se u jednom žbunu trave pojavi široki procep u koji Fernando upade, prethodno ga ne primetivši. Bio je sav obrastao u gustu travu i on nije stigao na vreme da ga primeti i reaguje. Procep je bio dubok svega oko dva metra, tako da se Fernando nije ozledio prilikom pada. Zemlja na koju je pao bila je obrasla mahovinom, tako da je i to ublažilo pad. Uspravivši se ubrzo posle pada, pogleda oko sebe. Procep se pri dnu proširivao, tako da je mogao da se okrene sa ispruženim rukama. Odjednom sa desne strane primeti tamni otvor. »To mora da je drugi ulaz u pećinu!«, pomisli obradovavši se. Otvor je bio taman toliko širok da može čovek da se provuče kroz njega. Fernando leže i oprezno puzeći uđe u otvor. Puzao je tako izvesno vreme u totalnom mraku pipajući oko sebe. Vazduh je bio hladan i prilično svež i on zaključio da će uskoro stići do drugog kraja pećine. Unutra je bilo tiho, spoljašnji zvuci se nisu čuli. Već je pomislio da nikada neće stići, kad u daljini ugleda slabu svetlost. Posle nekoliko metara, hodnik počeo da se proširuje i do njega dopreše udaljeniji zvuci pucnjave.

Uskoro je mogao da se uspravi i on oprezno krenu dalje. Sakrivao se iza stalaktita i stalagmita kojima je ova pećina obilovala, hodajući nečujno poput pume. Sada je već dobro video ulaz u pećinu, kao i stvari bandita razbacane unaokolo. Načinivši još nekoliko koraka, ugleda

dva bandita leđima okrenuta njemu kako pucaju. Baš kada je hteo da im se prišunja, jedan od njih reče:

— Šefe, idem po metke za pušku. Nestalo mi je.

— U redu, samo požuri. Biće mi teško da držim obe strane na odstojanju.

Fernando se zalepi za zemlju i izvadivši nož, stavi ga među zube. Bandit se primakao i sagnuo se da uzme municiju iz sanduka. U tom trenutku, Fernando kao duh izroni iz tame i baci se na Roja. Ovaj ne stiže ni da vikne, a već je ležao na zemlji. Fernando mu pritisnu nož na grlo i prošišta:

— Samo jedna reč i prerazaću ti grkljan.

Roj je mirovao nekoliko sekundi dok mu je Fernando vezivao usta maramom. Nameravao je da mu veže ruke konopcem kad se Krispin okrenu i viknu:

— Šta radiš toliko, ti... — zastavši usred rečenice ugleda Fernanda kako pokušava da veže Roja.

Podigavši pušku on potegnu obarač, ali se Roj u tom momentu otrže i uspravi. Metak namenjen Fernandu pogodi posred grudi.

Krispin se u dva skoka nađe pored Fernanda držeći i dalje pušku na gotovs. Ovaj se uspravi, još uvek držeći nož među zubima i munjevitim udarcem nogom izbi banditu pušku iz ruke. Ovaj krenu rukom prema koltu, ali je Fernando bio brži. Nož zafijuka vazduhom i pogodi Krispina u ruku. Ovaj jeknu i ispusti kolt, te iščupavši nož, baci se na Fernanda. Viši i krupniji od njega, obori ga u padu i pritisnu uz zemlju stežući ga za grlo:

— Ti, prokleta kopile, platićeš mi za Rojevu smrt. Odakle si samo ispuzao, zmijo — besneo je Krispin daveći ga. Fernando je gubio dah, očajnički tražeći rukama oko sebe. Odjednom napipa oveći kamen i udarivši poslednjom snagom bandita u glavu ošamuti ga.

Krispin mu pusti grlo uhvativši se obema rukama za glavu. Fernando

to iskoristi da ga se oslobodi. Dok je bandit ošamućen klečao na zemlji, on ugleda kolt pored sebe i munjevito ga zgrabi.

— Sada ćeš mi platiti, prokleta huljo, za sve što si učinio mojoj porodici — viknu Fernando stežući u ruci oružje.

— Tvojoj porodici? — upita Krispin osvestivši se — Ko si ti, dodavola i o kakvoj porodici govoriš?

— Govorim o porodici Raula Valdesa koju si pre deset godina nemilosrdno pobio. Čak i moju malu sestru, huljo, sećaš se?

— Ko bi se setio svih ništarija koje su mi se isprečile na putu — odgovori Krispin vrebajući priliku da iznenadi Fernanda.

Puška je bila daleko od njega, a koltove je skinuo na ulazu u pećinu da mu ne smetaju. Hteo je da se uspravi kad ga Fernandov glas preseče kao oštrica noža:

— Još jedan takav pokret i mrtav si. Neću imati milosti, kao što je ni ti nisi imao. Dobićeš što si zaslužio, samo hoću da osetiš strah, da osetiš kako je to kad nemaš izbora niti šanse, hoću da osetiš kako ti se smrt približava — vikao je Fernando a mržnja je u njemu rasla čudovišnom silinom.

Krispina obuze ledena strava pri pogledu na lice mladića koji je stajao pred njim. Nikada još nije iz te blizine gledao u lice smrti, a ovaj mladić mu se učini kao sama smrt glavom i bradom.

Baš kad je Fernando podigao kolt, u nameri da dokrajči bandita, sa ulaza u pećinu se začu Deksterov glas:

— Spustite oružje, mister Valdes i predajte hulju nama. Uveravam vas da će u najkraćem roku visiti.

Fernando je oklevao. Osveta je bila tako blizu, ispunjenje zakletve takode. Pred očima mu ponovo iskrsnu slika mrtvih roditelja i male Keride. Stisnuvši zube, on ponovo nanišani.

— Ako to uradite, mister Valdes, nećete se razlikovati od njega. Ve-

rujte mi, osveta vam neće doneti olakšanje, niti povratiti mrtve. Budite razumni, budite čovek i predajte nam ga.

— Fernando, nemoj, molim te — začu se Semin glas.

Mladić ponovo zastade i posle nekoliko sekundi spusti ruku. Semin glas je delovao na njega kao otrežnjenje. Shvatio je da, ako ubije ovu hulju, neće zalečiti ranu koja ga muči, niti će nadoknaditi gubitak najdražih. Postaće još ogorčeniji, još usamljeniji nego do sada. Pretvoriće se na kraju u lovca na ubice koji nikome neće biti potreban, a to nije želeo. Pre svega, zbog Sem, a i Hua-na koji ga čeka.

— Vodite ga, vaš je — reče najzad i spusti kolt u futrolu.

Dekster odahnu i uskoro povede bandita dobro vezanog nizbrdo. Ostali pokupiše oružje i stvari bandita i ponesoše ga. Fernando ih je polako sledio. Na ulazu u pećinu još uvek je stajala Sem. Uputivši mu, dugi, nežan pogled, ona raširi ruke i polete mu u zagrljaj. Mladić je prihvati i čvrsto zagrlji.

— Oh, dragi! Tako sam se plašila — drhtala je Sem privijajući se uz njega. — Plašila sam se za tatu, za tebe.

— Za mene?! — ponovi Fernando blago je milujući.

— Ne bih mogla podneti da te izgubim — reče devojka u jednom dahu i podiže glavu.

Odmah zatim, njihove usne se sretoše u toplom, nežnom poljupcu, koji je postajao sve strasniji. Fernando se činilo da im se duše spajaju i neiskazana blagost mu obuze srce. Učini mu se kako se onaj ledeni oklop sve više topi i nestaje. Sem se prva odvoji i, poljubivši ga još nekoliko puta u obraz, bradu i usne, reče:

— Hajde da požurimo da vidimo šta je sa tatom.

Ona kao da je osećala, dok ga je ljubila, kako se mladić menja, kako nestaje one njegove uzdržanosti i

ozbiljnosti i kako njeni poljupci kao melem padaju na rane koje je nosio iz detinjstva. Bila je opčinjena novim osećanjem koje ju je obasijalo i koje joj je uzvraćeno. Dok su iskliz stazu, držeći se za ruke, Sem pomisli kako je najzad pronašla svoju sreću. »Još samo da tati bude dobro«, mislila je zabrinuto.

Stigavši u podnožje, ugledaše poteru i njenog oca kako joj maše zdravom rukom. Druga je bila u zavoju, ali Koulmen je stajao čvrsto na svojim nogama.

»Hvala Bogu!«, pomisli Sem i potrča prema ocu.

*

Ubrzo su se udaljili sa mesta događaja. Na svu sreću, osim bandita koje su sahranili, niko od članova potere nije poginuo. Jedan kauboj je bio lakše ranjen u nogu, a Koulmen u rame. Mogli su, međutim, da se drže u sedlu. Krispin je jahao ćutke pod jakom stražom, dobro vezan. Vodili su ga u San Antonio gde će mu biti suđeno i gde će kazna biti izvršena.

Fernando je jahao pored Sem i njegovog oca.

— Šta ćete uraditi sa novcem koji ćete dobiti od ucene? — upita ga Koulmen.

— Ne znam, nije mi stalo do tog novca. Važno je da su te hulje onesposobljene. — odgovori mladić.

— Savetujem vam da ipak primite novac, zaslužili ste ga, a i dobro će vam doći ako nameravate da proširite farmu i stupite u novi posao.

— U redu, razmisliću o tome. — odgovori Fernando.

On i Sem nisu mogli da odvoje pogled jedno od drugog i Koulmen je to primetio.

— Nadam se da ćemo se često vidati, Fernando. — reče Geri blagonaklono se smeškajući. — Mogli biste sada s nama na ranč da se odmorite, ai prekosutra je rodeo i Semin rodendan, pa vas pozivamo na slavlje.

— Hvala na pozivu, doći ću, ali sada moram da produžim kući. Moj Huan me već sigurno zabrinuto čeka. On mi je drugi otac i njemu treba da zahvalim za sve što sam postigao.

— Ako je tako, neću vas zadržavati, ali ne zaboravite da ste uvek dragi gost. — reče Koulmen, pojahavši malo napred da bi mladima pružio priliku da se oprostite. Osećao je od samog početka veliku naklonost prema tom mladiću, iako nije pripadao krugovima bogatih posедnika u koje je Koulmen spadao. Fernandovo poštenje, hrabrost i urođeno dostojanstvo su ga, međutim, naprečac osvojili. »Nadam se da moja Sem ovog puta neće zabrljati«, pomisli smešeći se u sebi.

Sem i Fernando su sjahali i stajali jedno naspram drugog držeći se za ruke.

— Teško mi je što za sada moramo da se rastanemo, ali moram da požurim kući, da vidim šta je sa Huanom. Oprosti, najdraža, i budi si-

gurna da ćemo se prekosutra videti.

— reče mladić uzevši je u zagrljaj.

Sem ga pogleda sa sjajem u očima i reče:

— I meni je teško, ali izdržaću jer znam da ćeš mi se vratiti.

Fernando je poljubio o reče gledajući joj u oči:

— Volim te, Sem, uvek ću te voleti.

— I ja tebe volim, Fernando. Vрати se što pre.

Mladić je pusti iz zagrljaja i potapša Mefista po vratu.

— Ostaj mi zdravo, stari druže. Dobar si ti konj.

Uzjahavši, teška srca krenu u pravcu Reinose. Sem je još neko vreme stajala i mahala mu, zatim i ona uzjaha i požuri za ocem. Fernando se okretao i mahali su jedno drugom sve dok mladić nije nestao sa vidika.

Jašući ćutke sa ocem, Sem srećna pomisli:

»Vратиće se moj Fernando i sve će opet biti kao pre!«

K R A J

Abraham Kent

BEZAKONJE U VIKENBERGU

Bert Nols je sjahao sa konja i približio se obali. Veče je bilo tiho i toplo, a u bistroj vodi jezera ogledao se mesec. Glasovi koji su se nerazgovetno čuli iz pravca odakle se nazarala svetlost vatre, pobudili su Bertovu pažnju. Bio je oprezan, želeo je da sazna nešto o ljudima koji su se grejali uz tu vatru pre no što im se pridruži.

Bertov vranac je tiho zarzao i Bert ga lako pomilova po vratu. Konj je bio umoran kao i njegov gospodar. Nalazili su se samo nekoliko milja udaljeni od Vikenberga, ali je Bert znao da bi bilo pametnije u grad ući po danu. Lagano se približavao mestu na kojem su se ulogorila četovrica muškaraca i jedna mlada žena. Trudio se da ničim ne oda svoje prisustvo.

U logoru neobične družine vodio se isto tako neobičan razgovor.

*

Lepotice, večeras si moja — cerio se Ajk Dabl, ćelavi sredovečni razbojnik koji se hvalio da je veći deo svog života proveo po zatvorima Arizone.

Helen Aniston je sedela nepomično, pogleda uprtog u vodu, kao da nije bila svesna da se Ajk njoj obraća.

Najmlađi od četvorice Mik Grinvil nije oćutao Ajkovu primedbu.

— To nije baš pošteno, Ajk! I sinoć je bila tvoja. Zašto je ne prepustiš malo nama?

Fred Dženings se nasmejavao na mladićevu primedbu i rekao mu:

— Slušaj, balavče, Ajk je ovde najstariji pa mu to daje pravo da bude nepošten, ako mu se to dopada. Cura je slobodna preko celog dana, a mi ti nismo krivi što si ti suviše stidljiv da se zabavljaš sa njom na dnevnom svetlu.

Trojica razbojnika su se grohotom smejala dok je Mik crveneo.

— Bolje da se sva četvorica poigramo sa njome još malo pre nego što dođe Sem — uključi se u razgovor i jednooki Džim, pružajući bocu sa viskijem Fredu koji je sedeo do njega. — Čuo sam da Sem voli žene, čak više nego kocku, ali sigurno ne više nego novac.

— Zar niko od vas nije video tog Sema? — upita Mik, želeći da skrene temu.

— Moj rođak ga dobro poznaje — reče Fred. — Pričao mi je da je Sem Berli sigurno najveštiji razbojnik na Divljem zapadu. Brz je poput munje, a pred njegovim pogledom i pod njegovim prstima popuštaju sve brave i sve žene, bez razlike.

— Je li taj tvoj rođak pouzdan, Dženingse? — upita Ajk. — Mislim da je trebalo da stignu još juče, a njih dvojice još uvek nema.

Fred ga prostreli pogledom.

— Ne sumnjaj u mog rođaka Sidnija, Ajk. To je dobar momak, a osim toga, odan mi je. Ako je rekao da ga ovde čekamo, budi siguran da će doći.

— Mnogo si me smirio, Frede — naceri se Ajk. Sada ću moći mirno da spavam sa ovom lutkicom.

Ajk grubo uhvati devojkicu za bradu i okrenu njeno lice prema vatri, tako da ga je Bert, koji se nalazio u žbunju, oko dvadeset metara udaljenom od logora, sada mogao dobro videti.

Devojka je imala lepe, pravilne crte lica, ali se po njenom izgubljenom pogledu moglo zaključiti da je duhom potpuno odsutna.

— Poljubi me, curo, za početak — čuo je Bert Ajkov glas.

Devojka je i dalje nepomično sedela kada je Ajk podigao ruku.

Od siline udaraca je pala, cvileći kao životinja, dok su se banditi smejali.

— Ovo će te naučiti da ispunjavaš moje želje, lutko — rekao je Ajk, a zatim je pogledao u visokog, vitkog muškarca širokih ramena koji im se približavao.

U sledećem trenutku su u Berta bila uperena tri revolvera i jedna puška.

— Ni koraka dalje! — naredio je Ajk.

Bert je stao i hladnokrvno izvadio cigaretu iz džepa.

— Mogu li dobiti vatre? — upita ih.

— Reci ko si pre no što te izbušimo — odvrati Ajk.

— Trebalo bi da znate ko sam — reče Bert, grozničavo razmišljajući da li je pametno uvaljivati se u osi-
nje gnezdo. Sigurno da nije pametno, zaključio i reče:

— Čekate me od juče, zar ne? Ja sam Sem Berli.

Bert je mirno posmatrao kako se revolveri lagano vraćaju u futrole.

— Zašto si sâm? — upitao ga je jedan od razbojnika, za kojeg je Bert iz razgovora saznao da se zove Fred.

— Ti si Fred, je li? — reče Bert. — Tvoj rođak Sidni mi je mnogo pričao o tebi. Nažalost, nije mogao doći sa mnom, ali te mnogo pozdravlja. Na

putu ovamo ujela ga je zmija. Mislim da nije u opasnosti, ali ostaivo sam ga na jednoj farmi da se oporavi. Sudeći po izgledu vlasnice farme, oporavak će potrajati.

Bert je osetio kako ga probija znoj dok su Ajk i Fred izmenjivali sumnjičave poglede. Bilo je očigledno da nisu baš u potpunosti poverovali u ovu priču.

Ajk Dabl je bio prevejani razbojnik koji je u svom životu sakupio dovoljno iskustva da zna da u ovakvoj situaciji mora biti nepoverljiv. Čev njegove vinčesterke je i dalje bila uperena u Berta. Bert je shvatio da sledi još jedna provera pre no što stekne njihovo poverenje.

— Zbog čega si nas okupio, Seme? — upitao je Ajk, lukavo ga posmatrajući kroz sužene očne kapke.

Bert je shvatio da ovi banditi znaju zašto su se okupili, i ukoliko ne odgovori tačno, nije mu preostalo još mnogo vremena. Nije imao vremena za razmišljanje. Da je oklevao samo trenutak, banditi bi ga ras-
krinkali. Morao je odgovoriti odmah.

— Čemu to pitanje, druškane, kada svi dobro znate zašto ste tu? Banka u Vikenbergu čezne za nama kao i mi za njom.

Bert je pokušao da to izgovori sa osmehom.

Ajk je pogledao Freda i rekao mu:

— Mislim da je momak u redu.

Fred klimnu glavom dok je Bert sa olakšanjem gledao kako Ajk odlaze vinčesterku.

— Ko je ova devojka? — upita ga, pokazavši na Helen koja je ležala na kamenju, beživotno kao da je bez svesti, ali širom otvorenih očiju.

— Pokupili smo je usput da nam ne bude dosadno — reče Ajk. — Prala je rublje na reci kada smo je pronašli. Ta njena kosa i duge gole noge u vodi, čoveče, kakav je to prizor bio! . Ali, nikakva vajda od nje, ponaša se kao krpena lutka. Ja lično više volim vatrene ženske, znaš, onako malo divlje, koje se otimaju,

a ova je pokazala zube samo na početku, sada kao da i nije živa.

Bert je osetio sažaljenje prema devojci na kojoj su se banditi već dani-ma izživljavali. Nije znao način na koji bi joj mogao pomoći. Ipak, rešio je da makar pokuša.

— Voleo bih da pokušam malo da je oživim noćas, ako nemate ništa protiv, momci — rekao je smejući se.

Sva četvorica bandita su se nasmejali, a Mek je počeo nesigurno:

— Ja sam hteo večeras, ovaj...

— Mali je stidljiv — reče Ajk, a njegove reči su izazvale buru sme-ha. — Ne voli da ga iko posmatra, pa zato i nije sve do sada...

Bert se nasmejavao, ali je prišao mladiću i prijateljski ga potapšao po ramenu.

— To je u redu, momče, ja takođe ne volim da me neko posmatra u takvoj situaciji. Rizikovaću da i mene nazovu stidljivim, ali ću ipak sa ovom malom otići noćas malo dalje od vatre. A tebi preostaje da to isto učiniš sutra uveče. U redu?

Mik se nasmešio, a ostali su uču-tali.

— Mogu li sada dobiti vatre? — nastavi Bert sedajući kraj vatre da pripali cegaretu. — Sutra ćemo razraditi plan, imamo dovoljno vreme-na za to. Zanima me da li ste nešto saznali dok ste me čekali.

Jednooki Džim se oglasio:

— Ja sam juče bio u gradu. Nisam saznao bogzna šta, ali imam jednu informaciju o kojoj valja razmisliti. Čuo sam da je gradonačelnik Nik neverovatno bogat čovek. Kažu da se obogatio kao kopač zalata, a da sada muti nešto sa nekakvim pore-zima. Nedavno se oženio, a ljudi pri-čaju da njegova žena na sebi nosi pola kilograma dijamanta.

— Možda su u pitanju samo priče. Ljudi vole da preuveličavaju stvari, to vam je poznato. Mislim da treba proveriti ovu priču. Mogli bismo ubiti dve muve jednim udarcem.

Bert je ovo izgovorio u jednom dahu, a zatim je nekoliko trenutaka nemo posmatrao ostale. Ajk je klimnuo glavom u znak odobravanja, a onda je rekao:

— Sutra će neko od nas otići i ras-pitati se o svemu. Frede, to bi mo-gao biti ti, zar ne? Ja ne smem u grad, bar za sada, suviše me dobro poznaju u njemu. Bojim se da bi me šerif zadržao nekoliko godina.

Fred je klimnuo glavom, a Bert je rekao:

— U redu. Onda smo i to rešili. Frede, nemoj zaboraviti da se raspi-taš i o tome gde gradonačelnik drži svoje blago. Kada upadnemo u grad, nećemo imati vremena da ga tražimo.

Helen se u tom trenutku pomerila i napravila pokret kao da hoće da ustane. Bert se trgao, plašeći se re-akcije četvorice okorelih razbojni-ka, pa se nasmejavao:

— O svemu ostalom ćemo razgo-varati sutra. Devojka je nestrpljiva, pa ćete nas izviniti. Molim da nas niko ne uznemirava do ujutro.

*

Bertu je bilo potpuno jasno da sa devojkom mora pobeći u toku noći. Sam protiv njih četvorice nije imao nikakve šanse. Devojka je bila u jad-nom stanju, jedva je imala snage da se drži na nogama. Bert je ležao po-red nje u žbunju i čekao da banditi utonu u san. Razmišljao je o bek-stvu. Imali su dobre izgleda da stig-nu do grada pre no što ih razbojnici u tome spreče. Na svu sreću, razboj-nicima nije bilo sumnjivo to što je njegov konj ostao vezan za drvo da-leko od njihovih konja.

Vranac je bio umoran, no Bert je bio siguran da će izdržati put do grada. Razmišljao je još nekoliko minuta, a zatim je, oslušnuvši još jednom da li su svi tihi, krenuo u akciju.

Noć je bila kratka, a pred njim je bilo još mnogo posla.

Prvo je skinuo maramu koja mu je bila privezana oko vrata i nagnuo se prema devojci.

— Ne! Ne! — kriknula je tiho, ne shvatajući da Bert želi da joj pomogne.

— Tiho, devojčice! — rekao je, a zatim joj maramom vezao usta.

U Heleninim očima se ogledao paničan strah.

Bert je pogledao prema banditima i video kako je Ajk podigao glavu. Nastavio je da govori:

— Biće ti lepo, curo, nemaš razloga da se buniš. . .

U odsjaju vatre, Bert je video kako se Ajk iskezio, a zatim je ponovo spustio glavu. Ostala trojica su već spavala. Fred je glasno hrkao.

Bert je skinuo devojčinu podsuknju i nožem je isekao, a onda je vezao krpe oko vrančevih kopita. Znao je da to neće u potpunosti priгуšiti topot kopita, ali se nadao da bi moglo pomoći u bekstvu. Povremeno je pogledao ka vatri i banditima koji su mirno spavali. Nisu sumnjali u Berta pa čak nisu ni postavili stražu u toku noći.

Mesec je još bio visoko kada su ga prekrili oblaci. Bio je to pravi trenutak i Bert je to znao. Prebacio je devojčino telo preko vranca i uskoro su, zaštićeni tamom, hitali u pravcu grada.

*

U zoru, pred šerifovom kancelarijom, Bert je sjahao i spustio devojku s konja. Grad je bio miran i tih, ulice su bile prazne.

Bert je na rukama uneo devojku u šerifovu kancelariju gde je dremao jedan od šerifovih pomoćnika.

— Dobro jutro — obrati mu se Bert od čega se čovek trgao.

— Šta se desilo? — uzviknuo je skačući na noge.

— Da li ste vi šerif?

— Ne, ja sam Sid Bazling, šerifov pomoćnik. A ko ste vi?

— Zovem se Bert Nolsi voleo bih da porazgovaram sa šerifom. Pre toga, trebalo bi se pobrinuti za ovu nesrećnicu.

— Spustite je ovde — reče Sid pokazujući ležaj uz zid. — Ako hoćete da ovde sačekate šerifa, možete sedeti. Odmah ću ga pozvati.

Bert umorno klimnu glavom.

Nakon petnaestak minuta, u prostoriju je ušao šerif i, okrznuvši pogledom Berta, prišao ležaju na kom se nalazila devojka bez svesti.

— Anistonova ćerka — prošaptao je, a zatim se okrenuo ka Bertu. — Ako ste joj vi učinili ovo, neka vam je Bog u pomoći.

Bert izdrža njegov pogled i reče:

— Zar očekujete od razbojnika da vam sami donose svoje žrtve i predaju se?

— Naravno da ne — odvrati šerif.

— Nadam se da ćete mi ispričati sve što znate.

Bert potvrdi, a šerif se obrati svome pomoćniku:

— Side, odnesi je u moju kuću i reci mojoj ženi da se pobrine za nju. Pozovi i doktora da je pregleda, a zatim idi do Anistona i obavesti ga da mu je ćerka živa i da je na sigurnom. Posle toga si slobodan.

Sid je na glavu stavio šešir i pažljivo podigao devojku. Šerif mu je otvorio vrata i uz dubok uzdah se vratio do stola.

— Prvo ću skuvati kafu — rekao je Bertu.

Uz kafu, Bert je ukratko ispričao šerifu kako je pronašao devojku i kako ju je spasao. Šerif ga je nemo slušao, a kada je Bert završio, upitao ga je:

— Kažete da su bila četvorica, Nolsi. Kako to da vas nisu ubili? To su opasni, sumanuti razbojnici. Ajk nam je odavno poznat, kao i Džim.

— Iz njihovog razgovora sam zaključio da očekuju nekog Sema Berlija, kojeg nijedan od njih ne poznaje, pa sam se predstavio kao taj Sem Berli, koji je trebalo da stigne sa rođakom jednog od njih Sidnijem.

Šerif se zamislio, a zatim je rekao:
— Nema svrhe da organizujem poteru. Banditi se sigurno više ne nalaze na istom mestu. Ipak, pošću dva čoveka tamo da izvide stvar. Sem Berli, dakle!

Bert klimnu glavom.

— Planirali su da opoljačkaju banku u Vikenbergu, a taj Sem Berli je, po njihovim rečima, stručnjak za brave i sefove. Osim toga, mislim da nameravaju da opljačkaju i gradonačelnika. Pričaju da je neizмерно bogat, a ti banditi ne prezaju ni od čega i ne verujem da će odustati od svoje namere.

Šerif mu ponudi jednu od svojih finih cigara i obojica ih pripališe.

— Doneli ste mi dragocena obaveštenja, Nelse — rekao je. — Veoma sam vam zahvalan. Možda banditi neće odustati od namere da opljačkaju grad i gradonačelnika, ali nas sad ne mogu iznenaditi, a to je velika prednost.

Bert je duboko udahnuo vazduh pre no što je rekao:

— Šerife, ja sam došao u Vikenberg iz sasvim privatnih razloga. Tražim svoga brata Artura Nolsa. Da li znate ne što o njemu?

Bert je netremice gledao u šerifove oči koje su se smračile.

— Znam, na žalost — reče šerif.
— I žao mi je što vas moram obavestiti da vam je brat mrtav.

— Šta?!

— Ubio se pre dva meseca. Ostavio je oproštajno pismo u kom je objasnio da ne može više da živi pošto se devojka u koju je bio zaljubljen udala za drugoga.

Bert je nemo spustio glavu u šake.

— Sahranjen je na ovdašnjem groblju, ali, razumećete, bez obreda i bez krsta na grobu. Znate šta crkva misli o samoubicama.

— Voleo bih da vidim to pismo, šerife — reče Bert tiho.

— Svakako — odvrati šerif. — Prvo sam mislio da nema smisla da ga sačuvam, ali, ja sam po prirodi

pedantan čovek, pa sam ga ipak ostavio.

Šerif je nekoliko minuta tražio pismo u ormaru, a onda ga je pronašao i pružio ga Bertu.

Bert je drhtavom rukom uzeo papir koji je bio poslednja veza sa njegovim bratom i posle nekoliko trenutaka uskliknuo:

— Ovo nije pisao moj brat! To nije Arturov rukopis!

*

U trenutku kada se iz Bertovih grudi oteo uzbuđen povik, u šerifovu kancelariju je ušao debeljuškast, elegantno obučen čovek, grubo držeći za ruku dečaka od oko dvanaest godina.

— Zahtevam da se ovaj lopov najzad kazni! — vikao je čovek. — Jutros sam ga pronašao u magacinu, sigurno se uvukao još sinoć, pre nego što sam zatvorio radnju. Tamo je proveo čitavu noć. Ko će nadoknaditi štetu koju je napravio?

Šerif umorno pogleda Berta i reče mu:

— Nelse, predlažem vam da ode te u hotel i odmorite se. Vaš konj je u gradskoj štali, na sigurnom. Dodi te posle podne da nastavimo razgovor.

Bert je tek tada shvatio koliko je iscrpljen i pozdravivši šerifa, otišao je u hotel, gde je u čistoj postelji zaspao istog trenutka kada je spustio glavu na jastuk. Bio je premoren, psihički i fizički.

*

Bio je već sumrak kada je Bert išao širokom glavom ulicom Vikenberga ka šerifovoj kancelariji, odmoran, okupan i obrijan. U jednom trenutku, ugledao je poznato žensko lice i krenuo je prema njemu. Lepa, plavokosa žena bila je u društvu ogromnog mladića čije lice nije odavalo inteligenciju.

Bert je stao na nekoliko koraka ispred nje i rekao:

— Moraćeš mi objasniti neke stvari, Vilma! Gde je Artur?

— Upomoć! — vrisnula je žena. — Napada me neki prostak!

Mladić koji je pratio ženu pride Bertu i reče:

— Skloni se sa puta, prostačino, ili ću ti prosuti zube!

— Vilma, ne teraj šegu sa mnom — rekao je Bert iznervirano.

— Upomoć! — ponovo je ciknula žena, a već nekoliko sekundi kasnije Bert je ležao u prašini, sa osećanjem da mu je pukla vilica. Na njega se spustila ogromna, teška pesnica mladića koji je nestao zajedno sa ženom pre nego što se Bert podigao iz prašine.

Dok je otresao prašinu sa odeće, prišao mu je Sid sa rečima:

— Video sam sve, Nolsse, i preporučio bih vam da više ubuduće ne presrećete gradonačelnikovu ženu, inače biste se mogli i gore provesti. Jeste li dobro?

— Mislim da jesam — odvrati Bert trljajući vilicu koja ga je još bolela od udarca. — Zar je Vilma gradonačelnikova žena? Ta, nemojte mi reći da je onaj majmun koji me je udario gradonačelnik Vikenberga?

— Ne, nego njegov sin Šon. Gradonačelnik Vudorp je postariji uglađen gospodin koji se ne tuče na ulici. Ukoliko ostanete duže u gradu, imaćete priliku da ga vidite.

— Takvu priliku ni u kom slučaju neću propustiti — reče Bert.

Sid mu pokaza belu kuću u sporednoj ulici i reče:

— Šerif vam je poručio da vas čeka kod kuće. U ovo doba dana obično pije kafu na tremu ispred kuće.

— Hvala, Side — uzvрати Bert.

Šerif je ljubazno dočekao Berta. Sedeli su na tremu i pili kafu dok se noć spuštala na grad.

— Moraćemo krenuti iz početka, Nolsse.

Bert klimnu glavom.

— Ispričajte mi nešto više o vašem bratu Arturu.

— Artur je najbolji momak kojeg znam — otpoče Bert uz uzdah. — Ili je to bar bio. Bio sam stariji od njega pet godina, no, to nam nije smetalo da se dobro slažemo. Bili smo zaista bliski, sve do trenutka kada se Artur zaljubio u Vilmu Holis. Ona nije bila ženska za njega, to sam mu i govorio. Barska dama, jasno od koje vrste žena. Najgore! Međutim, Artur se iskreno zaljubio u tu drolju i nije mu smetalo to što je znao da je spavala sa gotovo svim muškarcima u gradu. A Nju Orleans nije baš mali grad, zar ne?

— Voleo bih da ovo zadržite za sebe, Nolsse — reče šerif. — Verujem vam da Vilma Holis nije imala baš blistavu prošlost u Nju Orleansu, ali ona sada kao Vilma Vudorp, gradonačelnikova žena, u Vikenbergu uživa izvestan ugled. Shvatite o čemu se radi, zar ne?

— Shvatam — odgovori Bert. — No, to je ne opravdava da se pravi kako me ne poznaje.

— Zar ste je sreli?

— Da, kada sam dolazio kod vas večeras. Zatražio sam od nje objašnjenje u vezi sa Arturom, ali ga nisam dobio. Sve što sam dobio bio je udarac u bradu od njenog pastorka Šona.

— Hm, da, Šon izigrava njenog zaštitnika — reče šerif. — Nije trebalo da izazivate nevolju pre no što porazgovarate sa mnom.

— Nisam mogao znati da se Vilma udala za gradonačelnika Vikenberga, zaboga! — nabusito mu odvrati Bert.

— No, dobro, vratimo se Arturu — pomirljivo će šerif. — Nastavite priču, molim vas.

— Eto, uzalud su bila sva prekljanja naše jadne majke, uzalud svi moji saveti, Artur je izgubio pamet za Vilmom i odlučio da se njome oženi. Zbog njene loše reputacije u Nju Orleansu, odlučili su da otputuju u Vikenberg, gde je Vilma imala

neku rodaku i da tu otpočnu novi život.

— Da, tačno je, Vilmina tetka živi u Vikenbergu već godinama — prekinu ga šerif.

Bert nastavi:

— Mislio sam da dobro poznajem svoga brata, šerife. Ne verujem da je Artur izvršio samoubistvo, ma šta vi o tome kazali. Voleo je Vilmu, ali ne verujem da bi se zbog nje i ubio. Dobio sam od njega samo jedno pismo iz Vikenberga, u kom nije spominjao Vilmu, već se samo raspitivao za nas i mnogo nas pozdravljao. A zatim, pošto se više nije javljao, zabrinuo sam se za njega, kako vidite, ne bez razloga. Majka mu je, u međuvremenu, umrla, njeno srce nije izdržalo. Tako sam krenuo da pronađem brata i saznao da se, navodno, ubio, o čemu bi trebalo da svedoči lažno oprostajno pismo, koje nije ispisala ruka mog brata Artura.

— Verujem vam, Nolse — reče šerif.

Neko vreme su pušili u tišini, a tada se oglasio Bert:

— Želim da saznam sve okolnosti pod kojima je umro Artur, ukoliko je to uopšte bio on.

— Plašim se da jeste — odvrati mu šerif. — Pokušavam da se setim svakog detalja u vezi sa njegovim samoubistvom. Nije bilo svedoka, nije bilo nikakvih dokaza ni bilo kakvih detalja koji bi upućivali na suprotno. Naprotiv, oprostajna poruka je upućivala na to da je mladić sam sebi oduzeo život. Soba, koju je iznajmio, ima zaseban ulaz, ali gazdarica je tvrdila da toga dana niko nije dolazio kod njega u posetu.

— Zašto ne ispitajte Vilmu o svemu?

— Mladiću, bojim se da se nalazimo na mestu koje se zove mrtva tačka. Gradonačelnikovu ženu ne možemo pozvati na saslušanje ukoliko nije osumnjičena za ozbiljan prestup, a da bismo je osumnjičili, moramo u rukama imati nekakav trag

ili dokaz. Ne, to se ne može izvesti tako kako zamišljate. Taj je slučaj zaključen i, uz sve moje iskreno žaljenje, moram vam reći da je bolje da tako i ostane.

*

Do ograde šerifovog dvorišta je dotrčao Sid i uzviknuo:

— Šerife, Džo i Vili su uhapsili dvojicu na obali jezera. Džo je ozbiljno ranjen, a i jedan od bandita. Požurite!

Šerif je dohvatio svoj šešir i izvinio se Bertu:

— Moram odmah poći; u pitanju su moji ljudi koje sam poslao da izviđaju obalu. Hoćete li sa mnom, Nolse, da identifikujete razbojнике?

— Naravno — reče Bert hitajući za šerifom.

Pred šerifovom kancelarijom bila je gužva.

U kancelariji, na ležaju, nalazio se ranjeni šerifov pomoćnik Džo, po čijoj se košulji širila krvava mrlja. Bio je pogođen u stomak, bez izgleda da ostane živ. Mutnim pogledom kao da je tražio pomoć od šerifa. Doktor, koji je sedeo pored njega, odmahnu glavom kada je ugledao šerifov upitni pogled. Minut kasnije, doktor je sklopio oči nesrećnog čoveka.

— Hajde da vidimo kome je još potrebna moja pomoć — obratio se doktor šerifu.

Bert je pošao za njima kroz uzan hodnik iz kojeg se ulazilo u ćelije. U jednoj od ćelija je sedeo plavokos muškarac od oko trideset godina, dok je u susednoj ležao nešto mlađi čovek koji je tiho ječao držeći se za rame iz kog je liptala krv.

Doktor pride ranjeniku i reče:

— Ova bitanga će sasvim sigurno preživeti, za razliku od Džoa, ali nisam siguran da će preživeti vešala.

— Zatim se obratio tom čoveku: — Ne verujem da ćeš izbeći vešala, sinko, to je najmanje što možemo

učiniti za tebe nakon što si ubio šerifovog pomoćnika.

— Da li ih prepoznajete? — upitao je šerif Berta koji je odmahnuo glavom.

— Ne, nijednog od njih nisam nikada video. Ali mislim da znam ko bi oni mogli biti.

Šerif otvori vrata ćelije u kojoj je sedeo drugi čovek i pride mu.

— Kako se zoveš? — upita ga.

— Dok Holidej — odvrati mu muškarac ne podižući pogled.

— Zanimljivo zavrteo je šerif glavom. — Dok je moj dobar prijatelj sa kojim se viđam s vremena na vreme, pa slučajno dobro znam i kako izgleda. A i tvoje lice mi je odnekud poznato, sve mi se čini da sam ga video na nekim poternicama koje sam dobijao iz Nevade i Jute.

Plavokosi muškarac je ćutao.

Šerif izađe iz ćelije i zaključa je, a zatim se ponovo obrati zatvoreniku:

— Ukoliko se ne predomisliš i ne progovoriš, do daljnjeg ćemo smatrati da se zoveš, na primer, Sem Berli, a tvog drugara bismo mogli nazvati, isto tako, na primer, Sidni Dženings. U redu? Možda ćeš kasnije biti više raspoložen za razgovor, pa ćeš mi ispričati sve o tome koga si sve i zašto okupio na obali. Sudija bi ti to mogao uzeti kao olakšavajuću okolnost.

Doktor je previjao ranjenog Sidni-ja, a kada je završio, obratio se šerifu:

— Metak je prošao kroz rame, ne verujem da bi moglo doći do nekih komplikacija, ovaj će do suđenja biti kao nov.

Vratili su se u prostranu šerifovu kancelariju, gde je doktor upitao šerifa:

— Stari druže, kako to da mi nikada nisi pričao o tome da lično poznaješ Doka Holideja?

Šerif se glasno nasmejao:

— Naravno da ga ne poznajem, samo me nemoj odati onoj bitangi u

ćeliji da volim da slažem kada smatram da je laž korisna.

Doktor je izašao smejući se.

— U međuvremenu su odneli jednog Džoa — reče šerif uz uzdah, pokazujući ležaj na kojem je izdahnuo njegov pomoćnik. — Bio mi je veran prijatelj. Veoma sam ga voleo.

Bert klimnu glavom, a zatim mu je sinula ideja.

— Šerife, biće vam potreban neko ko bi ga zamenio, zar ne? Ja sam ionako bez posla, a i bez doma, pošto sam prodao kuću u Nju Orleansu. Voleo bih da se skrasim negde. Zašto to ne bi bilo ovde, u Vikenbergu?

Šerif se počeošao po glavi, a onda je posegao za džepom iz kojeg je izvadio cigarete pa jednu ponudi Bertu i obojici pripali.

— Zaključio sam da si hrabar i pošten momak, Nols — polako je rekao. — Primljen si za šerifovog pomoćnika, ali pod jednim uslovom: da ne stvaraš nevolje u vezi sa smrću svoga brata, da ne podižeš prašinu oko slučaja koji mora ostati zaključen. Jasno?

Bert je osetio želju da prekriži prste na ruci, kao što rade deca koja se krivo zaklinju, ali je samo mirno obećao:

— Pristajem na vaše uslove, šerife.

Stiskom ruke su potvrdili Bertovo nameštenje za šerifovog pomoćnika.

*

Ja sam Bert Nols — predstavio se Bert starijem čoveku koji mu je otvorio vrata.

— Izvolite, udite, mister Nols. U mojoj kući ste uvek dobrodošli.

Bert je nervozno gužvao šešir u rukama, ogledajući se oko sebe gde bi mogao da sedne.

Kol Aniston mu je pokazao naslonjač i rekao:

— Molim vas, sedite, želeo bih da

porazgovaramo i da vam zahvalim za sve što ste učinili za nas.

Aniston je pozvao ženu, koja se trenutak kasnije obesila oko Bertovog vrata, sva u suzama.

— Zauvek ćemo vam biti zahvalni, gospodine Nols — jecala je. — Da nije bilo vas, verovatno nikada više ne bismo videli našu Helen, našu devojčicu...

— Došao sam da vidim kako joj je, gospodo Aniston — rekao je Bert kome je bilo neugodno zbog njenog izliva osećanja.

Napokon se žena odmakla od njega i obrisala oči keceljom.

— Prva dva dana je samo plakala, ne dozvoljavajući nikome, osim meni, da joj pride — rekla je uz uzdah.

— Doktor kaže da je to normalna reakcija, nakon svega što je preživela, sirotica. No, danas joj je već bolje, malo je čak razgovarala sa ocem, je li, Kole?

Starac potvrdi klimanjem glave i reče:

— Oporaviće se, potrebno joj je samo dati vremena. Razmišljam o tome da se odselimo u Kaliforniju, mislim da bi za nju bilo najbolje da promeni sredinu. Znaite kako je, Vikenberg je mali grad i bez obzira na to što sada svi njegovi stanovnici saosećaju sa njom, ona će ovde ostati zauvek obeležena...

Bert se nakašljao pre no što se složio sa njim:

— U pravu ste, to bi za nju, najverovatnije, bilo veoma dobro.

— Eh, da sam samo mladi — uzdahnuo je starac. — Sam bih pronašao te hulje i presudio im. Na žalost, nemam više onu snagu koju sam nekada posedovao, sada sam samo jadni starac kojeg je zadesila nesreća.

— Ne smeš tako govoriti — prekinula ga je žena. — Ti pre svega nisi nikakav starac, a osim toga, budi zahvalan Bogu i ovom mladiću što te nije zadesila prava nesreća, kćerka ti je ostala živa i sve će biti u redu. O nekoj osveti nema ni govora,

svojoj kćeri si sada potrebniji nego ikada. A i meni.

Zatim se okrenula Bertu i kazala mu:

— Nadam se da razumete da je Helen još uvek preslaba da bi razgovarala sa vama, mladiću. Idem da vidim da li joj je nešto potrebno.

Kada je žena izašla iz prostorije, Bert se digao iz naslonjača.

— Drago mi je što se Helen oporavlja, gospodine Aniston. Morao bih da krenem.

— Ni slučajno — protestovao je starac. — Ostaćete kod nas na večeri. Moja žena izvrnos priprema pečenu ćurku, uverićete se i sami. Molim vas, nemojte me uvrediti svojim odbijanjem. A sada ćemo popiti po jedan viski dok kafa ne bude gotova.

Bert se nasmeši i sede u naslonjač. Dopadali su mu se ovi jednostavni, topli ljudi i osećao se prijatno u njihovom društvu.

*

Bert je dežurao te tople avgustovske noći kada je u šerifovu kancelariju uleteo Šon Vudorp lica oblivenog krvlju.

— Tata je mrtav! — viknuo je. — Umirem! Ubili su me razbojnici!

— Polako, lezi tu i ispričaj mi šta se dogodilo — smirivao ga je Bert.

— Napali su nas neki razbojnici i ubili tatu, a i ja sam gotov. Odveli su Vilmu!

Bert je iz ormara uzeo vinčesterku i rekao mu:

— Lezi tu mirno, doktor će brzo doći. Idem po šerifa.

Bert je prvo otrčao da probudi doktora, a zatim je, zajedno sa šerifom ušao u opljačkanu kuću gradonačelnika Vudorpa.

Na sve strane su bile razbacane stvari, razbojnici su, očigledno, brzo, ali veoma temeljito pretresli čitavu kuću. Nik Vudorp je ležao mrtav u dnevnoj sobi, dok od Vilme nije bilo ni traga.

— Hajdemo do kancelarije, tamo će se svi okupiti, pola Vikenberga je već na negama. Organizovaćemo poturu.

Šerif i Bert su stigli u kancelariju u pravom trenutku da čuju ispovest Šona Vudorpa.

Doktor je obazrivo čistio ranu na mladićevom čelu i ubrzo mu je bilo jasno da je u pitanju samo ogrebotina. Metak je, međutim, ošteti krvni sud i stoga je Šon bio sav obliven krvlju.

— Momče, moraćemo ušiti ovu ranu ukoliko ne želiš da imaš preko čela ružan ožiljak.

— Doktore, hoću li umreti? — pitao ga je priglupi mladić.

— Svakako — odgovori doktor u šali. — Niko ne živi večno, pa nećeš ni ti.

— Zovite mi sveštenika — viknuo je Šon. — Neću da odem u pakao! Moram se ispovediti!

Doktor se nasmejao:

— Nikako ne smemo uznemiravati sveštenika u ovo doba noći iz njegovog svetog sna. Nego, znaš šta, ja sam doktor, a stigao je i šerif, a nas dvojica vredimo skoro kao pravi sveštenik, pa te možemo razrešiti greha, da ne odeš u pakao mlad i nevin.

Šerifov bezazleni razgovor sa mladićem, koji je započeo kao šala, uskoro se pretvorio u pravu moru za Berta koji ga je slušao.

— Ubio sam čoveka, doktore — rekao je Šon. — Nisam ga doboro ni poznavao, Vilma mi je rekla da ga moram ubiti, ako je volim i ako želim da ona bude srećna. A Vilma je uvek bila jako dobra prema meni, rekla je da će mi zameniti moju pravu mamu i često mi je davala slatkiše. Vilma je najbolja na svetu, zato ju je tata tako puno voleo i sve joj je kupovao...

— Ma, koga si ti to ubio, nesrećo? — upita ga doktor preneraženo.

— Nekog Artura, kad je bio pijan. Platilo sam njegovoj gazdarici da kaže da me nije videla kako dolazim i

odlazim, tako mi je Vilma rekla da uradim.

Bert je stajao kao skamenjen. U momentu mu je sve bilo jasno. Ovaj maloumni mladić je ubio njegovog mladeg brata po Vilminom nalogu. Ali, zašto, pitao se.

Šerif ga je nemo gledao. Obojica su bili svesni da mladi gradonačelnikov sin čak nije bio svestan težine svog zlodela, i da je pravi krivac za Arturovu smrt, u stvari, bila mlada i pokvarena gradonačelnikova žena. Šon je bio samo u njenim rukama.

Bert je koraknuo prema ležaju na kom je bio ispružen mladić, ali ga je šerif zaustavio čvrstim stiskom ruke iznad lakta. Šerifov čelični pogled mu je nalagao da mora ostati miran i sabran sve dok ne saznaju od maloumnog mladića sve što je potrebno.

Šerif je gotovo neprimetnom kretanjem dao znak doktoru da nastavi ispitivanje.

— Ovo će te malo boleti, sinko — reče doktor pacijentu. — Ali će te neuporedivo manje boleti ukoliko mi lepo ispričaš zbog čega je tvoja maćeha želela da ubiješ Artura Nolsa.

Doktor je pažljivo ušivao ranu na mladićevom čelu, dok je ovaj, uz stenjanje, šaputao:

— Vilma je rekla da je to jedan zao čovek, koji bi mogao svašta da nalaže o njoj, a ja i sam znam da je ona dobra. Moj tata bi, možda, poverovao lažima tog čoveka, a onda bismo i on i ja izgubili Vilmu, zauvek. Jadan tata! Jadna Vilma! Šta će biti s njom, sada kada i ja umrem? Ko će se brinuti o njoj? Gde je ona sada?

— Polako, momče — reče doktor. — Pronaći ćemo Vilmu i sve će biti u redu.

— Šone — umešao se šerif. — Jesi li ti napisao ono pismo koje si ostavio u Arturovoj sobi, kada si ga ubio?

— Pismo je napisala Vilma, ali je rekla da nikada nikome ne kažem

ni jednu jedinu reč o svemu tome. Ali Vilma će razumeti da sam sada, na samrtni morao da se ispovedim, da bih počivao u miru, je li, doktore?

Doktor je vezao poslednji konac na mladićevom čelu i uzdahnuo:

— Plašim se da ćeš prethodno počivati nekoliko godina u Jumi, pre no što posetiš i onaj svet, Šone, momče.

— Ne razumem, doktore — uplašeno ga je gledao mladić.

Doktor je zatvorio svoju kožnu torbu i ustao pre no što je rekao:

— Šone, ja sam svoj život posvetio lečenju drugih ljudi. Mnoge sam spasao smrti, pa i tebe sada. Preživećeš, momče, ali moraš razumeti jednu stvar: ljudima treba pomagati, a ne ubijati ih kao piliće. Ubio si čoveka i zbog toga ćeš morati da odgovaraš pred zakonom. Niko od nas te ne može razrešiti tog greha.

Mala skupina je nekoliko trenutaka nemo stajala, dok su se mladićeve oči punile suzama.

Šerif mu je prišao i pomogao mu da ustane:

— Hajde, Šone. Imamo još jednu slobodnu ćeliju za tebe. Nemoj se plašiti, sa tobom ćemo postupati lepo i obećavam ti da ću učiniti sve što je u mojoj moći da ti omogućim brzo i pravedno suđenje. Sud će odlučiti o težini tvog dela.

Vrativši se, šerif pripali cigaretu i obrati se Bertu:

— Shvatam kako se osećaš, Nolse, ali vidiš i sam da bog često nije pravedan. Šon je jedno stvorenje, trebalo bi ga žaliti, to je samo mozak deteta u telu džina.

— Znam — tiho odvrati Bert i spusti glavu u šake.

*

Mik Grinvil je ječao dok mu je Ajk sipao čist viski na ranu. Sa Mikovog dlana je visio komad mesa i kože.

— Kučko, platićeš mi za ovo — procedio je kroz zube u prachu Vi-

lme, koja je sedela nedaleko, vezanih ruku i nogu. Nimalo nije ličila na damu koja se do juče šepurila ulicama Vikenberga. Kosa joj je bila raščupana, a lice zamazano šminikom, tako da je imala gotovo ave-tinjski izgled.

— Moglo bi se reći da nemaš sreće sa ženama, Mik — reče Fred Džennings.

— Ućuti, budalo — obrecnuo se Ajk na njega. — Ti i tvoj dragi rođak ste sve ovo zakuvali. Budi srećan što te nismo do sada uklonili, naročito posle dolaska onog Sema Berlija kojem bih mogao zavrnuti vrat. U životu me niko nije tako namagario. A Ajk Dabl ne prašta nikome, zapamti to!

Fred je počeo, pravdajući se:

— Znaš i sam da ću se lično obračunati sa Sidnijem, samo kada ga pronađem. Nisam ja kriv što je sve krenulo naopako. Ja sam...

— Ućuti — zarežao je Ajk. — Pogledaj šta je sa Džimom, moramo brzo nastaviti put.

Fred pride jednookom Džimu koji se tresao u groznici. Pružio mu je čuturu sa vodom i rekao Ajku:

— Ako je nešto zarazno, svi smo gotovi, Ajk.

Ajk je u međurvremenu seo kraj Vilme, ljubazno se osmehujući.

— Čuj, lutko — obratio joj se. — Siguran sam da znaš šifru ovog malog lepog sefa kojeg smo poneli iz tvoje kuće, zar ne?

Vilma je sedela nepomično i ćutala.

— Siguran sam da znaš još nešto — nastavio je Ajk istim tonom. — Nas četvorica znamo mnoge načine da od tebe saznamo tu šifru, a nije dan od tih načina ti se ne bi dopao. Prema tome, lepo nam ispričaj kako da ga otvorimo, pa ćemo i mi, a i ti, biti zadovoljni.

Vilmi je već odavno bilo jasno da od lagodnog života kakav je vodila poslednjih meseci, više nema ni traga. Postalo joj je jasno da je sve svršeno onog trenutka kada je gra-

donačelnik pao mrtav na pod svoje lepo uređene dnevne sobe i kada je pala u ruke ovih razbojnika. Međutim, bila je svesna da im ne sme otkriti tajnu šifru, jer joj je od toga zavisio goli život.

— Ako vam kažem šifru, više nećete imati razloga da me vodite sa sobom, zar ne, a isto tako ni da me oslobodite? — upitala je Ajka, čvrsto mu gledajući pravo u zenice.

— O, imali bismo bar nekoliko razloga da se još pozabavimo tobom — nacerio je Ajk. — Ali mogli bismo se i drugačije nagoditi. Na primer, ti nama šifru, a mi tebi slobodu. Šta misliš o tome?

— Ne verujem vam — odmahнула je Vilma glavom.

— Zašto je uopšte išta pitaš, Ajk? — umešao se Mik. Zašto jednostavno dinamitom ne razvalimo sef?

Ajk Dabl ga je nekoliko trenutaka posmatrao u neverici, zatim je pljunuo u prašinu. Mrmljao je sam za sebe:

— Neka je proklet dan kada sam krenuo na Vikenberg sa gomilom maloumnika.

Zatim se okrenuo ka Miku i procedio sa lažnom strpljivošću:

— Znaš li šta je u tom sefu, majmune? Nakit napravljen uglavnom od dragulja! Neprocenjivo bogatstvo!

Mik je blenuo u njega ne shvatajući. Ajk nastavi, šetajući oko njega sa rukama prekrštenim na leđima.

— A znaš li šta bi dobio kada bismo razneli sef dinamitom? Dobio bi dijamantsku prašinu rasutu na milju unaokolo, idiote, bezvrednu prašinu zbog koje nas sada goni možda pola grada. Zar si zaboravio da smo im sredili gradonačelnika, druškanе?

Mik je gutao knedlu, a Vilma je ponovo počela da tuli, svesna beznadne situacije u kojoj se našla.

— Ajk, mislim da Džim nije u stanju da nastavi put — javio se Fred, pokazujući na jednookog razbojni-

ka koji je izgubio svest. — Šta ćemo sad?

— Nastavljamo put — rekao je Ajk hladno.

Fred se češkao po glavi, bilo je očigledno da mu se ne dopada Ajkovo ponašanje.

— Šta će biti s njim? — upitao je ponovo.

— To ne znam — nacerio je Ajk. — Ja nisam doktor, a i da jesam, verovatno ne bih zaboravio da mi je potera za petama. Ukoliko tvoje milosrdno srce ne može da podnese pomisao da ostaviš bolesnog druga, to je tvoj problem, Frede. Možeš slobodno da ostaneš ovde s njim. Mi idemo dalje, a sa nama i ovaj lepi sef. Meksiko je još daleko, ali ako budemo imali sreće, za nedelju dana ćemo uživati u njemu, sa džepovima punim para.

Fredu je bilo potrebno samo nekoliko sekundi da razmisli o Ajkovim rečima, a zatim je počeo pakovati prljavo posuđe iz kog su jeli. Meksiko je čekao, nije bilo razloga da ostaju tu, kada ionako ne zna način na koji bi mogao pomoći bolesnom Džimu.

*

Kada se sunce pojavilo iznad reke, dvadesetak građana Vikenberga već je čekalo spremno ispred šerifove kancelarije. Šerif je izašao na trem u pratnji svog vernog pomoćnika Sida Bazlinga. Umoran smešak na njegovim usnama govorio je o tome kako je zadovoljan što se i ovoga puta pokazalo da građani Vikenberga nisu kukavice.

Bert se popeo na konja i rekao:

— Banditi su stekli priličnu prednost. Prošlo je već nekoliko sati od pljačke, šerife.

Šerif je stavio šešir na glavu i odvratio:

— S tim smo morali računati Holse. Nije imalo smisla tražiti tragove u mrkloj noći.

Zatim se okrene ka Sidu i reče mu:

— Znam da ostavljam grad u sigurnim rukama, Side. Snaći će se bez nas dok se ne vratimo.

Grupa ljudi je uskoro, prateći jasne tragove, jahala ka jugu, uz reku.

Kol Aniston je stajao na tremu ispred kuće koja je bila oko milju udaljena od grada i posmatrao oblak prašine koji se približavao njegovom ranču. Bez razmišljanja je uleteo u kuću i dohvatio pušku koja je visila iznad kamina.

— Nešto se dešava — dobacio je ženi koja ga je zbunjeno posmatrala držeći sveže ispečen hleb upravo izvađen iz pećnice. — Izgleda da je šerif organizovao poteru. Pridruziću im se.

— O, ne, nećeš — paničnim glasom ga zaustavi žena. — Ne možeš mene i Helen ostaviti same.

Kol ju je nemo posmatrao nekoliko trenutaka, čvrsto držeći pušku u rukama. Molba u njenom glasu ga je pokolebala.

— Niko ne očekuje od jednog starca da juri bandite unaokolo, Koler. Misli na mene i Helen.

— Pusti ga, mama — začuo se glas sa vrha stepeništa. Helen je stajala pridržavajući se za ogradu. Glas joj je bio slab, ali odlučan — Neka ide sa ostalima. Možda su u pitanju baš oni ljudi koji su me oteli.

Kol je gledao sa nežnošću krhki lik u spavaćici, ne nalazeći prave reči.

— Više od svega želim da budu mrtvi, oče — tiho je rekla devojka, posle čega je Kol požurio da osedla konja i pridruži se šerifu i njegovim ljudima.

*

Nisam baš siguran da zaslužujete doručak, momci, ali propisi nalažu da ne umrete od gladi — mrmljao je Sid Bazling dok je gurao limeni tanjir sa obrokom ispred rešetki Šonove ćelije. Sem Berli i Sidni Džennings su govorili malo, a ako bi ne-

što i rekli, bilo je to sa namerom da isprovociraju šerifovog pomoćnika.

Sid je uzeo sledeći tanjir i prišao ćeliji u kojoj je na drvenom ležaju sedeo Berli nezainteresovano gledajući u zid.

U trenutku kada se Sid sagnuo da kroz otvor pri dnu rešetki proturi tanjir sa hranom, Sem Berli je munjevito skočio sa ležaja i snažnim udarcem nogom pogodio Sida u glavu.

Sid Bazling je jeknuo i srušio se na pod.

Udarac je bio dovoljno snažan da ga onesvesti, ali je Sem znao da nesvestica neće dugo trajati i da mora raditi brzo ukoliko želi da se oslobodi iz zatvora, a samim tim, da pobegne i od vešala koja ga najverovatnije čekaju.

Pokušavao je da se dokopa svežnja ključeva koji su visili za Sidovim pojasom kada je u kancelariju uleteo debeljuškasti trgovac Raf Šragel, galameći i vukući za rukav istog dečaćića koji je i nekoliko dana ranije krao u njegovom magacinu.

Raf Šragel je bio galamdžija, ali dobroćudan čovek, poznat po tome što izbegava kavage i nikada ne nosi oružje. Kada je, ušavši u šerifovu kancelariju, ugledao šerifovog pomoćnika onesvešćenog na podu i zatvorenika koji pokušava da se domogne ključeva ćelije, uplašio se kao nikada u životu. Probio ga je hladan znoj. Šaka kojom je držao dečaka sama se, bez njegove volje otvorila i dečak je bio slobodan, ali uprkos tome, nije pobegao, već je, kao omađijan, stajao i posmatrao razbojnika koji se grozničavo trudio da Sidovo onesvešćeno telo dovede u takav položaj u kom bi mu ključevi postali dostupni, kao i revolver koji je ležao u futroli, na kuku onesvešćenog čoveka.

Dobroćudni trgovac Šragel se našao u situaciji koja je zahtevala brzu akciju i to je shvatio istog trenutka kada je kročio u prostoriju.

Dečak je širom otvorenih očiju

posmatrao kako trgovac laktom razbija staklo na vitrini u kojoj su bile spremljene puške i vadi odatle jednu vinčesterku. Trenutak kasnije, cev vinčesterke je bila uperena u Sema Berlija.

— Miči se u ćošak — zapovedio mu je Raf Šragel glasom drhtavim od straha. I trgovčeve ruke su se tresle od straha, pa je cev puške čudno podrhtavala u Berlijevom pravcu.

Sem Berli se uspravio u ćeliji, ali nije poslušao trgovčevo naređenje, već je počeo da ga ubeđuje:

— Ti nemaš ništa sa ovim, stari. Pusti nas da sami obavimo stvar i pobegnemo i nikome se ništa neće dogoditi. A tebe bismo mogli i pošteno da nagradimo.

— Sumnjam da vi išta radite pošteno — odvrati mu Šragel. — Beži u ćošak, bitango, i ne miči se iz nje, u protivnom ti obećavam da ću te napuniti olovom, bez obzira na to što mi se ruke tresu. Suviše si mi blizu da bih te promašio.

Sem Berli je izgubio ovu bitku. Shvatio je da je izgubio šansu za bekstvo koja mu se ukazala na trenutak, i da je bolje da posluša čoveka u čijim rukama se nalazilo oružje.

Povukao se u ugao ćelije, ali ne bez namere da pokuša još jednom da ga ubedi.

— Ne budi lud, stari — rekao je trgovcu koji je stajao kao ukopan. — Možeš se obogatiti na brzinu i nestati iz ovog grada u bilo kojem pravcu. Razmisli malo o onome što ti govorim. Pred tobom je novi život, bogatstvo, žene, lagodan život bez rada i obaveza. . .

— Ti si lud, majmune — odbrusi mu trgovac. — Lud si ako misliš da je svima stalo samo do lagodnog života. Bilo bi ti pametnije da čutiš, od tvog brbljanja moj kažiprst postaje nervozan, i to baš ovaj koji se nalazi na obaraču.

Raf Šragel je bio i dalje uplašen, a još više zbog toga što nije znao šta

dalje da radi. Nije mogao čitav dan tako stajati sa puškom uperenom u razbojnika, a nije se usuđivao da pride rešetkama i pomogne onesvešćenom šerifovom pomoćniku.

A onda mu je na um pala spasonosna ideja.

— Džoj, jesi li još tu? — upitao je sa nadom.

Tanak dečji glas se javio iza njegovih širokih leđa:

— Tu sam, mister.

— Džoj, uzmi onaj bokalčić sa stola i izlij ga na glavu Sidu. Hladna voda će ga osvestiti.

Dečak je poslušno uzeo bokalčić i njegovu sadržinu sasuo na glavu onesvešćenog čoveka.

— Ajao, šta sam sad uradio — uplašeno se trgao dečak.

Raf Šragel je duboko uzdahnio, ali su mu se usne razvukle u osmeh, kada je ustanovio da se Sid poma-
kao.

— Nisam znao da i mlaka kafa može da osvesti čoveka — reče smejući se sa olakšanjem, gledajući kako šerifov pomoćnik podiže sa poda glavu crnu od kafe.

*

Ne mogu dalje — zajecala je Vilma, pri čemu su joj suze pomešane sa šminkom ostavljale tamnosive tragove na obrazima i davale joj izgled veštice iz bajki. — Sve me boli, kao da su mi se sve kosti rastavile.

Ajk Dabl je priterao svog konja bliže njenom i nasmejao joj se u lice:

— Naš lepi cvetić ima neke primedbe, je li? Kaži tatici šta te muči, lutko.

— Sve me boli i ne mogu dalje — jecala je Vilma, pokušavajući rukavom da obriše nos i ne uspevajući u tome zbog toga što su joj ruke bile vezane, a i zbog upravljanja konjem.

— C — c — c. . . To je stvarno gadno, lutko — Ajk je vrteo glavom.

— Kada bi bila tako dobra da mi šapneš šifru, možda bih rekao momcima da se zaustave i da se malo odmore.

— Usta su mi potpuno suva — jadala se Vilma i dalje.

— Daj mi šifru i napićeš se onoliko vode koliko može da stane u tvoj lepi stomak — uozbiljio se Ajk, čvrsto rešen da na taj način sazna šifru sefa sa dijamantima.

— Nikad — odvrati Vilma šmrcajući. — Pre bih umrla od žeđi i umorila!

— Ne budi tako sigurna, lutko. Kroz sat vremena ću te pitati ponovo šta misliš o tome. Do tada ćuti i trpi, kad ti već tako više odgovara nego da lepo sedneš na travu, najedeš se i napiješ.

Ajk je usporio hod svog konja, tako da ga je kroz nekoliko trenutaka sustigao Fred Dženings.

— Cura je u pravu, Ajk — tiho reče Fred. — Nije samo njoj muka od ovog bežanja, svi smo umorni, a naročito konji. Pocrkaće od ove vrućine. I oni su žedni, Ajk. Krećemo se gotovo neprestano.

Ajk je smrknuto ćutao, što je Fred pogrešno protumačio kao odobravanje, pa je sebi dozvolio slobodu na stavi:

— Kada bismo se zaustavili na sat ili dva, to za poteru ne bi značilo ništa. Oni nas svakako ne mogu stići, a pitanje je da li potera uopšte postoji, to je samo naša pretpostavka koja možda uopšte nije tačna. Zbog toga, slušaš li ti mene?

Ajk ga je pogledao ispred oka i procedio:

— Ne moram da te slušam da bih ustanovio da si potpuno glup, to već dugo znam. Prokletstvo, ako si i glup, morao bi shvatiti da je ovo možda jedini način da od ove svile-ne ovce saznamo ono što nas zanima. Zar ne misliš da se vredi malo pomučiti za gomilu dragog kamenja, tikvane?

Fred je brisao znojno čelo, teško dišući.

— Mislim da smo obrali bostan ako nam konji odu u vražju mater, to shvatam i pored te svoje, kako ti kažeš, pileće pameti.

Ajk se nakašljao, ali mu Fred nije dao priliku da išta kaže.

— Pogledaj sunce, Ajk. Sada je podne. Ako ne napojimo konje i ne odmorimo ih, kroz jedan sat će biti polumrtvi.

Ajk Debl mu nije odgovorio. Samo je mamuzama podbo svog konja napred, još brže, na vrelom podnevnom suncu.

— Zažalićeš zbog ovoga — prošaptao je Fred za njim. — Ali će biti kasno.

*

Podneвно sunce nije stvaralo nevolje samo razbojnicima koji su bili u bekstvu, već i ljudima koji su krenuli sa namerom da ih uhvate i dovedu pred lice pravde.

Majk Aster, jedan od dobrih šerifovaih prijatelja, doživeo je blaži srčani napad.

— Rekao sam ti da ovakve stvari nisu za tebe i tvoje srce, Majk — zabrinuto je govorio šerif prijatelju čije je lice poprimilo sivu boju.

Serif mu je kvasio lice vodom, ne znajući šta bi još mogao da uradi, pošto mu je već dao lekove bez kojih se Majk ne bi oporavio, a koje je uvek nosio u džepu svoje košulje.

— Hteo sam da pomognem, a ne da ti stvaram nevolje — reče Majk teško dišući.

— Nemoj da govoriš — opomenuo ga je šerif.

Bert Nols laganim korakom pride šerifu i reče:

— Šerife, pogledaj tamo gore. Lešinari! I to upravo u pravcu u kojem vode tragovi koje sledimo.

— U pravu si, Nols. Trebalo bi pogledati o čemu se radi — odvrati šerif, a zatim dodade: — Ali ćemo ipak sačekati još nekoliko minuta dok Majku ne bude bolje.

— Već mi je bolje — javio se Majk slabim glasom.

Bilo je očigledno da mu se boja vraća u obraze, ali je šerif već bio odlučio šta da uradi.

— Dobro je što ti je bolje, Majk, ali ćeš ipak ostati ovde i to sve dok sunce ne oslabi. Ostaviću sa tobom dva čoveka koji će te pratiti do grada, ali nećete krenuti nazad do kasnog popodneva. Jesi li me razumeo?

Majk je umesto odgovora samo klimnuo glavom.

Šerif je odabrao dva čoveka koja su ostala sa Majkom Asterom, a ostali su se popeli na konje i krenuli ka mestu iznad kojeg su kružili lešinari.

Kroz dvadestak minuta, šerif je opalio metak iz šuške u vazduh, kako bi rasterao lešinare koji su se već uveliko gostili ostacima jednookog Džima, čija je sudbina bila zapečaćena na kamenitom tlu pustinje.

— Reklo bi se da je sam sebi presudio — reče Bert. — Nije mi baš sasvim jasno...

Šerif potvrdi:

— Banditi sa kojima imamo posla nisu sigurno imali nameru da na taj način prikrivaju ubistvo. Ovaj se ubio sam.

Kol Aniston je okrenuo glavu od stravičnog prizora i rekao:

— Nije imao čemu da se nada. Njegovi prijatelji su ga ostavili bez konja, vode i hrane, iz ko zna kojih razloga. Pravi prijatelji, nema šta.

Šerif je klimnuo glavom:

— Oduvek sam tvrdio da među banditima nema poverenja, a samim tim ni prijateljstva. Ljudi koji više vole novac nego sebe same, to su ti vajni prijatelji ovog druškana.

Bert je prišao bliže, a zatim se obratio šerifu:

— Mislim da je to jedan od ljudi sa obale... Jeste, siguran sam.

— Mislim i ja da znam ko je to — odgovori šerif. — Proverićemo na poternicama.

Šerif je zatim dvojici svojih ljudi

izdao naređenje da telo mrtvog Džima uviju u ćebe i odnesu u grad, gde će ga Sid identifikovati i pobrižuti se za pokop.

— Skrenućemo ka reci, momci — objavio je šerif zatim. — Napravićemo odmor od sat i po, konjima je neophodan, a zatim stavljamo za tragovima.

*

Ajk Dabl je besno pljunuo dok je zakopčavao pantalone.

Vilma je ležala na travi pored reke, zadignute suknje i izazivala ga:

— Mislila sam da si malo bolji muškarac, druškane. Prodaješ se za muškarčinu, a nisi nikakav ljubavnik.

Ajkovo lice se zajapurilo od uvrede koju je Vilma izgovorila pred Fredom i Mikom.

— Mogu ti reći da si ispod svakog proseka — nastavila je Vilma sa zluhradim zadovoljstvom, ali je Ajk prekide udarcem nogom u rebra.

— Droljo, seckaću te na komadiće! Fina dama, gradonačelnikova žena, a u stvari prava profesionalna kurva!

Vilma je stisla zube od bola, ali nije htela da pokaže koliko ju je udarac zboleo. Naprotiv, u njoj se javila želja da što više isprovocira ovog razbojnika, pa je procedila:

— Morao bi imati vrašku sreću da ne dobiješ triper posle ovoga što si uradio, druškane. Kada ti se budu počeli pojavljivati čirevi i gnoj, razmišljaj o tome koliko se isplati silovanje.

— Začepi, kučko! — vrisnuo je Ajk dok se u njegovim očima ogleđao užas. Trenutak kasnije, skočio je na nju i šakama obuhvatio njen vrat.

Vilma je krkljala boreći se za vazduh, ali je stisak Ajkovih šaka bio neumoljiv.

Fred i Mik su se tek tada usudili da se umešaju i zajedničkim snaga-

ma su razdvojili pobesnelog, sumanutog Ajka od Vilminog vrata.

Vilma je prodisala šišteći dok joj se na vratu ukaza tamnocrveni trag.

— Smiri se, Ajk — pokušavao je Fred da dovede situaciju u red.

Ajk je dohvatio vinčesterku i njevu cev naslonio na Vilmino čelo.

— Sada ćeš reći šifru, kučko — procedio je teško dišući. — Ili ćeš se oprostiti sa životom.

Vilmi se crnelo pred očima od nedostatka vazduha, a u ušima joj je tutnjalo. Međutim, ipak je razumela Ajkovu pretnju i bila je svesna da je on sasvim ozbiljno mislio ono što je rekao. Ovoga puta, nije bilo izlaza za nju.

Isprekidanim, promuklim glasom govorila je na koji način se otvaraš, moleći se u sebi da joj život bude pošteđen.

Sat vremena kasnije, požalila je što se uopšte molila za to.

Ajk Dabl je bio surov tip. Dovoljno surov da joj učini tako nešto.

Vilma Vudorp je jecala sve dok je imala suza, vezana čvrstim, debelim konopcima za stablo pored reke.

Ajk je promišljeno isekao listove na njenim nogama na nekoliko mesta, kako bi miris krvi brže privukao šakale sa dolaskom noći.

Vilmi je preostalo samo da čeka užasnu smrt, dok su banditi grabili prema jugu sa njenim draguljima.

*

Doneo sam kutiju najfinijih cigara, Side — pevušio je trgovac Raf Šragel ulazeći u šerifovu kancelariju. — Imamo razloga da se počastimo, zar ne?

— Svakako — odvrati Sid. — Čuo sam da si postao lokalni heroj. Možda ćeš se čak kandidovati za šerifa?

— Do đavola, znaš da neću — uozbiljio se trgovac. — Da li se naš prijatelj smirio?

Sid pogleda u Berlijevom pravcu i reče:

— Nije mu prijao doručak jutros, pa mislim da će nekoliko dana biti na hlebu i vodi. Zahvalan sam ti, Rafe. Ko zna šta se moglo desiti da ti nisi naišao. . .

— Ako nastavite sa hvalospevima, još ću se i kandidovati za šerifa — nasmejao se trgovac, pri čemu je njegov stomak čudno poskakivao. — Bolje bi bilo da skuvaš jednu kafu prijatelju, pa da ti ispričam novosti.

Sid se počeošao po glavi pre no što je odvratio:

— Samo pod uslovom da je popijemo, Rafe. Ne bih hteo još jednom danas da perem kosu.

Obojica su se nasmejali, a zatim su pripalili cigare koje je trgovac doneo.

— Znaš — otpočeo je Raf. — Rešio sam da zaposlim malog Džoja. U trgovini ima mnogo posla, a i inače sa tim dečakom stalno imam problema. Ako mu dam platu svake nedelje, valjda će prestati da me potkrada, a imaću i pomoć. Namera-
vam i da uvedem neke novine. Čuo sam da na Istoku već tako posluju: umesto da gospode dolaze u trgovinu, momak bi im svakodnevno odnosio kući robu po narudžbini. To za Džoja ne bi bio težak posao, ionako se mota po gradu po ceo dan.

— Pametno, Rafe — reče Sid zakuvavajući kafu.

— No, to nije razlog što častim — nastavi trgovac. — Znaš da sam se mesecima udvarao Krajgovoju udovici i to bezuspešno. Pre nekog vremena sam potpuno odustao, a ona se danas pojavila kod mene u trgovini puna hvale za mene imoju hrabrost i izrazila želju da se uda za mene. Šta kažeš? Mogu samo da zahvalim nebesima što sam ušao u ovu prostoriju u pravom trenutku.

— Čestitam, Rafe — nasmejao se Sid. — Nadam se samo da ću biti pozvan na svadbeno veselje.

— Ti ćeš mi biti najdraži gost — odvrati Raf.

U sumrak, potera je bila već mrtva umorna. Nekolicina ljudi počela da negoduje kako ne vrede njihova nastojanja da stignu razbojnice, pošto ih noću ne mogu pratiti, a na taj način razbojnici stižu sve veću i veću prednost.

— Nastavićemo uz reku — rekao je šerif. Banditi se ne smeju udaljavati od reke, jer nemaju drugu vodu za konje na stotinu milja unaokolo. Na kraju krajeva, i oni su ljudi i moraju da spavaju bar nekoliko sati noćas.

Bad Turner, bankarski činovnik, nastavio je da negoduje:

— Možemo ih ovako juriti i nedelju dana bez ikakvih rezultata, a u tom slučaju je bolje da ih zaboravimo i vratimo se odmah u grad. Već smo se previše udaljili od grada, a većina nas nije navikla na tako dugo jahanje.

— Prestani da kukaš kao kakva baba — prekinuo ga je Kol Aniston. — Niko te nije terao da kreneš sa nama. Sad mi je jasno zašto te je prošle nedelje stara gospoda Smit lupala suncobranom po glavi...

Šerif ga je prekinuo naglim pokretom ruke i oslušnuo vetar.

Vetar je preko reke donosio neke čudne zvuke nalik na za pomaganje.

Svi su čuli te zvuke i kao po dogovoru, brže poterali konje napred.

Nije bilo teško pronaći vezanu Vilmu koja je urlala od bola i straha. Bert gotovo nije prepoznao ženu koja je sada bila spašena: u proteklih nekoliko sati kao da je ostarila dvadeset godina.

Bilo je teško pomisliti da je to donedavno bila lepa mlada žena zbog koje su muškarci gubili razum, a među njima i Artur, koji je svoju ljubav prema njoj platio životom.

Vilma je bila spašena jezive smrti, ali je bilo jasno da nije slobodna. Istog trenutka kada je spašena, bila je i uhapšena.

Kada su podelili nakit koji se nalazio u sefu, razbojnicima se činilo da su svi njihovi problemi rešeni. Svakome od njih se, međutim, činilo da nakit nije baš najpravednije podeljen. Ajk je za sebe zadržao najlepše i najvrednije komade nakita, smatrajući da na to ima pravo kao samozvani vođa. Mik i Fred se nisu usudili da se usprotive, pošto im je bila dobro poznata Ajkova naprasita narav, kao i surovost.

Ajk je bio zadovoljan razvojem situacije, mada ne u potpunosti. Smatrao je da nije pravo da Mik i Fred išta dobiju, pošto je on sam bio najzaslužniji za to što su se uopšte dokopali nakita.

U njegovoj glavi je već postojao plan pomoću kojeg bi se mogao dočepati svih dragulja. Trebalo je samo da sačeka da njegove drugove savlada umor.

— Zar ti nećeš spavati? — upitao ga je Mik, zevajući pokraj vatre koja ih je prijatno grejala u prohladnoj noći.

— Jedan od nas mora biti na straži — odvrati Ajk. — Sada smo bogati ljudi, Mik. Bilo bi dobro da to i ostanemo.

Fred i Mik su razmenili brze poglede, ali nisu komentarisali ovu Ajkovu primedbu.

— Ja ću stražariti prvi — reče Ajk. — U ponoć ću te probuditi, Mik.

Mik je klimnuo glavom i pokrio se tankim ćebetom.

Ajk je sedeo i pušio, čekajući da Freda i Mika obuzme dubok san i razmišljajući na koji način da ih zauvek učutka.

Smatrao je da bi možda bilo najbolje da ih ubije nožem, tako da se jedan od njih ne probudi dok bude ubijao drugog.

Sa druge strane, dva brza hica iz revolvera bi ih obojicu sredila za nekoliko sekundi.

Ajk nije hteo da žuri sa odlukom. Čitava akcija je morala biti dobro

isplanirana. Nije hteo da stavlja na kocku ni svoj život, ni svoje tek stečeno bogatstvo.

Čak i da nije bio zanet razmišljanjem, Ajk Dabl ne bi čuo korake tihe poput mačijih, koji su im se približavali.

Stigao je samo još da oseti kako ga preplavljuje talas neopisivog užasa pre nego što mu je sečivo oštro kao brijač prerezalo grkljan.

*

U kasno jutro sledećeg dana, ono što je ostalo od potere, a to je bila grupa od osam ljudi, pošto su se ostali ostali vratili u grad prateći Vilmu Vudorp, našlo se na mestu gde su se prethodne večeri ulogorili banditi.

Prizor koji su zatekli kada su prošli Džima koji se ubio, bio je jeziv, ali ovo što su zatekli pored ugašene vatre graničilo se sa nezamislivim užasom.

Trojica bandita su bili masakrirani.

Kol Aniston je sišao sa konja i počeo da povraća.

— Stručo su skalpirani — reče šerif uz uzdah. — Bez sumnje, delo Indijanaca.

— Nisam čuo da u ovom kraju ima ratobornih Indijanaca — primeti Bert.

— I nema — odvrati šerif. — Pre nekoliko nedelja sam obavešten da je iz obližnjeg rezervata pobeglo njih desetak. Izgleda da je ovo njihovo maslo.

— Odmetnici, znači — zaključio Bert.

— Tačno — potvrdi šerif, gledajući oko sebe. — Za sada ne možemo ništa uraditi osim da se molimo da bezbedno stignemo kući. Ne bi nam bilo veselo da se sretnemo sa njima.

Bert ga je zabrinuto gledao, ali se šerif kiselo nasmejavao.

— Verovatno su već daleko i nemamo razloga za zabrinutost. No, ipak, oprez neće biti nadomet.

— Nikada u životu nisam video nešto ovako strašno — rekao je Kol, još uvek zelen u licu.

— Hajdemo na posao — reče šerif. — Sahranićemo ih ovde, a zatim put pod noge.

*

Mesec dana kasnije, šerif se opštao od Berta Nolsa.

— Moram ti priznati, Nolsa, da mi je žao što odlaziš. Uvek mi je žao kada gubim dobrog pomoćnika. Mislio sam da ćeš ostati u Vikenbergu.

— Možda i bih, šerife, da su okolnosti drugačije. Porodica Aniston mi je posebno draga i želim da im pomognem na putu i dok se ne smeste u Kaliforniji. Verovatno i tamo ima posla za momka kao što sam ja.

— Pa, želim ti srećan put, Nolsa — reče šerif pružajući mu ruku. — Možda se više nećemo videti.

— Ko zna? — nasmejavao se Bert. — Život je dovoljno velik da unjega svašta stane, a ljudi se često vraćaju na mesta na kojima su već bili.

U tom trenutku u kancelariju uđe Sid noseći poveći zamotuljaku ruci. Pruži ga Bertu sa rečima:

— Ovo ti je oproštajni poklon od čuvara zakona u Vikenbergu, Berte.

Bert je odmotao hartiju i izvadio iz nje nove kožne čizme.

— Hvala vam — jednostavno je rekao, dirnut ovim gestom.

Pred šerifovom kancelarijom su se zaustavila kola sa kojih je sišao Kol.

— Vreme je da krenem — rekao je Bert i izašao iz prostorije.

— Sad mi je malo jasnije zašto odlaziš — dobacio mu je šerif kada je video kako ga Helen Aniston zaljubljeno gleda.

Helenini obrazi su se zarumeneli na tu primedbu, a Bert se nasmejavao.

— Ako ikada uspem da nagovo-

ri. Helen da se uda za mena i ako
ikada uspem da ubedim njenog oca
da mi da njenu ruku, pozvaću vas
na svadbeno veselje kakvo još niste
videli.

Šerif Vikenberga i njegov pomoć-
nik Sid su gledali za kolima pored
kojih je jahao Bert Nols, sve dok se
nisu izgubila na putu iza poslednjih
kuća u ulici.

Sexpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za vestern romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisačkoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija vestern romana
21000 Novi Sad
Vojvodanskih brigada br. 7/XII
Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

U SLEDEĆEM BROJU

M. Lekridž

BANDA MILE MERI

Jahali su na maloj razdaljini od karavana, ne zamarajući konje. Avidon je mislio na devojku. Oni će je obesiti. On mora Šelija da uvuče u to. A možda je i pogrešio što je poslao po sudiju. Možda bi bilo bolje da ih ubije, pa da kaže da su pokušali da beže...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128102